NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

SONSUZA KADAR MUTSUZ

LYNN PAINTER

BAZI DÜĞÜNLERİN EN GÜZEL YANI, HİÇ GERÇEKLEŞMEMESİDİR.

Sophie Steinbeck için evlilik bir rüya değil, babasının kariyeri için ödemesi gereken bir bedeldir. Ta ki Max, o meşhur itirazıyla töreni yerle bir edene kadar.

Biri aşktan ağzı yanmış bir profesyonel, diğeri özgürlüğüne yeni kavuşmuş bir firari... Max ve Sophie, düğünleri sabote etmek üzere güçlerini birleştirirler. Plan basittir: İnsanları yanlış evliliklerden kurtar, parasını al ve asla bağlanma.

Fakat bu "duygusuz" ortaklık, kontrol edilemez bir çekimle sarsılır. Sophie, partnerine âşık olmanın eşiğindeyken; Max, önceden kalbini kıran kadının düğününü bozma göreviyle karşı karşıya kalır. Aşkın bir yalan olduğunu kanıtlamaya çalışırlarken birbirlerine yakalanmaları an meselesidir.

Bu yaz, tüm düğün davetiyelerini çöpe atın. Çünkü bazen en doğru şey, "hayır" demektir.

YAYIN NO 2756

Sonsuza Kadar Mutsuz
Lynn Painter

Yayına Hazırlayan: T Y Mazer
Çevirmen: Gözde Soykan Bilim
Editör: Nurdan Başalan
Son Okuma: Mihriban Onur
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Mayıs 2026
ISBN 978-625-8667-36-3
Sertifika No: 43949

Sonsuza Kadar Mutsuz
©2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Happily Never After
©2024, Lynn Painter

Kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Penguin Random House LLC'nin bir birimi olan Penguin Publishing Group markası Berkley ile yapılan anlaşma ile Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Sertifika No: 45099
Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftehavuzlar Yolu Sok.
No: 16/C Zeytinburnu / İstanbul

Artemis, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

LYNN PAINTER

ŞONSUZA KADAR MUTSUZ

Çevirmen: Gözde Soykan Bilim

@ayisigikitap

Ay Işığı Kitaplığı

KEVIN İÇİN

"Sana, âşık olmadığım zamandan
daha uzun bir süredir âşığım."

Bunu ilk düşündüğümde bana gerçekten romantik görünmüştü ama ikinci kez düşümdüğümde bu, aslında hayatta olduğum yıllarla evli olduğumuz yılların gerçek bir karşılaştırması, dolayısıyla...

KEVIN İÇİN

Senden asla sıkılmadığıma inanamıyorum.

Tüm bu yılların ardından bile, sen hâlâ benim
tüm bu dünyadaki en sevdiğim insansın.

Off... Bu, kulağa yaşlıymışız gibi
gelmemize neden olabilir. Belki de...

KEVIN İÇİN

Kendimi, Newhart dizisinde sandal şarkısı çalarken hissettiğim gibi hissetmemi sağlıyorsun.

O şarkının bizim için bir anlamı var ama bu kitabı okuyan yabancılar, o şarkının kendimi öfkeli, şehvetli ya da üzgün hissetmeme neden olduğunu düşünebilirler, bu yüzden belki de...

KEVIN İÇİN

SENİNLE HAYAT, BİR ROMANTİK KOMEDİDEN
BİLE DAHA GÜZEL.

- 1 -

Sophie

Babamın duvağımı kaldırdığı, yanağımdan öptüğü ve beni Stuart'a teslim ettiği an kusmak istedim.

Hayır, hayır. Önce damadın sersem gülümsemesinin tam ortasına bir yumruk atmak, *sonra* da kusmak istedim.

Fakat bunu yapmak yerine onun koluna girdim ve iyi bir gelin gibi ben de ona gülümsedim.

Papaz, gerçek aşk hakkında basmakalıp bir TED konuşması yaparken benim kalbim hızla çarpıyordu. Dört yüz çift gözün *Jacqueline Firkins* marka gelinliğimin arkasından bana baktığına yemin edebilirdim çünkü paniğe kapılmış nabzımın damarlarımda atmasından ve kulak zarlarımda yankılanan sesten başka bir şey duymuyordum.

Daha şimdiden gelmiş miydi, misafirlerin arasında mı oturuyordu? Bağırarak hızla kapılardan içeri mi girecekti?

Tanrım! Ya hiç gelmezse?

Ben Papaz Pete'in aşk yalanlarını dinlerken, tam sağımda yere diz çökmüş olan fotoğrafçı yüzümün fotoğrafını çekti. Ben de gelin neşesini yansıtmak için gülümsedim.

"Çok gergin görünüyorsun," diye fısıldadı Stuart, bana hafifçe gülümseyerek.

Gerçekten o anda nasıl onun boğazına yapışmadığımı bilmiyorum.

"Kıymetli misafirler, hoş geldiniz," dedi papaz. Konuşurken ışıldayan yüzüyle cemaate bakıyordu. "Bugün burada, Sophie ve Stuart'ı kutsal evlilik bağıyla birleştirmek için toplandık."

Papaz konuşmasını sürdürüp bizi o âna yaklaştırırken nefesimin kesildiğini hissettim. Aralık ayındaki düğünümüz için titizlikle seçtiğimiz parıldayan ışıklar ve hep yeşil kalan dallarla ilgili bir şey, âdeta *Kutup Ekspresi** filmindeki hayalet kilisenin arkasında belirip aptallığımdan dolayı benimle dalga geçecekmiş gibi hissettirmeye başlamıştı.

Ve hayalet yanılıyor olmazdı.

Ah lütfen, ah lütfen, ah lütfen, diye düşündüm panik göğsümü sıkıştırırken. Papazın konuştuğu her kelimeyle birlikte endişem artıyordu.

Stuart, her zaman bana destek olan nişanlım, titreyen elimi sıktığında ben de onun elini o kadar sert sıktım ki şaşkınlıkla dönüp bana baktı.

"Burada bulunan herhangi biri, bu çiftin kutsal evlilik birliğinde birleşmelerine engel olacak herhangi bir şey biliyorsa ya şimdi konuşsun ya da sonsuza kadar..."

"Ben biliyorum."

Büyük kilisede herkes bir anda nefesini tuttu. Arkamı döndüğümde ayağa kalkmış olan adam, hiç beklediğim gibi biri değildi. İriydi, uzundu ve kusursuz bir şekilde giyinmişti: kömür rengi bir takım elbise, beyaz gömlek, gri kravat ve onunla uyumlu bir cep mendili. Henry Cavill'in dublörü gibi görünüyordu ama sadece saçları daha koyu renk, bakışları daha yoğundu.

---

* *Kutup Ekspresi*, 2004 yapımı animasyon filmi.

Dürüst olmak gerekirse, *Davetsiz Çapkınlar** filmindeki Vince Vaughn gibi bir parti adamı bekliyordum ama bu adam daha çok bir toplantı odasına aitmiş gibi görünüyordu.

"Araya girdiğim için çok üzgünüm," dedi pürüzsüz, derin bir sesle. "Ama bu ikisi kesinlikle *evlenmemeli.*"

"Bu da kim?" dedi Stuart tıslar gibi. Kilisenin sıralarından fısıltılardan oluşan kısık bir gürültü yayılırken *bana* suçlayıcı bir bakış atmaya cüret etti.

"Ah, o beni tanımıyor, Stuart," dedi adam, rahatsız edici rolünün içinde mükemmel derecede rahat görünüyordu. Koyu renk kaşlarından birini kaldırdı ve ekledi: "Ama arkadaşım Becca *seni* tanıyor."

Aslında daha önce bunun pratiğini yapmış olsam bile nefesimi tutarken tepkim tamamen gerçekçiydi. Bu adamın geleceğini biliyordum ama onun böyle olmasını beklemiyordum, bu kadar...

İyi.

Adam *iyiydi.* Adamın konuşma şekli, kendimi en az iki gece önce Stuart'ın telefonundaki *Becca*'yı keşfettiğim zamanki kadar şaşkın hissetmeme neden olmuştu.

"Dinle dostum, ben bilmiyorum..."

"Stuart. Kapa çeneni." Adam bileğine baktı ve Stuart'ı görmek bile canını sıkmış gibi manşetini düzeltti. "Sevgili Sophie, bir eş olarak çok daha karakterli birini hak ediyor. Sanırım buradaki pek çoğumuz bunun ilk sefer olmadığını biliyoruz. Geçen sene de Chloe yok muydu?"

"Senin kim olduğunu bilmiyorum ama bu *saçmalık.*" Adama kötü kötü bakarken Stuart'ın yüzü kızarmıştı, sonra bakışları yine bana döndü. Onun yüzüne bakarken, Chloe ile beni aldatmasının ardından ağlayarak benden özür dilediğinde

---

* *Davetsiz Çapkınlar*, 2004 yapımı romantik komedi filmi.

yüzünün nasıl göründüğünü hatırladım ve sonra gerçekten bana, "Bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?" deme cüretinde bulundu.

O masum numarası yaparken iç organlarım yanıyordu ve "Bunu nereden bilebilirim?" dedim. "Gecenin bir yarısında sana mesaj atan ve senin yanlış numara olduğunu söylediğin kızın adı *Becca* değil miydi?"

"*Gerçekten* yanlış numaraydı," dedi çılgın gibi bakarak. "Bu adam belli ki günümüzü mahvetmeye çalışıyor ve sen de ona izin veriyorsun, Soph."

"O zaman telefonunu bana ver," dedim sakin bir şekilde. Papaz Pete yakasını çekiştirdi.

"*Ne?*" Stuart'ın kızarmış yüzü yamulmuştu ve kendisine destek ararmış gibi insanlara baktı.

"Eğer saklayacak bir şeyin yoksa..." dedi itirazcı adam, sanki bu senaryo tamamen normalmiş gibi hâlâ ayakta durup o derin, istikrarlı ses tonuyla konuşarak. "Telefonunu ona ver, Stuart."

"Bu kadar yeter, pislik!" diye bağırdı Stuart, hızla adama doğru hücum ederek. Tüm sağdıçlar onu takip ederken ortalık karıştı ama onların onu geri tutmaya mı yoksa çıkmak üzere olan kavgayı kışkırtmaya mı çalıştıkları belirsizdi.

Bu, erkeklerin bağırışlarından oluşan bir kakofoni ve harekete geçmiş gri smokinlerden oluşan bir görüntüydü.

Stuart'ın annesi, "Stuart, hayır!" diye bağırdı.

Tam da Stuart, itirazcının yüzünün ortasına bir yumruk atarken.

"Ah, Tanrım," dedim, itirazcının âdeta bunu hiç hissetmemiş gibi yumruğu bedeni hareket etmeden karşılamasını izlerken.

Stuart'ın babası yüksek sesle, "Yüce İsa," diye yüksek sesle homurdanırken doğruca bana baktı.

Papaz Pete belli ki yaka mikrofonunun açık olduğunu unutmuştu çünkü iç geçirdi ve "Lanet olsun, benimle dalga mı geçiyorsunuz?" dedi.

"Stuart'tan kurtulmanın şerefine," dedi Asha, şat kadehini onunkine doğru kaldırırken.

"Stuart'tan kurtulmanın şerefine," diye tekrarladım, Cuervo tekila şatını onunkine vururken.

İçki mideme doğru giderken içimi yaktı. *Tanrım, tekiladan nefret ediyordum* ama bıraktığı etkileri çok hoş karşılıyordum. Başım, düğünde olanlardan dolayı dönüyordu ve çaresizce tutunacak bir şey arıyordum. Törendeki kavganın üzerinden saatler ve Stuart'ın balayı süitinden eşyalarını alıp gitmesinin üzerinden bir saat geçmişti ama her şey daha yeni olmuş gibi hissediyordum.

"Vay canına!" diye bağırdı Asha, bardağını sertçe barın üzerine koyarken.

Evet, o benden bir şat daha önde ve çok daha rahat.

Balayı süitinin iki balkon kapısı arasındaki bar tamamen doluydu ve Stuart gittiği andan itibaren bardan bir şeyler içip sarhoş oluyorduk.

"Bunun nasıl bu kadar mükemmel gittiğine hâlâ inanamıyorum," dedi başını iki yana sallayarak. "Demek istediğim, teknik olarak karşılığında para ödediğimiz şey tam da buydu

ama herif törendeki herkesin, *Aldatan Stuart'tan nefffffret etmesini* ve tamamen senin üzüntüne katılmasını sağladı."

Aldatan Stuart. Asha'nın onu kötü göstermesini takdir ediyordum -ne de olsa arkadaşlar böyle yapardı- ama hâlâ Stu'nun ihanetinden dolayı duygusal olarak sarsılmış durumdaydım. Evet, geçmişte aldatmıştı, bu yüzden tamamen gafil avlanmamıştım ama bunun tek seferlik bir hata olduğuna tüm kalbimle inanmış ve bir aptal gibi sonsuza dek mutluluk şarabını içmiştim. Ta ki iki gece önce onun telefonunu görene kadar.

"Düğünün iptal edilmesinin suçunun, benim ya da ebeveynlerimin yerine sadece Stuart'ın omzuna yüklenmesinden dolayı *o kadar* rahatladım ki," dedim bardan bir kek almak için uzanarak.

Asha, alışılmışın dışında çözümünü bulana kadar Stuart ile evlenmeye ve bunun gerçekleşmesinin ardından boşanacak olmaya boyun eğmiştim. Bu düğüne devam etmenin tamamen delilik olduğunu biliyordum ama babamın başarısız olan ilişkimin bedelini ödemeyeceğini garantilemenin tek yolu buydu.

Kekin kabını açtım ve hayret içinde başımı iki yana salladım.

"Bu planın gerçekten işe yaradığına inanamıyorum," diye kendisine katıldı Asha, kek paketlerinin yanından daha fazla tekila almak için uzanarak. "İtiraz eden adam için Tanrı'ya şükürler olsun."

@ayisigikitap

- 2 -

Max

Otel odasının kapısını çaldım ve bekledim.

Bu, benim en sevmediğim kısımdı.

Çoğunlukla, çaresizce kendi düğününün iptal olmasını isteyen gelin, daha sonrasında duygusal bir enkaz hâline geliyor, birlikte geçirecekleri hayatlarının başlangıcı olacağını düşündüğü şeyin son olmasından dolayı şoka giriyordu.

Üstelik ben güven veren bir insan değildim. Sırt sıvazlamak ve mendil tutmak benim tarzım değildi.

Sadece paramı almaya ve buradan çekip gitmeye ihtiyacım vardı.

Buna ek olarak, lanet olası kim Venmo ya da PayPal ödeme sistemlerini kullanmıyordu ki?

Kapı hızla açılmadan önce bir ses duydum.

"İtirazcı adam!" Üzerinde *Red Hot Chili Peppers* tişörtü olan bir sarışın dizlerinin üzerine çöktü ve bana sırıttı. "Ben Asha. Telefonda konuşmuştuk..."

Ah, evet. Gelinin en yakın arkadaşı ve üniversitedeki oda arkadaşımın kuzeni. "Demek Tom'un kuzeni sensin."

"Evet!" Yeniden sırıttı ve kafasının çok iyi olduğunu fark ettim. "İçeri gel!"

Kapıyı açık tuttu ve ben de açıkça bir balayı süiti olduğu belli olan odanın içine doğru onu takip ettim. Devasa bir oturma odası, sol tarafta her yerde gül yaprakları ve sehpanın üzerinde içinde bir şişe şampanya olan gümüş kovanın bulunduğu bir yatak odası.

Klasik.

Bakışlarımı sağa çevirdiğimde ortasında açık bir şişe tekila ve üzerinde iki şat bardağı olan barı gördüm.

Daha az klasik.

"*Muhteşemdin*," diye cıyakladı. Doğruca barın oraya gidip, şişeyi eline alırken âdeta buna inanamıyormuş gibi başını iki yana sallıyordu. "Tommy bana *ona güven* dedi ama senin bu kadar profesyonel olacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Gülümsedim ve mırıldanarak teşekkür ettim ama hiçbir zaman buna nasıl karşılık vereceğimden emin olamıyordum. Performansımla gurur duyduğum yoktu. Tanrı aşkına, iyi eleştiriler almayı bekleyen bir aktör değildim.

Bu sadece ara sıra para için yaptığım bir şeydi.

O anda balkon kapısı hızla açıldı ve gelin -Sophie- koşarak içeri girip Asha'ya, "Bir taneye daha ihtiyacım var," dedi.

En azından geline *benziyordu.*

Kilisede papaza doğru yürürken nefes kesiciydi. Koyu renk saçları, açık kahverengi gözlerini ve uzun, zarif boynunu vurgulayacak şekilde başının üzerinde düzgün bir şekilde toplanmıştı. Tam olarak bir gelinin düğününde görünmek isteyeceğini düşündüğüm şekilde görünüyordu.

Ama şimdi saçları *darmadağın* gibi görünüyordu. Teknik olarak saçlarının çoğu dağınık bir topuz şeklinde toplanmıştı ama topuzdan çıkan uzun, kıvırcık tutamlar sanki az önce bir ayıyla boğuşmuş gibi yüzünün her yerine dağılmıştı. Artık yüzünde makyaj yoktu, ki bu da onun bir ergen gibi görünmesine

neden oluyordu. Üzerine gelinlik yerine bir *Chicago Bears* forması ve tayt giymişti.

Ve... kar botları.

Beni gördüğünde olduğu yerde kalakaldı ve sonra yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Sen. Benim. Kahramanımsın."

Konuşmak için ağzımı açtım ama işaret parmağını uzatarak bana engel oldu. "Bana bir saniye ver. Bitirmem gereken bir proje var."

Asha ona doğru küçük *Twinkie* kek atarken ve Sophie yeniden balkonda gözden kaybolurken inanamaz gözlerle izledim.

"Bilmek ister miyim?" diye sordum, gözlerim hâlâ sürgülü kapının üzerindeydi.

"Twinkie kekleri Volvo'nun boyasına zarar vermiyor, dolayısıyla bu kurbanı olmayan bir suç," dedi Asha, dönüp barın arkasındaki rafın üzerindeki alkol şişelerine bakarak. "Tek bilmen gereken bu."

Tam o anda otel odasından çıkmayı düşündüm çünkü A) Bu kesinlikle beni ilgilendirmiyordu ve B) Saat yediyi biraz geçiyordu. Ben açlıktan ölmek üzereydim.

Ama gelinin profesyonel bir oyun kurucu gibi kolunu geriye doğru götürüp o keki fırlattığını gördüğümde, bir dakika daha orada kalmaya karar verdim.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu Asha, kendisine bir tekila şat daha doldurmaya hazır görünüyordu.

Daha ben cevap veremeden, gelin içeri girdi ve sürgülü kapıyı arkasından kapatırken, "Başka bir şeye geçmemiz gerek," dedi.

"Ne? Neden?" diye sordu Asha suratını asarak. Tekila şişesini kaldırdı ve "Jose bizim arkadaşımız," dedi.

"Hayır." Gelin başını iki yana salladı, botlarını çıkardı ve "Her ne kadar sarhoş olmak istesem de sonunda kendimi, başımı bir otel tuvaletine yaslamış bulmak istemiyorum," dedi. "Bu şekilde dizanteri olunduğundan oldukça eminim."

"Bunun doğru olmadığına oldukça eminim," dedim ağzımın içinden.

"Belki cin?" diye sordu Asha.

"İtirazcı adamın seçimi," dedi Sophie. Başını yana eğip bana doğru bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Viski," dedim onun normaldeki içecek tercihinin ne olduğunu merak ederek. Çünkü bir gelin olarak giyinmişken, onun *cosmo** kokteyli içen, belki de güzel bir *chardonnay* beyaz şaraptan hoşlanan biri olduğunu düşünürdüm. Ama bu kek fırlatan, çılgın bakışlı kız bir gizem oluşturuyordu. "Tabii, eğer içkinin şiddetini azaltmak istemiyorsanız."

"Asla," dedi lastiği saçından çıkarıp, başını sallayarak yarım topuzunu açarken. "Ama tekila çok sert etkiliyor."

"Bizimle bir şat iç, itirazcı," dedi Asha ya da daha doğrusu cıyakladı. "Ismarladığımız pizza zaten yolda."

"İlk olarak, bana bu şekilde seslenmeyi bırakmak *zorundasınız.*"

"Neden?" diye sordu Sophie, ellerini beline koyup kaşlarını çatarak. "Gerçek adın neydi?"

"Max," dedim. "Parks."

"*Max*," diye tekrarladı, âdeta ismim hakkında bir fikri varmış gibi bakışlarını tavana kaldırarak. "Demek istediğim, Max güzel bir isim falan ama *itirazcı* daha iyi."

"Bu, benim kulağa az bilinen bir süper kahramanmışım gibi gelmeme neden oluyor."

---

* *Cosmo*, votka, portakal likörü, limon suyu ve yaban mersini suyuyla hazırlanan bir kokteyl.

Hafif bir kahkaha attı, burnunu kırıştırdığında onun çillerini fark ettim. "Radyoaktif atıkların arasında mahsur kalmış bir avukat gibi, değil mi?"

"Kesinlikle," diye ona katıldım.

"Hangi viski, itirazcı?" diye sordu Asha, eliyle barı işaret ederek. "Sen de bizimle içiyorsun, değil mi?"

"Teşekkür ederim ama içemem..."

"*Tabii* ki içmiyor," dedi Sophie gözlerini devirip, bar taburelerinden birinin üzerine çıkarak. "O bir erkek ve onların görevi bizi hayal kırıklığına uğratmak. Sonsuza kadar. Lütfen bana bir şat doldur, Ash."

"Az önce bana kahramanın olduğumu söylemedin mi?" diye sordum. O beni görmezden gelip şat bardağına uzanırken ellerimi ceplerime soktum. "İki dakika kadar önce?"

"Eylemlerin *kahramancaydı* ve çok minnettarım," dedi, mükemmel bir şekilde manikür yapılmış tırnağını minik bardağın ağzında gezdirirken. Sonra bana arkasını döndü. "Ama söyleyeceğimi söyledim. Asha, canım, şat bardağıma viski doldurur musun lütfen?"

Bunu söylerken takındığı çokbilmiş tavır ve beni kesin bir şekilde reddedişiyle ilgili bir şeyler, ceketimi çıkarmama, kanepeye atmama ve onun yanındaki bar taburesini kavramama neden oldu.

"İki tane olsun lütfen."

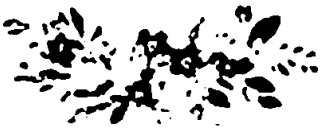
Başını bana doğru çevirdi, kaşlarını kaldırmıştı. "Kalıyor musun?"

"Seni hayal kırıklığına uğratarak diğer erkeklerin itibarlarını mahvedemem, değil mi?" diye sordum, Asha'nın önüme doğru ittiği şat bardağına uzanarak. "Neye içiyoruz?"

Bardağını kaldırırken dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Son dakika kurtarışlarına."

Bardağımı ona doğru kaldırdım. "Son dakika kurtarışlarına."

- 3 -

Sophie

Bakışlarımı televizyondan, bar taburesinde uyuyakalıp neredeyse yere devrilen sarhoş Asha'yı omzuna atıp yatağına götüren itirazcıya çevirip sordum: "O iyi mi?"

Max, ardından ebeveyn yatak odasının kapısını sessizce kapatıp başıyla onayladı. "Horlamaya bile başladı."

İyi bir insan olup olmaması konusunda ne düşüneceğimi bilmiyordum ama onunla çok iyi zaman geçiriyordum. Üzerindeki gömleğini pantolonunun üzerine çıkarmış, kravatıyla ayakkabılarından kurtulmuş ve sanki her zaman için arkadaş grubumuzun bir parçasıymış gibi bizimle birlikte içmişti.

Tamam, aslında bir *arkadaş grubum* yoktu. Açıkçası Asha benim tek arkadaşımdı ve bu partidekilerin geri kalanı Stuart'ın tanıdıklarıydı ama yine de...

Yeniden televizyondaki filme baktım ve Cameron Diaz bir arabanın arkasında ağlamaya başladığında gözlerimi devirdim. "İşte burada aklını kaybediyor ve sadece gözyaşı kanallarında sıvı oluşturmayı başardığından, bir adam için her şeyden vazgeçmenin iyi bir fikir olduğuna karar veriyor."

Max kanepede yanıma oturdu ve ayaklarını sehpanın üzerine yasladı. "Stuart *Tatil* filminin mahvolmasına mı neden oldu?"

Başımı ona çevirdim, koyu renk gözlerinde eğlenir gibi bir ifadeyle beni izliyordu. "Tanrım, hayır," derken onun gerçekten hoş bir yüzünün olduğunu düşündüm. "*Tatil* filminin kendisi *Tatil* filminin mahvolmasına neden oldu."

"Sevmez misin?"

"Romantik komedilerden nefret ederim."

"Gerçekten mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Hiç gerçekçi değil. Sanki içlerine aşk dolu bir iyimserlik enjekte edilmiş ve kıçlarında romantizme dair sanrılar olan geri zekâlılar tarafından yazılmış gibiler." *Kelimeleri ağzımda yuvarlıyor muydum?* "Bana soracak olursan, onlar da sorunun bir parçası."

Yanındaki sehpada duran fıstık dolu teneke kutuyu aldı, karnının üzerine koydu ve sonra ağzına bir fıstık attı. "Bahsettiğin sorun ne? Aşk mı?"

Gözlerimi devirdim ve ben de bir fıstık aldım. "Sorun aşk değil. Sorun, aslında böyle bir şey yokken toplumun onu sanki hayatta önemli olan tek şeymiş gibi yükseltmesi."

"*Canını kim yaktı?* derdim," dedi. Başını oldukça geriye yasladı, havaya bir fıstık atıp sonra ağzıyla yakaladı. "Ama kısa süre önce eski nişanlın yüzünden canın yandığı için aslında cevabı biliyorum."

"Stuart canımı yakmadı." Bir cevizi ısırdım ve başımı iki yana salladım. Hâlâ olan her şeyden, yaptığım korkunç seçimlerden dolayı öfkeden için için yanıyordum. "Sinirlerimi tepeme çıkardı ve Tanrı'nın mihrabında onu döverek öldürmek istememe neden oldu ama canımı *yakmadı.*"

Bu, onun tek kaşını kaldırmasına neden oldu. "Hadi ama. Sorun değil."

"Ah, biliyorum," dedim onun kuşkuyla bakan gözlerine bakıp daha dik otururken. "Ama bu doğru. Kesinlikle, onun

sadık olmayacağını biliyordum. Belki de mantıklı sebeplerden ötürü evliliğin iyi bir fikir olabileceği hatasını yaptım ama Stu'nun beni aldatması beni ne şaşırttı ne de canımı acıttı."

Ağzındakini çiğnemeyi bıraktı. "Nişanlının seni aldatmasını bekliyor muydun?"

"Max, bugüne kadar bağlandığım herkes tarafından aldatıldım, hem de daha sekizinci sınıftayken o diş telli trompetçi -Jack Snook- tarafından bile."

Max'in yüzünde acıma içeren bir ifade belirdi ve onun konuşmasını engellemek için elimi kaldırdım.

"Ve sen, *onlar birer aptaldı* gibi güzel ve sakinleştirici bir şey söylemeden önce, lütfen onların aptallığını kişisel almadığımı bil. Onların aptal olduklarını ve bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını *biliyorum*."

Beni devam etmem konusunda cesaretlendirecek bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Ben de devam ettim: "Çünkü, bu *O Özel Kişi* kavramı bir saçmalık. Ölene kadar hayatını mutlu bir şekilde geçirmen gereken o özel kişi mi? Bu mantıklı bile değil. Bu bir mit ve gerçek şu ki koşullar sağlandığında her bir insanın aldatma potansiyeli vardır."

"Vay canına." Başını yana eğdi ve gözlerini kıstı. "Gerçekten bunu mu kastediyordun?"

"Evet." Kanepede hafifçe ona doğru döndüm, bir nedenden ötürü onun anlamasını sağlamaya mecburmuşum gibi hissediyordum. Onun geçmişini bilmiyordum ama para için düğünleri mahvettiği gerçeği, onun beni gerçekten *anlayabileceğine* inanmamı sağlıyordu. "Aşkın, üremeyi cesaretlendirmek için beynin oynadığı bir hile olduğuna kuvvetle inanıyorum. Türlerin hayatta kalması falan. Serotonin ve hormonlar çalışmaya

başlıyor. Hepsi var olmayan bir büyü için uğraşmaya devam etmemiz için yapılan bir propaganda."

"Aşk olmadan da üreyebilirsin. Peki, elli yıldır mutlu bir şekilde evli olan çiftler için ne diyorsun?" O da, şık otel kanepesinin üzerinde birbirimizin yüzlerine bakacağımız şekilde oturmamız için hafifçe döndü. "Hiçbir zaman birbirlerini aldatmamış olanlar. Bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Şans, karakter ve çok çalışma." Omuz silktim ve "Benim büyükannem ve büyükbabam böyleler. Kırk yedi yıldır mutlu bir evlilikleri var," dedim. "Ama mesele şu ki *gerçek aşk* sadece bu miti sürdürmek için iyi işleyen birliktelikler e yapıştırdığımız bir etiket."

"Devam et," dedi, teorilerimi eğlenceli buluyormuş gibi hafifçe gülümsüyordu.

"Bu, iyi bir arkadaş ya da iyi bir oda arkadaşı bulmaya benziyor. Benim de Stuart'la amaçladığım buydu. Büyükannem ve büyükbabam birbirlerinden hoşlanıyorlar, birbirleriyle iyi anlaşıyorlar. Huzurla birlikte yaşamanın ve bir hayat inşa etmenin bir yolunu buldular. Bu harika bir şey ama bu, bunun *gerçek aşk* olduğu anlamına gelmiyor."

"Aradaki fark ne?" diye sordu elini çenesinin üzerinden geçirirken. Âdeta daha önce hiç o anda söylemekte olduğum şey kadar ilginç bir şey duymamış gibi gerçekten yoğun bir şekilde gözlerime bakıyordu.

"Fark şu ki muhtemelen eğer isteselerdi aynı anlaşmaya başka biriyle de varabilirlerdi. Onlar birbirlerinin ruh ikizi değiller, onlar bir arada hayatın işlemesi için bir yol bulmuş olan iki uyumlu insan. Ki aslında bu da çok özel bir anlama gelmiyor."

"Hım," dedi dudaklarını büzerek. Bu sesi bana katıldığı için mi yoksa karşı çıktığı için mi çıkardığını anlayamıyordum. Bu nedenle de Stuart fiyaskosundan bu yana devamlı

üzerinde düşündüğüm noktayı kanıtlama misyonuyla daha da bastırdım.

"Dünyada yedi nokta sekiz *milyar* insan var," dedim, bunun anlamsızlığının üzerine başımı iki yana sallayarak. "Henüz dünya üzerindeki insanların yüzde biriyle bile tanışmamışken, hayatının *gerçek aşkını* bulduğundan nasıl emin olabilirsin? Sadece uyumluluk yüzünden, bu insanlardan milyonlarcasıyla hayat arkadaşınla yaşadığın ilişkinin tam olarak aynısını yaşayabilirdin."

"Gayet makul," diye mırıldandı, onun benimle tamamen aynı fikirde olduğunu düşünmememe rağmen. "Peki, o zaman büyükannen ve büyükbabanı da herkesin-aldatma-potansiyeli-vardır senaryona dâhil ediyor musun?"

"Kesinlikle," dedim başımla onaylayarak. "Bu konunun üzerinde durmak istemiyorum çünkü *iğrenç* ama eğer kendilerine doğru kimya ve fırsat verilseydi, Don ve Mabel bile aldatırdı."

Gözlerini kıstı. "Hımmmm."

"*Hımmmm* ne anlama geliyor?" Ağzımdan bir kıkırdama kaçtı ve konuşmamızın ciddiyeti sarhoşlukla yan yana gelmişti. "Katılmıyor musun?"

"Dürüst olmam gerekirse," dedi, düşüncelere dalmış gibi omzumun üzerinden, koyu renk gözlerini kısmıştı. "Lanet olası hiçbir fikrim yok."

- 4 -

Max

Ona katılıyor muydum?

Evet ve hayır.

"Aşkın var olmadığı konusunda sana tamamen katıldığımdan emin değilim," dedim. Kısa süre önce aldatılan, neredeyse evlenmek üzere olan gelini üzmemek için kelimelerimi dikkatli seçiyordum. "Ama aşkın bir kumar olduğunu ve insanların çoğunun masadan, getirdiklerinden daha azıyla kalktığını *düşünüyorum.*"

Ben riskle ödülü karşılaştıran tipte bir adamdım ve deneyimim bana riskin kesinlikle ödüle değmeyeceğini öğretmişti.

Hayır, teşekkür ederim.

"Güzel benzetme," dedi Sophie bacaklarını kıvırıp altına alırken. "Yani masada kaybettin ve bu işi yapmanın nedeni bu mu? İtirazcının hikâyesinin aslı bu mu?"

Ona hayat hikâyemi anlatmayacaktım çünkü *Tanrı aşkına*, Sophie'nin soy ismini bile bilmiyordum. Ayrıca *hikâyenin aslı* yorumundan da hoşlanmamıştım. Ben, bir tür sapkın intikam ihtiyacıyla, dürtüsel olarak düğünleri bozan paralı asker değildim.

"Öncelikle *bu işi* çok sıklıkla yapmıyorum. Kötü durumda olan bir arkadaşıma yardım ettim ve bunun ağızdan ağıza

yayılması sonucu, sınırlı sayıda seçeneği olan birkaç tanıdığa daha iyilik yaptım."

"Bana her şeyi anlat," dedi sırıtıp, başını kanepenin arkasına yaslarken. "Ama önce gidip pizzanın geri kalanını getir, Maxxie."

"Adım bu değil," dedim ayağa kalkarken. "Ama sen hepsini bitirmeden bir dilim daha aldığımdan emin olmak istiyorum, bu yüzden yine de itaat edeceğim. Sadece bu seferlik."

"Akıllı çocuk,"diye cevap verdi ben bara doğru yürürken. "Şimdi bana ilk itirazını anlat."

Geriye dönüp bunu düşündüğümde, bana biraz gerçek dışı görünüyordu çünkü o zamanlar kadını iyi tanımıyordum bile. "Hannah, çalıştığım ofisteki yönetici asistanıydı. Hoş ama oldukça sessizdi. Kendi hâlinde biriydi."

Pizza kutusunu aldım ve Sophie'nin pizza trafiğini yönetir gibi elini sehpanın üzerine vurduğu kanepeye gittim.

"Valinin oğluyla evlenecekti. İçine kapanık biri olmasına rağmen ofisteki herkes bunun önemli bir düğün olacağını biliyordu."

"Ah," dedi, ben kutuyu sehpaya bırakır bırakmaz kapağını açıp, sucuklu bir parça alırken. "Şu kel pislik vali mi?"

"Evet, o," dedim, onun eski vali ile ilgili her küçük detayı bile bildiğini ve ondan tiksiniyormuş gibi burnunu kırıştırdığını fark etmiştim. "Ama düğünden iki gün önce, işten akşam saat sekiz gibi çıktım. O da otoparkta arabasında oturmuş, ağlıyordu."

"Ah, hayır," dedi Sophie ağzında yemekle, gözleri açılmış bir hâlde. "Ne oldu?"

Hikâyenin ciddiyetine rağmen o anda o kadar çok bir çocuk gibi görünüyordu ki gülmek istedim.

"Nişanlısıyla bir süredir görüşen bir kadın ona telefon etmiş. Belli ki Küçük Pislik, metresine gerçekten kim olduğunu ve bir ilişkisi olduğunu söylemeyi ihmal etmiş."

"İğrenç," dedi başını iki yana sallayarak. Gerçekten iğrenmiş görünüyordu.

"Kadın onu uyarmak için aramış, böylece düğünü iptal edebilirmiş -çok kaliteli bir davranış- ama Hannah bunu yapamayacağını söylemiş. Belli ki Küçük Pislik manipülasyon konusunda bir uzmanmış ve Hannah ne zaman ilişkilerine dair herhangi bir şeyi sorgulasa, onun ebeveynlerine ulaşıyor ve kızın paranoyasının *yeniden kötüye gitmesinden endişelenmesine neden olduğunu* söylüyormuş."

Tanrım, bunu sadece hatırlamak bile o adama bir daha vurmak istememe neden oluyordu. Kanepede Sophie'nin yanına oturdum.

"Yeniden kötüye gitmek mi?" diye sordu.

"Adam onun ruhsal sağlığını ona karşı kullanıyordu, tamamen saçmalık. Görünüşe göre Hannah ergenlik çağlarında gerçekten depresyonla mücadele etmiş ve bu kadarını da onunla paylaşmış, bu da adamın bunu kız ne zaman kendisiyle aynı fikirde olmasa ona çok şiddetli bir şeyler yaşamak üzereymiş gibi davranması için bir yeşil ışık olarak algılamış."

"Aman Tanrım, ondan çok nefret ettim," dedi, Heineken bira şişesini eline alıp dudaklarına götürürken.

"Değil mi?" Bir dilim pizza aldım ve ısırdım. "Bu nedenle de eğer düğünü iptal ederse, ebeveynlerinin utanacağı ve düğün için harcadıkları binlerce dolar için onu suçlayacakları gerçeğine ek olarak, herkesi onun deli olduğu konusunda ikna edecekmiş."

"Tam bir kâbus." Sophie içkisinden bir yudum daha aldı, sonra şişeyi dudaklarından aşağı indirdi ve "Sonra?" dedi.

"Sonra, *ya başka biri düğünü iptal ederse* fikrinden, *onun metresini arayalım ve tüm detayları öğrenelim* fikrine ve oradan da *lanet olsun, bu güzel bir plan, hadi yapalım* aşamasına geldik."

"Sen devreye girdin." Bana kocaman açılmış gözlerle bakarken, bunu neredeyse fısıldayarak söylemişti. "Seni kahraman."

Ayağımı uzattım ve onun ayaklarını sehpanın üzerinden aşağı ittim. "Kes şunu."

"Ben ciddiyim," dedi birasıyla beni işaret ederek. "Sen kesinlikle benim *kahramanımsın.* Babam, Stuart'ın babası için çalışıyor ve adam da ruhsuz bir hıyar. Eğer düğünü *ben* iptal etseydim, o anda inadına babamı işten kovacağına hiç şüphe yoktu. O öyle bir adam."

Bunun üzerine ne söyleyeceğimi bilemedim ve bu nedenle pizzadan bir ısırık daha aldım.

"Çok yakın bir tarihte evliliği feshedeceğimi ya da ondan boşanacağımı çok iyi bilmeme rağmen gerçekten Stuart'la evlenecektim çünkü babamın otuz yıllık çalışmasının emeğini benim yüzümden kaybetmesine izin veremezdim."

"Kendi geleceğin hakkında seçim şansın olmamasından daha kötü bir şey yok," dedim ve bunu gerçekten kastediyordum. Sophie'nin o adamla -onu iki kere aldatmış bir şerefsizle- evlendiğini hayal edemiyordum. "Yardımcı olabildiğime sevindim."

"Burada bir kamu hizmeti yapıyorsun, itirazcı," dedi pizzasını bitirip ellerindeki kırıntıları silkeleyerek. "Hayat boyu sürecek bir sefaleti durduruyorsun, her düğünde."

"Lanet olsun, öyleyim." Güldüm, olmayı planladığımdan daha çakırkeyif olmuştum. "Tıpkı bir itfaiyeci gibi ama cesaret ve tehlikeli çalışma şartları yok."

"Tüm kahramanların en yumuşağı," dedi gülerek, ondan hoşlanmıştım. Demek istediğim, onu tanımıyordum. Dolayısıyla gerçek hayatta tam bir cadı olabilirdi ama çakırkeyif bir şekilde birkaç saat geçirmek için iyiydi.

"Peki, kuralların var mı?" diye sordu.

Bu soruya hazırlıksız yakalanmıştım çünkü kesinlikle kurallarım vardı ama onun bana bunu sormasını beklemiyordum.

"İşin özü şu ki bunu sadece başka çıkış yolları olmayan, kendilerine yanlış yapan biri ile evlenmek üzere olan ve bu konuda kanıtları olan insanlar için yapıyorum." Saatin kaç olduğunu merak ettim. "Temelde aldatanlar ve pisliklerle."

"Kârlı bir iş mi?" diye sordu, elindeki şişenin etiketini mükemmel manikürlü tırnağıyla kazırken. "Asha'nın sana ne kadar ödediğini bile bilmiyorum."

"Hayır," dedim. "Bira parası."

Bu bir yalandı.

Bunların hiçbirini yapmak için yola çıkmamıştım ama bu ek iş yavaş yavaş kendi ayakları üzerinde durmaya başlamıştı. Hannah'ya yardım etmiştim ve sonra o da bu yardımım için verdiği parayı almam konusunda ısrar etmişti. *Oldukça fazla* para.

Bir ay sonra, Hannah'nın kız kardeşinin en yakın arkadaşı, *kendi* düğününden kurtulmasına yardım etmem için bana ulaşmıştı. Hayır demeye çalışmıştım ama görünüşe göre iş aşağılık herifin tekiyle evlenmeye mahkûm olan insanlara geldiğinde, ben de bir salak oluyordum. Onların tek şansı olduğumu bilmek kafamı kurcalıyordu, özellikle de işe *ölüm bizi ayırana dek* ifadesi dâhil olduğunda.

Hayır demeyi imkânsız buluyordum. Bir taviz olarak, genellikle verilen paranın sadece masrafları karşılayacak kadarını kendime alıyor, kalanını bağışlıyordum.

"Tanrım," dedi Sophie, dudaklarında bir gülümseme belirirken genç ve çakırkeyif görünüyordu. "Ne fikir ama. Bahse girerim, etrafta evlenmek üzere olan yeterince fazla gelin ya da hatta damat adayı vardır ki istesen bunu tam zamanlı bir kariyer hâline bile getirebilirsin. Lanet olsun, muhtemelen bu konudaki bazı iş tekliflerini geri çevirmek zorunda kalırdın çünkü tek bir kişi, çaresizce mahkûm oldukları evliliklerden kaçmaya çalışan onca insan için yeterli olmaz."

"Belki bu da senin çağrındır," dedim onun bu işi yaptığını hayal etmeye çalışarak. Bir şekilde bunu çok iyi yapacağını biliyordum. "Sen de *itirazcı kadın* olabilirsin."

"İşimi seviyorum," dedi başını kanepeye yaslayıp gözlerini kapatarak. "Ama senin gibi bir itirazcının, itirazcı kadını olmak eğlenceli bir ek iş olabilirdi."

"Benim kullanacağım kelime *eğlenceli* olur muydu, bilmiyorum," diye cevap verdim ben de gözlerimi kapatırken.

"Güven bana, itirazcı," dedi, uykulu bir şekilde kelimeleri uzatarak. "Eğlenirdik."

- 5 -

Dört ay sonra

Sophie

"Ben ananaslı istiyorum."

"Bunu sadece beni sinirlendirmek için söylüyorsun. Bu konudaki hislerimi biliyorsun.

"Çocuklar, bu pizza. Sadece peynirli söyleyelim." Ev arkadaşlarımla Perşembe gecesi pizza geleneğini uygulamaya başladığım günden pişman olarak iç geçirdim. "Açlıktan ölüyorum."

"Sanırım peynir iyi olur," dedi Rose ağzının içinden, "eğer bir saat sonra acıkmak hoşunuza gidiyorsa."

Yerim ederim, bu ikisi beni öldürecekti. Hâlâ iki ev arkadaşı alma kararımın arkasındaydım ama bu, bazı günler bir ebeveyn olmaya benziyordu.

Stuart ile ayrıldığımızda, daire hakkında çok büyük bir kavga etmiştik. Tanıştığımızda daire onundu ve ilişkimiz ciddileştiğinde doğal olarak onun yanına taşınmıştım çünkü nefes kesici bir daireydi. Şehir merkezinde, yüksek tavanı ve muhteşem bir manzarası, kişiye özel tahsis edilmiş otopark alanı, asansörü olan çok katlı binada bir daireydi. O binaya geldiğimde aşka inanıyordum.

Dolayısıyla düğün gerçekleşmediğinde ve ben *ondan* daireden taşınmasını istediğimde, aldatan pislik herif bana şunu söylemişti: "*Kendi maaşınla bu daireyi karşılayamazsın, Soph.*"

Kesinlikle haklıydı ama ben ona yanıldığını söylemiş ve onu gitmeye zorlamıştım.

Böylece kirası kazandığımdan daha fazla olan bir dairede kiracı olma sorunuyla baş başa kalmıştım.

Cevap, istemediğim ama kabul etmek zorunda olduğum alışılmadık iki ev arkadaşı olmuştu.

Neyse ki tartışmadıkları zamanlarda birlikte yaşaması kolay insanlardı.

"Tanrı aşkına," dedi Larry. "Ananas yaklaşık yirmi kalori falan ekliyor. Açlık faktöründe hiçbir fark yaratmıyor."

Gözlerimi devirdim ve dairenin üstü açık alanına çıkıp, aylardır süren kasvetli soğuğun ardından ilkbahar akşamının ılık havasının tadını çıkardım. Aşağıdaki caddedeki insanları izlerken -yarısı peynirli yarısı ananaslı- pizza siparişini verdim.

Omaha'da, ilkbaharın ilk ılık gününde şehir canlanıyordu. Âdeta hepimiz yer altına kilitlenmiş ve en sonunda serbest kalmış gibiydik. Bu yüzden sokaklarda geziniyor, dışarıda bir şeyler içiyor, parkalarımız ve botlarımız olmadan hayatı yaşarken, dışarıda *herhangi bir yerde* olduğumuz için yaygara çıkarıyorduk.

Elimdeki telefonum titredi, bilmediğim bir numara mesaj atmıştı:

Sana bir teklifim var.

Bunu görmezden gelmem gerektiğini biliyordum ama cevap verdim:

Yanlış numara.

Bir saniye sonra, bir mesaj daha geldi.

Bundan emin misin Sophie?

Bu da neydi? Tırabzana yaslandım ve mesaj gönderdim:

Kimsiniz?

Ben yabancılarla tanışan ya da çok fazla eski arkadaşı olan biri değildim, bu nedenle de bunun kim olabileceği hakkında gerçekten bir fikrim yoktu. Cevap geldiğinde buna inanamadım.

Ben Max, "itirazcın."

Ah, yüce Tanrım, daha şimdiden bana musallat olmaya mı başlamıştı? Tanrı aşkına bu adam benden ne isteyebilirdi ki? Mesaj attım:

Merhaba...?

Garip bir şantaj senaryosu ya da düğünümden birinin anlaşmamızı fark ettiği konusunda beni uyarmak dışında, bu adamın bana neden mesaj atacağı hakkında aklıma herhangi bir sebep gelmiyordu.

Lanet olsun.

Asha ile sarhoş olduğumuz düğün gecemden beri onu görmemiştim. Gece yarısı saat birde şekerlememden uyandığımda o gitmişti ve bir daha asla konuşmayacağımızı varsaymıştım.

Max mesaj attı:

Yarın sabah kahve içmek için
benimle buluşur musun?

Ah, hayır, kahretsin. Beynim bu yabancının neden benimle buluşmak istediğine dair olası nedenler bulmak için çabalarken, enseme gerginlikten oluşan minik bir yumru yerleşti.

Mesaj attım:

Niçin?

Hatırlayabildiğim kadarıyla adam yakışıklıydı ve çok normal görünüyordu. Hatta çekiciydi bile. Ölçüsüz duygularımdan dolayı ardı ardına gelen darbeler ve içtiğim birden fazla viski şat yüzünden sağduyumun çok iyi durumda olduğunu söyleyemesem de ürkütücü ya da yapışkan biri gibi görünmüyordu.

Sadece sana bir şey söylemek istiyorum.
Endişelenmeyi bırak, ben bir ucube
değilim ve bu da önemli bir şey değil.

Sandalyeye çöktüm ve bir bahane bulmaya çabaladım çünkü bunu yapmama imkân yoktu. Bana kötü haber verecek olmasa ya da beni üçkâğıda getirmeye çalışıyor olmasa bile, onunla kahve içmekten kazanabileceğim hiçbir şey yoktu.

Âdeta zihnimi okumuş gibi mesaj attı:

Bir bahane bulmaya çalışmayı bırak.
Sadece beş dakikalığına, istediğin
kadar erken saatte, benimle
Starbucks'ta buluş. Eğer senin için bir
tehlike olacağımı düşünüyorsan, Asha'yı
da getirebilirsin.

İnledim ve kabul etmeye karar verdim, bunu gitmek istediğim için değil, eğer gitmezsem ne istediğini merak ederek kendimi deliye döndüreceğim için yapmıştım. Ayrıca, neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmek her zaman daha iyi olurdu, değil mi?

Derin bir nefes aldım ve mesaj attım:

114. Ve Dodge'daki Starbucks, sabah saat 7.

- 6 -

Max

İlk başta onu tanımadım.

Sarışın kadın içeri girdiğinde, pencere kenarında bir masada oturmuş, Sophie'yi bekliyordum. Telefonuna bakıyordu ve üzerinde şehrin bu kurumsal kısmının standart cuma serbest kıyafet üniforması vardı: kot pantolon ("iyi" kot pantolon ya da "garaj temizlerken giyilen" kot pantolonundan değil), (bir tasarımcıya ait) düz ayakkabılar, beyaz tişört ve bir gereklilik olan mükemmel bir şekilde dikilmiş siyah blazer ceket.

Bugün takım elbise giymedim ama hâlâ tereddütsüz bir şekilde bir ton toplantı ayarlamaya istekliyim, diye bağırıyordu ve ilk bakışta kadının bileğindeki Apple marka akıllı saatin canını çıkardığını anladım.

Açık renk, uçları keskin bir şekilde kesilmiş dalgalı saçları omuzlarına geliyordu ve sanki ruju bile bozulmadan aynı anda hem ikinci derece denklemleri çözüp hem de yıllık bütçe tahmininde bulunabilecekmiş gibi, hem çekici hem de akıllı görünmesini sağlayan büyük, siyah güneş gözlüğü takıyordu.

Fincanımı elime aldım ve bakışlarımı ondan çevirip pencereden dışarı baktım. İhtiyacım olan son şey, Bayan iPhone'un bana bakıp onu süzdüğümü düşünmesiydi. Yine de... bakışlarım ona geri döndü. Bakışlarını elindeki cihazdan kaldırmadan tezgâha doğru ilerlemesindeki bir şey onu izlememe neden

oluyordu. Biraz bir çarpışma olmasını bekliyordum, biraz da gözlerini telefonundan hiç kaldırmadan sipariş verip, içeceğini alıp alamayacağını görmek merakımı uyandırmıştı.

Ama sıranın ön kısmına ulaştığında, telefonunu ceketinin cebine koydu ve sesinde gülümser bir tonla siparişini verdi: *Hafif kremalı büyük boy Americano.*

Lanet olsun, sesi...

Bu, *oydu.*

Sarışın kadın Sophie'ydi.

Gözümde onun uzun, koyu renk saçlarını ve dantelli gelinliğini canlandırdım ve buna inanamadım.

Âdeta düşüncelerimi duymuş gibi kahve dükkânında gözlerini gezdirdi ve sonra beni görüp göz teması kurdu.

Fincanımı ve tek kaşımı kaldırmam onun kaşlarını çatmasına ve yeniden kahve tezgâhına dönmesine neden oldu.

Tamam.

Ama en sonunda yanıma geldiğinde bana hafifçe gülümsedi. "Pekâlâ, selam."

"Pekâlâ, selam." Bakışlarımı onun yüzünde ve saçlarında gezdiriyordum. "Vay canına. Sen, şey, gerçekten *farklı* görünüyorsun."

Açıklamamı teşvik edici bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

"Daha kısa," diye düzelttim, bu karşımdaki sandalyeye otururken gülümsemesinin yayılmasını sağladı.

"Boyum üzerinde çok çalışıyorum," dedi, kahvenin kapağını çıkarıp masanın üzerine koyarken. "O yüzden bu beni memnun ediyor."

"Doğal olarak," diye mırıldandım, sessizce birbirimize gülümsedik.

Bu kadının, *o* gelin olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Rezil olmuş düğününün gecesinde sarhoştu ve saçmalıyordu, rimeli bulaşmış gözleriyle lanet olası kekleri fırlatıyordu.

O darmadağın kişiyle önümdeki bu ölçülü kişiyi bağdaştıramıyordum.

Sarışın Sophie, *The Wall Street Journal*'a* üye gibi görünürken, o gelin *Vogue* dergisine üye gibi görünüyordu.

Ve belki de *People* dergisine.

"Neden, şey, neden buluşmak istedin?" Saçının bir yanını kulağının arkasına sıkıştırdı ve "Mesajının beni şaşırttığını itiraf etmeliyim," dedi.

Ayıkken kesinlikle daha gergin, ki bu tam olarak şaşırtıcı bir şey değildi, ve benden şüpheleniyor gibi görünüyordu.

"Evet, tamam, en son konuştuğumuzda..."

"Tek konuşmamızda," diye düzeltti net bir ses tonuyla.

"*İtirazcı kadın* olmakla ilgilendiğini söylemiştin."

Kahvesini dudaklarına doğru kaldırıyordu ki söylediğim kelimelerin üzerine donakaldı. Gözlerini kırpıştırdı ama tüm bedenindeki tek hareket buydu.

"Yani seni yardıma çağırıyorum," dedim, "kamu görevlisi."

Bakışları, âdeta tüm verileri alıyormuş gibi yüzümde gezinirken çarklar çalışıyordu.

Ne düşünüyordu?

"Dinle." Dudaklarını birbirine bastırdı ve onun beni reddedeceğini anladım. "Sanmıyorum..."

"Aşk hakkındaki fikrin değişti mi?" diye araya girdim onu kışkırtmaya çalışarak. Sadece onun bunu yapmasını istemekle kalmıyordum, aynı zamanda biraz da otel koridorunda

---

* *Wall Street Journal*, finans konusunda uzmanlaşmış olan bir dergi.

parende atan o kıza dair bir parıltı da görmek istiyordum. "Artık bir umutsuz romantik misin?"

"Tanrım, hayır." Bu soru onu doğruca kararsızlıktan çıkardı ve bana bir aptalmışım gibi bakmaya başladı. "Ama bu kendimi bir başkasının dramına dâhil etmek istediğim anlamına gelmiyor."

Lanet olsun. Bana hayır diyecekti ve TJ mahvolacaktı. Kahvemi elime aldım ve "Ya ben de *senin* düğünün için böyle söylescydim?" dedim.

Duraksadı, başını yana eğdi ve "Bu adil değil," diye mırıldandı.

"Ama doğru." Bir elimle çenemi ovuşturdum ve "Yani bana borçlusun," dedim.

Gözleri kısıldığında bir hata yaptığımı anladım. O, baskı yapılacak bir kadın değildi. Sesini alçalttı ve "Hizmetlerinin karşılığını ödedik," dedi.

"Arkadaşının çeki karşılıksız çıktı," diye yalan söyledim, onun tepkisini bekleyerek. "Yani o bir hediyeydi. Benden."

"Kahrolası Asha," diye homurdandı, sanki bu Asha'nın her zaman yaptığı bir şeymiş gibi gözlerini devirerek. "Sana borcum ne kadar?"

"Dediğim gibi, o bir hediyeydi," diye tekrarladım, gülümsememeye çalışıyordum ama sırıttığımdan oldukça emindim. "O hediye seni kurtardı, hayatının sonuna kadar Bayan... eski dostumuz Stu'nun soy ismi neydi?"

Sophie gözlerini kırpıştırdı, burnundan derin bir nefes aldı ve bir an için onun bana bunu söylemeyeceğini düşündüm. "Lauren."

"Ah, aman Tanrım," dedim, ağzımdan bir kahkahanın kaçmasına engel olamamıştım. "Sen Sophie *Lauren* mi olacaktın? Soy isminde *a* yerine *e* olan İtalyan film yıldızı gibi?

Sophie. Lauren. *Tanrı'ya* şükürler olsun ki ortaya çıkmış ve sen hayatının geri kalanını insanların sana *Yüzen Ev* filmini görüp görmediğini sormalarını dinleyerek geçirmeden önce bir şeyleri durdurmuşum."

"O filmde Cary Grant bir rüyaydı," dedi beni hem klasik filmi bilmesiyle hem de sonunda *-en sonunda-* biraz bile olsa kurtardığım gelin gibi konuşmasıyla beni şoke etmişti.

"Sophie Loren bir rüyaydı," diye onu düzelttim ve sonra, "En azından bana Stewie parmağına bir yüzük geçirmeyi başarsaydı, kendi soy ismini kullanmaya devam edeceğini söyle."

"Tabii ki kendi soy ismimi kullanacaktım," dedi, bana her kiminle evlenirse evlensin kendi soy ismini kullanacağını gösteren bir yüz ifadesiyle.

"Ki bu da..." dedim onu teşvik etmek için.

"Steinbeck." Bana ünlü yazar hakkında bir yorum yapmam için meydan okur gibi çenesini kaldırarak baktı.

Evet çünkü bunu yapmak çok kolaydı ama artık onun bana yardım etmesini daha da çok istiyordum.

"Yani korkuyor musun? İtiraz etmekten?" diye sordum sıradan bir şekilde, arkama yaslanıp, kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken.

"Biraz," diyerek kupasını kaldırdı. Orta parmağındaki parlayan üç yüzük -gümüş, altın ve rose altın rengindeydi- elini hareket ettirdiğinde ışığı yakalıyordu. "Çatışmadan hoşlanmıyorum ve bu son noktada çatışma anlamına geliyor. Ama aynı zamanda, pek çok seviyede berbat bir fikir gibi de görünüyor."

"Sen hayır demeden önce sana durumu anlatayım." Boğazımı temizledim. "Tamam mı?"

Yeniden iç geçirdi ve "Tamam ama fikrimi değiştirmemi bekleme," dedi.

"Hey, Soph?" dedim sesimi alçaltarak ve ona o otel odasında birbirimizle arkadaşlık ederek geçirdiğimiz uzun saatleri hatırlatmaya çalışarak.

Aniden gözleri biraz daha açılmış gibi göründü. Sesi, "Evet?" derken biraz daha yumuşak çıkıyordu.

"Sana bunu anlatırken düğün gününün sabahında kendini nasıl hissettiğini hatırlamaya çalış, tamam mı?"

Alnı kırışıp yutkunurken yüzünde bir öfke ifadesi belirdi. Hiçbir şey söylemedi ama beklenti içinde bana baktı.

"Pekâlâ, TJ altın gibi kalbi olan bir anaokulu öğretmeni. Altı ay boyunca Milli Muhafızlar'da görev yaparken, kız arkadaşı Callie onu aldattı ama o Callie'yi affedip bir sene sonra ona evlenme teklif etti."

"Aptal," dedi kahve kupasını dudaklarına götürürken.

"Katılıyorum," diye cevap verdim. "Hızla son hafta sonuna geliyorum. Bekârlığa veda partisindeymiş, sağdıçlarından biri lavaboya gitmiş ve telefonunu masanın üzerinde bırakmış. TJ tesadüfen Callie'den gelen mesajı görmüş."

"Aman Tanrım, onu sağdıçlardan biriyle mi aldatıyormuş?" dedi Sophie iğrenmiş bir şekilde. "Ciddi misin?"

"Hayır. Sağdıç onun erkek kardeşiymiş. Ama mesajda TJ'i geç saatlere kadar dışarıda tutmasını çünkü Ronnie'ye -onu aldattığı adama- veda etmek istediği yazıyormuş. Sadece bu kadar da değil, mesajda aynı zamanda şöyle yazmış, *'TJ'in striptizci kızla bir fotoğrafını çekmeye çalış, böylece benim de ona üstünlük sağlayacağım bir şey olsun. Ona bir kucak dansı satın al.'*"

"Haaaayır," dedi Sophie, ağzı açık kalmıştı. "Kaltak."

Ona ulaşmayı başardığımı görebiliyordum. *Yap bunu, yap bunu, yap bunu.*

"Dolayısıyla TJ hasta olduğunu söylemiş, oradan ayrılmış ve Callie'nin İpad'ine bağlanıp, Ronnie ile olan bütün mesajlaşmalarını görmek için zamanı olacak şekilde evde olmuş. Kâbus gibi müstehcen bir içerik..."

"İğrenç," diye mırıldandı Sophie.

"Ama aldatmaya ek olarak, konuşmalarında onunla kesinlikle *dalga geçiyorlarmış*. Onun ne kadar aptal olduğuyla alay ediyorlar, ondan takma bir isimle bahsediyorlarmış. Terbiyesizce bir şeyler."

"Takma isim ne?" diye sordu. Onun yüzündeki ölçülü insan maskesinin düşmüş olduğunu gördüm. Kendini bu hikâyenin dramına tamamen kaptırmıştı, biraz sevimli bir şekilde gözleri açılmıştı.

"*Anaokulu öğrencisi*," diye cevap verdim ve bunu söylemek bile içimin acımasına neden oldu. Zavallı kahrolası TJ.

Farklı okullara gitmemize rağmen ortaokuldan beri arkadaştık ve ben ilişkilerden tamamen kaçmayı tercih etsem de o her zaman çaresizce sonsuza kadar mutlu olacağı kişinin arayışında kendisini bir sevgiliden diğerine savuruyordu.

Sophie bir yorum yapmadı ama sadece başıyla onayladı ve bu kısmın onu rahatsız ettiğini anladım. Aniden üzgün görünmeye başlamıştı ve bu hoşuma gitmemişti ama yine de devam ettim.

Onun TJ'i kurtarmasını *gerçekten* istiyordum.

"TJ harap oldu ama ne yapabilirdi ki? Callie'nin küçük kasabalarında üç tane polis olan yobaz güneyli abisi vardı, amcası kasabanın şerifiydi ve babası TJ'in ev kredisini ödüyordu."

Sophie başını iki yana salladı ve "Bu gerçek mi?" dedi. "Bu gerçek olamaz."

"Öyle değil mi?" Eğer TJ'i tanıyor olmasaydım, buna kendim de inanmazdım. "Eğer TJ onu terk ederse o kasabadaki hayatı biter."

"Lanet olsun," dedi yavaşça başını iki yana sallayarak.

"Ama eğer *başka* biri kızın kirli çamaşırlarını ortaya dökerse, bunun suçu onun üzerine kalmaz. Eğer yapabilseydim ona yardım ederdim ama sanırım kendisini bu işe katan bir erkek, sadece hastaneye gitmek isteyen bir erkek olur."

"Çok hoş," dedi hızla gözlerini kırparak.

"Senin için iyi olan şey şu ki bu maço şerefsizler ve yobaz güneyli kasabalarının eski kafalı bir centilmenlik anlayışları var. Bu nedenle hiçbir zaman bir kadına vurmazlar."

"Olağandışı bir haber," dedi duygusuzca.

"Senin yardımına ihtiyacı var."

Sophie iç geçirdi ve oturduğundan bu yana ilk defa onun bunu gerçekten düşündüğünü hissettim. Elini saçının arasından geçirdi ve alt dudağının kenarını kemirmeye başladı.

"Sana TJ'in sokaktan kurtarılmış hayvanları beslediğini söylemiş miydim?"

"Kes," dedi kırmızı ojeli işaret parmağını bana doğru uzatarak. "Beni bunlarla manipüle edemezsin..."

"Bunlardan biri arka ayakları yerine tekerlek kullanan bir kedi," diye araya girdim. "Ve o koştuğu zaman tekerlekler öyle bir gıcırtı çıkarıyorlar ki..."

"Kapa çeneni," diye emretti ama yeniden başını iki yana sallarken hafifçe güldü.

"Diğeri ise kör..."

"Hayır *değil*," diye bağırdı, yenilgiye uğramış görünüyordu.

"Kedilere özgü kaygıdan tüylerinin döküldüğü noktalar var ve ben kesinlikle ona *Kekay* ismini vermeleri gerektiğini

düşünüyorum çünkü o zaman kulağa tam bir belalı vampir kedi gibi gelir..."

"Tamam!" diye araya girdi Sophie, dişlerini gıcırdatıp bir elini kaldırarak. "Bunu düşüneceğim ama eğer bunu yaparsam sen de benimle gelmek zorundasın."

"Ne?" *Bunu* beklemiyordum.

"Evet," dedi, beyni çalışmaya başlarken çenesini kaldırdı ve gözlerini kıstı. "Fazla korkağım ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer ben gidersem sen de gidersin."

Ne? "Sen itiraz ederken ben ne halt edeceğim?"

Omuz silkti. "Sanırım kavalyem gibi görüneceksin."

Onunla birlikte gitmeyi düşünmemiştim ama neden bunun iyi bir fikir olmadığı hakkında bir sebep bulamıyordum. İnsanların çoğu, düğünlere eşli gidiyordu. Bu yüzden duruma uygundu ve TJ'in gerçekten onun yardımına ihtiyacı vardı. "Bu... aslında kötü bir fikir değil."

"Harika, teşekkürler," diye cevap verdi alaycı bir şekilde. "Bu arada bu düğün ne zaman ve nerede olacak? İşimden dolayı bu bölgede bir şey yapamam."

"Tamamen anlıyorum. Seninki, benim de bölgede gittiğim tek düğündü." Ona verdiğim hizmeti hatırlatmanın yardımcı olacağını umuyordum. "Ve düğün Murdock dışındaki bir taşra kilisesinde olacak."

Boğazımı temizledim ve alnımı kaşıdım. "Düğün yarın."

"Ah, tabii ki yarın," diye homurdandı başını iki yana sallayarak ama beklediğim gibi çılgına dönmedi.

"Yani yaklaşık otuz dakika uzaklıkta mı?" Sophie telefonunu çıkardı ve hemen takvimi açtı. "Ne zaman? Erken gitmemiz gerekiyor mu? Pratik yapmam için bana verebileceğin standart bir konuşman var mı?"

Vay canına. Düğmeye basılmıştı ve Sophie işini ciddiye almaya başlamıştı.

"Erken gitmek zorunda değiliz ve eğer en kolayı böyle olacaksa seni alabilirim. Ama -kıyafet kuralları da dâhil olmak üzere- detayları öğrenirim ve standart uyguladığım prosedürle birlikte sabah ilerleyen saatlerde sana mesaj atarım."

Bakışlarını telefonundan kaldırdı. "Kıyafet kuralları mı? Normal düğün kıyafetinden farklı mı?"

Bu detay üzerinden onu kaybetmek istemiyordum o nedenle de hızla cevap verdim: "Davetiyede günlük kıyafetle ilgili bir şey yazıyordu, yani teyit edip sana haber veririm."

Aslında davetiyede, "*Sadece kot ve bot. Gece elbiselerine izin verilmeyecektir*," yazıyordu çünkü Callie etrafını yobazlarla çevrelemişti ama bunu açıklamadan önce Sophie'nin geleceğini teyit etmesini bekleyecektim.

"Tamam," diye cevap verdi, telefonunu kapatıp yeniden cebine koyarken hâlâ endişeli görünüyordu. "Muhtemelen artık işe gitmeliyim."

"Ben de."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdük, ben onun için kapıyı açtığımda, "Bana yumruk atacaklarını düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim serin ilkbahar havasına adım atarken. "Genellikle şöyle olur, gelin ve damat suçlamalar hakkında kavga etmeye başlar ve kimse benim oradan ayrıldığımı fark etmez."

"Benim düğünüm hariç," dedi yan gözle bana bakarak. "Ben bir yumruk hatırlıyor gibiyim."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, yumruk yapılmış eliyle attığı bir tokat gibiydi." Ceketime uzandım, güneş gözlüğümü çıkardım ve gözüme takarken, "Hissetmedim bile," dedim.

"Birileri savunucu konuşuyor."

"Savunucu değilim ama o bir yumruk değildi."

"Dedi yumruklanan," diye mırıldandı, blazer ceketinin cebinden anahtarlarını çıkarırken.

"*Yumruklanan* diye bir kelime bile yok," diye onu düzeltim. "Ve hiç kimse sadece bir elli boyunda olan ve gerçeği söyleyen bir kızın peşinden gitmeyecektir."

"Boyum bir altmış beş, bilgin olsun diye söylüyorum," dedi ve sonra eliyle sol tarafı işaret etti. "Arabam otoparkın sonunda, o yüzden bu tarafa gitmek zorundayım. Seni yeniden görmek güzeldi ve ben korkuyla titreyip kararlarımı sorgularken daha fazla talimat göndermeni sabırsızlıkla bekleyeceğim."

"Benim kamyonetim de otoparkın sonunda," dedim. "Yani kararlarını birkaç saniye daha tartışabiliriz."

"Ne kadar şanslı bir gün," dedi ve dudaklarında ukala bir gülümsemeyle yürümeye başladı.

"En şanslısı." Parfümünün kokusunu aldım, hafif ve meyveli bir şeydi. Sonra onun ne tür bir araba kullandığını merak ettim. Bahse girerim, oldukça kullanışlı bir Honda CRV ya da belki de sedan bir Audi kullanıyordu. "Tamam, bana berbat düğün sonrası hayatından bahset. Herhangi biriyle görüşüyor musun?"

Bana başımın yanından ikinci bir baş çıkmış gibi baktı. "Ciddi misin? Sorduğun soru bu mu, anne?"

"Sadece ilişkiler hakkındaki fikrini ilginç bulduğum için soruyorum, başka bir nedenden değil," dedim, bu soruyu neden sorduğumdan bile emin değildim. "Sakin ol."

Boğazından gelen bir ses çıkardı ve ellerini ceplerine soktu. "Kimseyle *görüşmüyorum* ve bu beni saçma bir şekilde mutlu ediyor. Düğünden bu yana yeni bir araba aldım, iki kedi sahiplendim, dairemi baştan aşağı yeniden dekore ettim ve

hayatımda bana *neden* seçimlerimden hoşlanmadığını söyleyen bir erkek yok."

Onun söz konusu aşk olduğunda, sonuna kadar kendi fikrinin doğru olduğunu düşündüğüne tamamen inanıyordum ama mutlu gibi görünmek için biraz fazla uğraşıyordu. "İsimler lütfen."

"Ne?"

"Kedilerinin isimlerini öğrenmem gerek. Bir erkek olarak benim işim, seçimlerinle ilgili fikrimi söylemek."

"Bu *gerçekten* senin işin, değil mi?" Rüzgâr, saçlarını yüzüne doğru savurdu -bu saç kesimiyle *gerçekten* güzel görünüyordu- ve "İsimleri Karen ve Joanne," dedi.

"Hım," dedim, onun sıkıcı seçimleri beni şaşırtmıştı. "Ha."

"Ha? Tepkin bu mu?" Sırıtarak bana döndü, bana bakmak için yan yürümeye başladı ve "Saldır bakalım, Max. Şu erkeksi fikrini öğrenelim."

"Pekâlâ," diye konuşmaya başladım, birinin neden böyle sıradan isimler seçeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bu isimleri ölen birinin ardından mı verdin?"

Olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır."

"İnternette *anne saç kesimleri* araması yaptığında karşına çıkan ilk iki ismi seçmek gibi rastgele bir seçim miydi?"

"Yine hayır," dedi heyecansız bir sesle.

"Tamam, sebebi her ne ise, olabilecek en sıradan ve sıkıcı kedi isimlerini seçtiğini düşünüyorum."

"Kesinlikle," dedi zafer kazanmış gibi.

"Ve bunun bir sebebi var mıydı?"

"Aslında vardı. Onlara bu isimleri annemi sinirlendirmek için verdim."

"Ah, lütfen bu hikâyeyi benimle paylaş."

Sırıtıp konuşmaya başlarken yüzü aydınlandı. "Annemin en yakın arkadaşlarının isimleri Karen ve Joanne. Onlar dedikoducu, yargılayıcı iki zalim kadın. Ve annem onlardan hoşlanmadığımı bilmesine rağmen beni arıyor ve o ikisinin bir kitap kulübünde ya da golf cemiyetinde hangi drama karıştılarsa onunla ilgili konuşup duruyor. *'Karen ve Joanne yumurta dolması sipariş ettiler ve yiyecek şirketi bunun yerine peynir tabağı getirdiğinde kendilerinden geçtiler.'* gibi aptalca saçmalıklar, tamam mı?"

Bu hikâyenin nereye gittiğini fark ettiğimde bir kahkaha attım. "Tamam."

"Yani artık o ne zaman bir Karen-Joanne hikâyesi anlatırsa ben de onunla *kendi* Karen-Joanne hikâyemi paylaşıyorum, *Karen bu sabah mutfağa bir tüy yumağı kustu ve Joanne bunu yemeye çalıştı.* gibi şeyler."

"Sen," dedim kahkahamın arasından, "korkunç bir evlatsın."

"Ama bu, onunla telefon konuşmasını sonlandırmamı sağlıyor." Eliyle, sokaktaki bir parkmetrenin yanına paralel park edilmiş bir arabayı işaret ederken yüzü yumuşak ve eğlenir gibi görünüyordu. "Bu benim arabam."

Önce parlak, siyah arabaya, sonra tekrar ona baktım. *Lanet olsun, bu imkânsız.* "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Anahtarlarını çıkardı ve sürücü tarafındaki kapı kilidine soktu. "Bu konuda da erkeksi fikrini paylaşacak mısın?"

Aslında, hangi arabalardan hoşlandığımı, hangi arabaların çok hızlı olduğunu ve hangilerinin anlamsız olduğunu bilmek dışında gerçekten arabalarla çok ilgili bir adam değildim. Ama onun arabası... Lanet olsun. "69 model bir Camaro mu kullanıyorsun?"

Sanki arabasını tanıdığım için bununla gurur duyuyormuş gibi yüzü ışıldadı. "Evet. Onun adı Nick, yay burcu ve bana başka hiçbir erkeğe karşı hissetmediğim şeyler hissettiriyor."

Buna akıl erdiremiyordum. "Bu, hafta sonları kullandığın araban mı?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Bu benim tek arabam."

"Karlı günlerde ne kullanıyorsun?"

"Nick."

Mümkün değildi. "Kaç kilometrede?"

"On iki bin," dedi kapıyı açarken.

"Yüz on iki bin mi?" diye sordum.

"Hayır." Dudaklarını birbirine bastırdı. "On iki bin."

"Sen bana..." dedim, bir şeyler kaçırdığımdan emindim ama kaçırmadığımdan da şüpheleniyordum "...sadece on iki bin kilometrede olan ve her gün işe gidip geldiğin 69 model bir Camaro kullandığını mı söylüyorsun? Tek ulaşım aracın olarak?"

Tek kaşını kaldırdı. "Sesinde bir yargılama mı duyuyorum?"

"Belki kıskançlık ama yargılama değil." Başımı iki yana salladım. "Ama eğer bu durumda kalırsa onu ne kadara satabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Başını yana eğdi. "Değeri küçük bir servet olduğu için, ona aşırı özen göstermediğimden dolayı bir aptal olduğumu düşünüyorsun."

Evet. "Aptal güçlü bir kelime."

"Ya sana Nick'in hayatı tam anlamıyla yaşamak istediğini söylesem?" diye sordu ve onun bunu sadece şaka yapar gibi söylediğini anlayabiliyordum. "Bütün gün boyunca, koruyucu bir kaplamanın altında, sıcaklık kontrollü bir garajda durmak

istemiyor. O, pervasız olmak, hızlı gitmek ve muhtemelen bir ya da iki hafif kaza yapmak için doğmuş."

Neden arabasından bir insanmış gibi bahsederken yine de mantıklı konuşuyordu?

"Onu, kocası onu saplantı hâline getirmiş tatlı, yaşlı bir hanımefendiden satın aldım. Kocası onu 1969 yılında yeniyken satın almış, 1972 yılında vefat etmiş ve sonra ben birkaç ay önce ondan satın alana kadar öylece garajda durmuş. Bana onu hiç dışarı çıkarmadığı için pişman olduğunu söyledi ve bana onu kullanırken ileri gideceğime dair söz verdirdi. Benim onunla yüz altmış bin kilometre yapmamı ve ara sıra üstünde kar birikmesine izin vermemi istediğini söyledi. Ve ben de bu sözümü tutmak niyetindeyim."

Bunun karşısında gülümsemeden nasıl durabilirdim? Ona bakarken, onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Çılgın gelin, ciddi bir profesyonel, arabalar konusunda umutsuz bir romantik. Aslında bunlardan hangisiydi? "Çok garip birisin, Sophie."

"Biliyorum," dedi, bana kendisini yargılamam konusunda meydan okur gibi çenesini kaldırarak.

"Bu hoşuma gidiyor," diye ekledim ve gerçekten bunu kastediyordum. Onunla ilgili bir şey vardı ki... lanet olsun, bundan hoşlanıyordum.

Bakışları, âdeta kendi fikrini oluşturmak için bütün detayları inceliyormuş gibi bir süre yüzümde gezindi ve sonra sadece, "Artık hayatım tamamlandı," dedi. "Bana yarın ile ilgili bütün detayları mesaj at, tamam mı?"

Kendi arabama doğru dönmeden önce ona hareket çektim ve yürüyerek uzaklaşırken onun kahkahasının tanıdık sesini duydum.

- 7 -

Sophie

Asansörden indim ve masama doğru ilerledim. Max ile kahve içtikten sonra keyfim yerindeydi. Komikti, hiç de ürkütücü değildi ve onun yanında kendimi şaşırtıcı derecede rahat hissetmiştim. Bu garipti çünkü genellikle yabancılarla sosyalleşmekten hoşlanmazdım.

Nedenini bilmiyordum ama onun bu kadar çekici olması beni şaşırtmıştı. Bir önceki gece mesaj attıktan sonra internette onu aramış ve LinkedIn'de onu bulmuştum ama herhangi bir fotoğrafı yoktu. Dolayısıyla evet, onun yakışıklı olduğunu hatırlıyordum ama bu takım elbiseli, *GQ* dergisi tarzında bir yakışıklılıktı. Ama o sabah, farklı bir adam gibi görünüyordu. Aynı koyu renk gözler ve güçlü burun ama tamamen farklı bir estetik.

Kot pantolon, iş botları, boynundaki fermuarın yanında bir tür logo olan siyah bir kazak ve bir Patagonia marka bir polar; bir de bareti olsa, HGTV'deki evleri yeniden tasarlayan programın sunucusu gibi görünecekti.

Bu da mantıklıydı çünkü profiline göre bir inşaat şirketinin üst düzey proje müdürüydü.

Eyaletteki en büyük inşaat şirketinin.

Ama bir şekilde kahve dükkânındaki -hem görünüş hem de kişilik olarak- gerçekliği, beni rahatlatmıştı.

Belki de yarınki düğün çok da kötü olmazdı.

Of, ama daha şimdiden gergindim.

Bunu yapabilir miydim? Gerçekten bir düğünde herkesin önünde ayağa kalkıp bir çiftin birlikteliğine itiraz edebilir miydim? İş yerinde büyük grupların önünde sunum yapmaya alışkındım ama bir kilise dolusu romantizm bekleyen yabancının önünde olmak tamamen başka bir şeydi.

"Günaydın, Sophie," diye bir ses duydum sol tarafımdan.

"Günaydın, Ben," diye cevap verdim otomatiğe bağlamış bir şekilde, o yöne bile bakmadan.

Genel müdürümüz, Nesbo A.Ş.'de bizim bir şirketten çok bir aile olduğumuz fikrini desteklemeye kendisini fazlasıyla kaptırmıştı. Günlük *günaydın* uygulamasını hayata geçirmişti. Bu, güne başlamak için içeri giren birini görürseniz, günaydın demek için iki saniyenizi ayırmanız hakkındaki bir emirdi.

Bu, kulağa oldukça zararsız geliyordu ama çalıştığım bölme, binanın en uç kısmındaydı ve o süper iş birlikçi, açık kat planı yapılandırmalarından biri nedeniyle, günlük olarak sonsuz gibi görünen bir dizi günaydına maruz kalıyordum ve bundan *nefret* ediyordum.

Her gün dişlerimi gıcırdattığım için dişlerim parçalanacaktı.

"Günaydın, Sophie," dedi sağımdan ve ben de, "Günaydın, Dallas," diye cevap verdim.

"Günaydın, Soph," diye bir ses geldi köşedeki bölmeden.

"Günaydın, Betsy," diye mırıldandım, AirPods kulaklıklarımı aramak için el çantamı açarken. Tanrım, kulaklığımı unutmadığımı umuyordum çünkü ofis o kadar sessizdi ki

klavyelerden çıkan sesler beni delirtiyordu. Beni delirmenin eşiğinden kurtaran tek şey kulaklıklarımdı.

"Günaydın, Sophie," dedi Izabel.

"Günaydın, Iz," diye cevap verdim çantamın içini karıştırırken.

"Günaydın, Sophie," dedi Stuart.

"Günaydın, zavallı aptal," diye homurdandım, artık kulaklığımı evde unuttuğumu düşündüğüm için tam bir panik hâlindeydim.

"Günaydın, Sophie," sesini duydum köşedeki bölmeden.

"Günaydın, Amy," diye cevap verdim, artık aramaktan vazgeçmiştim. Belli ki kulaklığımı evde unutmuştum ve şimdi de sessizliğin ezici sesine maruz kalacaktım.

Harika.

Kendi bölmeme ulaşıp çantamı bıraktığımda Edie'nin çoktan ofisine geldiğini ve telefonda olduğunu gördüm. Elimi kaldırarak ona selam verdiğimde o da beni çenesiyle selamlayarak karşılık verdi.

Ofise ne kadar erken gelirsem geleyim, her zaman benden önce gelmiş oluyordu.

Ki bu da sorun değildi çünkü o benim patronumdu. İşlerin bu şekilde işlemesi gerekiyordu, öyle değil mi?

Kendi takımıma bir şeyler kattığım sürece, dünyada her şey yolundaydı.

Ve *her zaman* bir şeyler katıyordum.

Oturdum, dizüstü bilgisayarımı açtım ve açılmasını beklerken *Americano* kahvemden biraz daha içtim. Bunun baştan aşağı toplantılarla dolu bir gün olacağını biliyordum, bu nedenle de önleyici tedbir olarak kendimi kafeinle doldurmam gerekiyordu.

Nesbo veri tabanı bip sesi çıkardı, karşılama mesajı ekranda belirdi -Günaydın Sophie Steinbeck, İK* Direktörü- ve gülümseyen robot şifremi girmem için beni yönlendirdi.

Hem semboller hem de rakamlardan oluşan sekiz haneli oldukça güvenli olan parolamı girerken, -her sabah olduğu gibi- ekranda *Günaydın Sophie Steinbeck, İK Genel Müdür Yardımcısı* yazması hakkında hayallere daldım. Diğer iş kollarının genel müdür yardımcılarından daha genç olduğumu biliyordum ama *çok* hazırdım.

Diğer genel müdür yardımcılarının da hazır olduğumu bildiklerinden oldukça emindim.

Lanet olsun, *Edie*'nin bildiğinden oldukça emindim. Son terfimden bu yana onun astı olmaktan çok iş arkadaşı gibiydim, iki kişilik bir rüya takımı gibi çalışıyorduk. Yaklaşık bir yıldır onun emekli olacağına dair söylentiler vardı ve içime, giderken yerini almam için beni önereceği doğuyordu.

"Günaydın," dedi Maya, merdiven boşluğundan departmana girerken. "Ev arkadaşlarınla pizza gecesi nasıldı?"

Maya ile bu şirkette çalışmaya aynı gün başlamıştık ve o zamandan beri işte birbirimizin en yakın arkadaşıydık.

Başımı iki yana salladım ve Outlook'u açtım. "Bu sefer kimse odasına koşup ardından kapıyı sertçe kapatmasa da bir öncekiyle tamamen aynı."

"O ikisi tam bir çılgın," dedi ceketini çıkarıp sandalyesine bırakırken. "Kim onların bu kadar eğlenceli olacağını düşünürdü ki?"

Onlar yanıma taşınmadan önce *ne* düşündüğümü hatırlayamıyordum ve sadece birkaç ay olmuştu. Onlarla birlikte yaşamak, ateşliyken görülen bir rüya, *bu gerçekten oldu mu?* diye sersemce düşündüğünüz o puslu anlar gibiydi ve eğer detaylı

* *İK*, insan kaynakları.

bir şekilde temizlik yapmaktan hoşlandıkları ve kiralarını anlamsız bir şekilde erken ödedikleri gerçeği olmasa, kesinlikle bu kararımı sorgulardım.

"Kesinlikle ben değilim," diye cevap verdim.

"Bu arada muhasebe departmanında çörekler var," dedi kendi bilgisayarına giriş yaparken. "Ama çikolatalı yok."

"Eğer çikolatalı yoksa çörek yok demektir."

"Tembihle."

Birkaç saat sonra, güneybatıya özgü salatamı yiyip *Zoom* üzerinden sağlıklı olma konusunda inanılmaz sıkıcı bir sunumu izlerken telefonum titreşti.

Yarın için detayları aldım. Ayrıca
ödemen 4 bin olacak.

Salatamı çiğnemeyi bıraktım. Dört bin mi? Mesaj attım:

Düğünleri iptal etmek için
dört bin mi alıyorsun?

Oran değişiyor ve bunu ben
belirlemiyorum.

Bu mantıklı değildi. Belki de Max *kuşkulanılacak* biriydi. Mesaj attım:

İtirazcılar için oranları belirleyen
bir tür yönetim kurulu mu var?
Ücreti tartışan bir İtirazcılar
Sendikası mı var?

Dinle ukala. Ben hiçbir zaman tutar belirlemek zorunda kalmadım. Bunu her yaptığımda, insanlar bana, "Bunu yaparsan sana iki bin veririm," gibi ödeme önerdiler.

Bu biraz mantıklıydı. Çatalımı bıraktım ve mesaj attım:

Ve TJ sana güneyli yobaz düğününü iptal etmek için dört bin mi önerdi?

Doğru. Bu, uygun bir ücret mi?

Nesbo'da iyi para kazanıyordum ama ev arkadaşlarımı gerçekten sepetlemek istiyordum. Tatlıydılar ama *çoktular*. Bu nedenle de Stuart'ın eski dairesinde tek başıma yaşamama olanak sağlayacak herhangi ek bir ödemeyi fazlasıyla memnuniyetle karşılardım.

Evet. Detaylar lütfen.

Tamam, düğün akşamüzeri dörtte ve çok sade olacak. Kot ve botlar. Seni saat 03.15'te alırım. Yolda detayları konuşabiliriz, böylece hazır olmuş olursun.

Diyet *Pepsi*'mi elime aldım, gerçekten bunu yaşayacağıma inanamıyordum. Bunu yapmak aptalca bir şeydi ama vazgeçmeyi düşündüğüm her sefer, geçen kış tek seçeneğimin

Stuart'la evlenmek ve boşanmak olduğuna karar verdiğim anı hatırlıyordum.

Kendimi kapana kısılmış, çaresiz ve tamamen yalnız hissediyordum.

Tanrı'ya şükürler olsun ki Asha, Max'i bulmuştu.

Genellikle aşkla ilgili düşüncelerimi kendime saklardım çünkü bunun ne kadar büyük bir saçmalık olduğunu *anlayan* tek kişi benmişim gibi görünüyordu. Dünyanın geri kalanı orada sadece *onlara göre* olan birinin olduğuyla ilgili saçma kavramı benimsemiş görünüyordu. Ben ise onların iyimserlik içinde açılmış gözlerinde, fikirlerimin anlamsız olduğunu biliyordum.

Ama eğer TJ'ye yardım edebileceksem, bunu yapacaktım, bunu yapmak istiyordum.

Ayrıca nişanlısı, kulağa herkesin önünde rezil olmayı hak eden adi bir insanmış gibi geliyordu.

Bana, göz atmam için konuşmalarının özetini gönderebilir misin?

Tam ben gazlı içeceğimden büyük bir yudum almışken telefonum çalmaya başladı. Telefonun ekranına baktığımda içecek nefes boruma kaçtı.

Arayan Max'ti.

Beklenmeyen ve *lanet olsun, neden beni arıyor ki?* telefonunu açtığımda şiddetli bir şekilde öksürüyordum.

"Ben Sophie," demeyi başardım.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim," dedim öksürüklerimin arasında. "Bana bir saniye ver."

Telefonu elimden bıraktığım an, Edie'nin ofisinin penceresinden beni izlediğini gördüm. O kadar şiddetli öksürüyordum

ki gözlerimden yaşlar geliyordu. *Lanet olsun.* En sonunda kendimi yeniden telefonda konuşabilecek kadar topladım. "Bunun için üzgünüm."

"Evet, elimde sana iletebileceğim herhangi bir konuşma, resmî raporlar ya da PowerPoint sunumları yok," dedi, derinden gelen sesinde fazlasıyla alaycılık vardı. "Ben daha çok doğaçlama takılan bir adamım."

"Harika," diye cevap verdim, internette benzer bir şeyler bulabilmek için *düğün itirazları* araması yaparken. "Yani oraya tamamen hazırlıksız bir şekilde geleceğim."

"Arabada seni hazırlayacağım," dedi, sesi biraz da olsa daha güven verici çıkmaya başlamıştı. "Söz veriyorum, kolay olacak. Bombayı bırakacak ve yürüyüp gideceksin."

Sandalyemde hafifçe arkama yaslandım ve düğünde bunu hayal etmeye çalıştım.

"Ve eğer işler ters giderse yardım etmek için tam yanında olacağım."

Onun işlerin kötü gitme olasılığından bahsetmesinden hoşlanmamıştım ama eğer benimle gelmezse bunu yapamayacağımı biliyordum.

"Kovboy botların var mı?" diye sordu ve tam ben cevap vermek üzereyken Stuart masama doğru geldi.

Yüzünde, benimle konuşmak zorunda kaldığındaki o *göz teması kurmaya korkuyorum* ifadesi vardı. Gözlerimi devirdim ve "*Ne var,* Stuart?" diye fısıldadım.

"Bugün saat ikide büyük konferans salonunda sizin toplantınız var ama Edie orada sadece beş kişi olacağınızı söyledi," dedi hızla. Nefes nefese. "Satış departmanının üç aylık iş incelemesi yapması gerekiyor. Üçüncü kattaki daha küçük odaya geçmek senin için sorun olur mu?"

Gözlerimi kıstım ve yutkunduğunu görene kadar gözlerimi kırpmadan ona baktım.

Kesinlikle toplantımı oraya alabilirdim -ve alacaktım daama ilk önce onu kıvrandıracaktım. "Bilmiyorum. Daha sonra sana haber vermem gerekecek."

Bir daha yutkundu. "Ne zaman haber verirsin?"

"Bir telefon görüşmesi yapıyorum, Stuart," diye homurdandım, telefonu kulağıma götürdüm ve arkam ona dönük olacak şekilde sandalyemde döndüm. "Haber vereceğim."

Onun iç geçirip İK alanından çıktığını duyduğumda kendimi zafer kazanmış gibi hissettim.

"Bu Stuart o Stuart değil, değil mi?" diye sordu Max.

Bu da dikkatimi yeniden telefon konuşmasına vermemi sağladı. "Ne? Ah. Evet, o ama düşündüğün gibi değil. Biz birlikte çalışıyoruz."

"Ciddi misin?" diye sordu, sesi söylediklerim üzerine tamamen şoke olmuş gibi geliyordu. "Onca şeyden sonra hâlâ birlikte mi çalışıyorsunuz?"

"Çalışıyoruz," dedim, sesindeki yargılayıcı tondan hoşlanmamıştım.

"Sen bir doktor musun? Astronot musun? Ne iş yapıyorsun?"

Bu soruyu neden sorduğunu -ya da neden astronot olduğumu düşündüğünü- bilmiyordum ama, "İK departmanında çalışıyorum. Neden?" diye sordum.

"İK departmanı mı?" Sesi, kafası karışmış gibi geliyordu. "Yani herhangi bir yerde iş bulabilirsin."

Onun nereye varmaya çalıştığını anlayabiliyordum, bu yüzden de, "Lütfen oraya götüren sonsuz soru sormak yerine yargılamanı yap," dedim.

"Tamam. Neden her gün o pisliği görmek zorunda kaldığın bir işte devam ettin?"

Hızlı bir cevap vermeye hazırdım ama onun *pislik* kelimesini kullanması ağzımı kapatmama neden oldu. Kendimi zavallı güvensizliklerimin sağlam işaretini inceleyecek gibi hissetmesem de bu şekilde söylemesinde biraz hoş bir şey vardı. "Uzun hikâye."

"Lütfen uzun hikâye demek yerine cevabını kısa ve öz bir şekilde ver."

Bu, gülümsememe neden oldu, pis herif. Sesimi alçalttım ve telefona, "Büyük bir terfi için sırada ben varım ve sadece o küçük şerefsiz beni aldattı diye şirketten ayrılmaya niyetim yok," dedim. "O gidebilir ve eğer gitmezse benim buradaki varlığıma katlanabilir."

Onun kısık sesle, derinden gelen bir şekilde kıkırdadığını duydum ve bu mideme *bir şey* yaptı. "Aman Tanrım, onun hayatını günlük olarak cehenneme çeviriyorsun, değil mi?"

Omuz silktim, bunu birine söylemek hoşuma gitmişti. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum, evet."

"Çok saygı duydum," dedi. "Ve aynı zamanda eski nişanlına biraz acıyorum çünkü içimde işinde çok iyi olduğuna dair bir his var."

"Teşekkürler, acımamalısın ve öyleyim."

"Peki, çizmeler? Kovboy çizmen var mı?"

"Evet ama ayağımda *Justin* kovboy çizmeleriyle insanların hayatlarını mahvetmek kendimi biraz cadı gibi hissetmeme neden oluyor."

"İnsanların hayatlarını mahvetmiyorsun, onları kurtarıyorsun."

"Bu doğru, kurtarıyorum."

"Bu doğru Steinbeck, *kurtarıyorsun*," diye tekrarladı, sesi samimi geliyordu. "Şimdi bana adresini ver, yarın saat üçü çeyrek geçe görüşürüz."

- 8 -

Max

Kapıyı çalarken ne beklediğimi bilmiyordum ama *bunu* beklemiyordum.

"Sen kimsin?" Ufak tefek, beyaz saçlı, üzerinde çiçekli bir elbise -ve kucağında iki kedi- olan bir kadın, sadece biraz aralanmış kapının ardında duruyordu. Yuvarlak çerçeveli gözlüğünün ardından iri gözleriyle kuşkuyla bana bakarken, "Sophie kimseyle çıkmıyor, o yüzden seni davet ettiğine inanmakta zorlanıyorum," dedi.

"Biz çıkmıyoruz," dedim. "Sadece arkadaşız."

"Pekâlâ, bir *arkadaş* için çok fazla parfüm sıkmışsın," dedi, kemikli parmaklarıyla gerçekten havada tırnak işareti yaparak.

"Sizin, şey, torununuz burada mı?" diye sordum, kadının arkasını görmeye çalışarak.

"Lanet olsun, Soph benim torunum değil," dedi gözlerini devirip, siyah kedinin başını okşayarak. "Sadece saçlarımın beyaz olması, elli yaşın altındaki her kahrolası insanın benim torunum olduğu anlamına gelmiyor."

"Kim geldi?" Başka bir ses duydum ama bu da Sophie'nin sesi değildi.

Ses... yaşça büyük başka birine ait gibiydi.

Neler oluyordu?

"Adın ne?" diye sordu kadın ve sonra ekledi: "Julian mı? Julian gibi görünüyorsun."

"Hayır," dedim, *Julian*'ın bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu bilmiyordum.

"Ben Max."

Yeniden gözlerini devirdi ve "Max isminde biri," diye seslendi.

Ayak sesleri duydum ve sonra kapı hızla açıldı.

Evet, yaşça büyük başka biriydi ama bu erkekti ve üzerinde dar bir kot pantolon ile *Green Day* tişörtü vardı.

"Selam, ben Larry." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, başıyla diğerini işaret etti ve "Bu da Rose," dedi. "Soph ile ne işin var?"

"Biz arkadaşız ve o benimle bir düğüne gelecek," dedim, iki yaşlı bana bakarken bir şekilde zulme uğruyor gibi hissediyordum. "O burada mı?"

"Değişir," dedi Rose, bana hâlâ bir seri katile benziyormuşum gibi bakıyordu.

Ve... işte buydu. Sadece gözlerini dikip bana bakıyor ve bekliyordu.

Bu yüzden ben de, "Neye göre?" dedim.

O da buna, "Neye göre?" diye cevap verdi.

Lanet olsun, bu da neydi böyle? Büyüklerime saygı göstermem gerektiği öğretilerek büyütülmüştüm ama bu ikisi gerçekten bir garipti.

Larry yardımcı olmayan bir şekilde ekledi: "Neye göre?"

Ah, yüce Tanrım.

Açılan bir kapı sesinin ardından Sophie'yi gördüm, kulağına taktığı küpenin arkasıyla oynarken bize doğru yürüyordu.

Aşağı doğru bakarken, "Çocuklar, bu akşam dışarı çıkıyorum ama ben..."

Başını kaldırıp beni gördüğünde sözlerini yarıda bıraktı.

Bizi gördüğünde.

"Selam," dedi bana, kafası karışmış gibi gözlerini kısarak. Sonra yaşça büyük diğerlerine, "Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Dizlerini büktü ve her iki kedinin de başlarını öptü.

"Sadece misafirini inceliyoruz," dedi Rose, hâlâ kucağındaki iki kediyle bana kötü kötü bakıyordu. "Bu *Julian* arkadaşın olduğunu söylüyor."

"Öyle mi?" diye sordu Sophie, kırmızı rujlu dudakları hafif, ukala bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve inanılmaz derecede harika görünüyordu. Güzel bir gelin ve çekici bir iş kadını olmuştu ama ekoseli gömlek, kot ve çizmeler?

Evet, bunlar ona gerçekten *yakışmıştı*.

Bir şekilde onun benimle uğraşma tavrını hoş bir şekilde tamamlıyordu.

"Ona bu şekilde bakmayı bırak," dedi Larry kaşlarını çatarak.

"Ne şekilde?" dedi Sophie, gri kediyi okşadıktan sonra üzerine bir kot ceket geçirirken kahverengi gözleri haylazca parlıyordu. "*Arkadaşım* Max bana tam olarak nasıl bakıyordu?"

"Rhett Butler'ın merdivenlerin altından Scarlett O'Hara'yı izlediği gibi."*

"Hayır," dedim, aniden kendimi yaramaz bir çocuk gibi hissetmiştim. "Öyle bakmıyordum."

"Aah, Rhett," dedi Rose kendinden geçmiş bir hâlde eliyle kendisini yelpazeleyip gülümserken. "Lanet olası yakışıklı."

---

* *Rüzgâr Gibi Geçti* isimli klasik filmdeki başrol kadın ve erkek karakterler.

"Tamam, öyle olabilir ama ben..."

"Öyle değil mi?" dedi Larry, Rose'a. Beni görmezden gelip Clarke Gable'ı hatırlarken huysuz yüzünde güller açtı. "Kız, Ashley'e aşkını itiraf ederken, çalışma odasında saklandığı zaman? Her seferinde beni öldürüyor."

"Gitmemiz gerek," dedi Sophie. *Tanrı ondan razı olsun.* "Düğün saat dörtte başlıyor."

"Ama sen düğünlerden nefret edersin," dedi Rose, Sophie'ye garip bir bakış atarak. "Senin tüm düğün davetlerini reddetme kararı aldığını düşünüyordum."

"*Her* düğün davetini değil." Sophie utangaç bir şekilde bana gülümsedi ve sonra çantasını eline alırken ikisine döndü: "Çok geç kalmam ama akşam yemeğinde baş başasınız."

"İyi eğlenceler," dedi Rose canlı bir şekilde, sanki bana açıkça düşmanca davranmamış gibi.

"Arabayı dikkatli kullanın," dedi Larry ve tam kapıyı kapatırken ekledi: "Rhett Butler."

Asansöre doğru yürürken Sophie tek bir kelime etmedi, hatta bana bakmadı bile. Bekledim ve tam içeri girip lobi düğmesine bastığında, "Sanırım o ikisiyle ilgili olayın ne olduğunu merak ediyorsundur," dedim.

"Kardeşlik derneği?"

"Ha ha," dedi benim yerime kapının üzerindeki kat numaralarına bakarak.

"Mahkemenin atadığı vasiler?"

"Çok komik."

"Bu, internette hayalinizdeki erkekle bağlantı kurduğunuzu sandığınız ve bunun yerine iki yaşlı kankayla karşılaştığınız bir sazan avı durumu mu?"

"Hayalimdeki erkek diye bir şey *yok*," dedi. "Onlar benim ev arkadaşlarım."

"Bekleeee." Ona doğru döndüm, böylece o da bana bakmak *zorunda* kaldı. "Bu, şu büyülü gerçekçilik durumunun olduğu *Çılgın Cuma* filmindeki gibi ev arkadaşlarının aniden yaşlandığı bir şey mi? O yarım yüzyıllık bedenlerin içinde yirmi yedi yaşındakiler mi var?"

En sonunda bana baktı ve bir erkeği yere serebilecek bir şekilde gülümsedi.

"Hikâyenin tamamını bilmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Anlat," dedim asansörün kapıları açılıp, lobiye adım atarken.

"Tamam, büyükannem -ki manipülatif bir keyiftir- bir akşamüzeri beni aradı, dul kalan en yakın arkadaşının çocukları yalnız yaşamasına izin vermediği için bir huzurevine taşınmak zorunda kalmasından dolayı çok üzgündü. Bana bu tatlı hanımefendinin böyle bir kurumda yaşamaya zorlanmaması *gerektiğini* söyledi. Demek istediğim, bana bu akıllı, tamamen hareketli ve zehir gibi olmasına rağmen evinden gönderilen kadından bahsederken gözlerimde yaşlar vardı."

"Ah, Tanrım, seni iyi tanıyor," dedim, onu tanımadığım için bunu söylemem garipti ama yine de haklı olduğumu biliyordum. Dışarı çıkarken onun için kapıyı tuttum ve elimle kamyonetimin olduğu yönü işaret ettim.

Sophie ellerini ceplerine soktu ve "Büyükannem konuşmaya devam etti. *O pahalı dairede tek bir gelirle nasıl idare ediyorsun?* gibi bir şeyler söyledi," dedi. "Çünkü Stuart'ın dairesinde, masraflarını kesinlikle karşılayamayacak olmama rağmen sırf inat olsun diye kaldığımı biliyordu. Dairemin gideri kazandığımdan fazla ama Stu'nun kazanmasına izin vereceğime ölmeyi tercih ederdim. Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama umurumda değil."

Hiçbir şey söylemedim, bu da onun bana bakmasına neden oldu.

Ben bir şey söylemediğimde, ona ders vermememi takdir etmiş gibi başını salladı ve "Böylece Kuklacı Ninem bir gün bekledi ve beni arayıp şu *dâhiyane* fikri söyledi: Yemek pişirmeyi ve yemek yapmayı seven, hayat sigortasından zengin olmuş bu arkadaşı ev arkadaşı olarak benim yanıma taşınabilir, kiramın yarısını ödeyebilir ve hiç ses çıkarmadan sessizce odasında oturabilirdi," dedi.

Bunun üstüne kahkaha atmak zorunda kaldım. "Sessiz olan hangisi?"

Bana bir bakış attı. "Belli ki ikisi de değil ama bahsettiği Rose'du."

"Peki, Larry nasıl ortaya çıktı?" diye sordum, artık gerçekten meraklanmıştım. Kamyonetimin kapılarını açan düğmeye bastım ve içeri girdik.

"Larry arabayla Rose'u getirdi ve onu bıraktığında daireyi gördü. O da orada yaşamak istedi."

"Tabii ki istemiştir."

İçimde Sophie'nin çetin biri olmak için çok uğraştığı ama aslında kalbinin çok yumuşak olduğuna dair güçlü bir şüphe vardı.

"Şimdi," dedi emniyet kemerini takarken koltuğunda bana doğru dönerek. "Bana itiraz etmek konusunda bilmem gereken her şeyi anlat."

"Pekâlâ, başlangıç olarak," dedim kamyoneti çalıştırıp, vitese alırken. "Derin bir nefes al ve sakin ol. Bu, sadece birkaç cümle edeceğin kontrollü bir durum. Hepsi bu."

"Evet, sakin olmak pek bana göre değil," dedi. "Ama deneyeceğim."

"Sence *aldatma* kelimesini mi yoksa *tüm bu zaman boyunca* kelimelerini mi vurgulamalıyım?"

İnledim. "Fark etmez."

"Evet, eder." Yirmi dakikadır araba kullanıyordum ve Sophie onun dairesinden çıktığımız andan beri tekrar tekrar pratik yapıyordu. Onun gergin olduğunu anlayabiliyordum ama bunu bir konuşma gibi ezberlemek bana kötü bir fikir gibi geliyordu. "Bu, ana konunun onun aldattığı mı yoksa aldatmayı hiç bırakmadığı mı olduğunu belirtiyor."

"Eğer ben olsaydım," dedim, "pat diye söyler ve devam ederdim. Çünkü TJ bunun olacağını biliyor."

"Göster bana." Verdiği cevap bu oldu. "Bunu sen yapıyormuşsun gibi söyle."

İç geçirdim. "Tamam. Beni yönlendir."

Sophie boğazını temizledi. "Eğer buradaki herhangi biri bu ikisinin evlenmemesi için bir neden biliyorsa..."

"Ben biliyorum," diye araya girdim. "Kesin olarak Callie'nin onu Ronnie ile aldattığını ve aldatmayı hiç bırakmadığını biliyorum. TJ'in bunu bilmeyi hak ettiğini düşünüyorum."

"Bu saçmalık!" dedi Sophie berbat bir güneyli şivesiyle. "Kız yalan söylüyor."

"Sonra TJ'e telefonunu ver. Telefonunda Ring doorbell kamera uygulamasını aç ve TJ'e o okulda öğretmenlik yaparken Ronnie'nin gelip gittiğini gösteren videoyu göster. Bütün kasaba bu ilişkinin devam ettiğini biliyor."

"Sen de kimsin be?" dedi, taklit ettiği aksan kulağa neredeyse bir İskoçyalı gibi geliyordu. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü TJ'i önemsiyorum ve onun kötü bir evlilik yaptığını görmek istemiyorum."

"Bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsun," dedi Sophie, etkilenmiş gibi görünüyordu. "Bunu sen yaptığın zaman her şey yolunda gidecekmiş gibi hissediyorum."

"Çünkü öyle olacak," diye güven verdim ona, TJ'in nişanlısını nasıl tarif ettiğini düşünmemeye çalışarak. *Sinirli, cesur, deli dolu, değişken.* "Öyle olduğundan emin olacağım."

"Güzel," dedi, sesi hâlâ gergin geliyordu. "Teşekkür ederim."

"İçki içmek konusunda iyi misindir?"

"Affedersin?"

"Hafif sarhoşken normal davranabilir misin?"

"Kesinlikle yapabilirim," dedi, doğrudan ukala bir şekilde. "Neden?"

"Çünkü arka koltuğa uzanacaksın, poşetin içindeki Jack* şişesini alacaksın ve bir şat içeceksin. Belki iki." Ona doğru baktığımda, bununla ilgili bir sorunu varmış gibi görünmüyordu. "Bu seni biraz yumuşatır, böylece bu kadar gergin olmazsın."

"Benim düğünümde sen böyle mi yaptın?" diye sordu arka koltuğa uzanıp, plastik alışveriş poşetini çıkarırken. Göz ucuyla onu görebiliyordum ve onun şişeyi bu kadar normal bir şekilde alması, kapağını açması ve dudaklarına götürmesi beni hafifçe şaşırtmıştı. "Oyun öncesi birkaç şatla mı?"

"Hayır," dedim o soğuk kış gününü düşünerek. "Nişanlının isminin Stuart olduğunu öğrendiğim an, iyi olacağımı anladım."

O şişeyi yeniden dudaklarına götürüp bir yudum alırken ona baktım.

Ve görebildiğim tek şey onun kırmızı, kıpkırmızı dudaklarıydı.

---

* *Jack Daniels*, Amerikan viski markası.

- 9 -

Sophie

Bunu yapabilirim, bunu yapabilirim, bunu yapabilirim.

Max'le birlikte kiliseye girdim ve daha şimdiden oturmuş olan katılımcılara baktığımda, kalbimin göğsümden çıkacak gibi attığını hissettim. Elinde keman olan bir kadın *Safe and Sound* şarkısını çalıyordu ve arka taraftaki sıralardan birine oturduğumuzda, birinin düğününde çalmak için *Açlık Oyunları* filminden bir şarkı seçebileceğine inanamıyordum.

Lanetlere ve kadere çok inanan biri değildim ama yine de bu bana kötü şans getirecekmiş gibi görünüyordu.

Lanet olsun, ben kötü şansın vücut kazanmış hâliydim, öyle değil mi?

"Derin nefes al," diye fısıldadı Max ve onun derinden gelen sesi içimin ürpermesine neden oldu. "Bu, çok büyük bir iş değil. Sadece birinin hayatını kurtarıyorsun, Steinbeck."

Başımı ona doğru döndürdüm -Tanrım, harika gözleri vardı- ve sessizce, "Teşekkür ederim," dedim.

Gerçekten iyi birine benzeyen TJ'i görebiliyordum. Kovboy şapkalı sağdıçları arkasındaydı ve kilisenin ön tarafında beklerken ter döküyordu. Garth Brooks videolarından fırlamış gibiydiler ve eğer kaygıdan kusmak üzere olmasaydım, kahkahalarla onlarla alay etmek isterdim.

Üzerinde siyah kot pantolon, beyaz şambre bir gömlek ve zorunlu olan beyaz kovboy şapkası olan TJ'in arkasında kot pantolon, siyah şambre gömlekler ve siyah şapkalar takmış olan tipler sıralanmıştı. İyi adam kötü adama karşı teması fazla beceriksizce bir şeydi ama kendi rezil düğünümde, kürk manşonların -çünkü Noel'di- nedimeler için havalı bir aksesuar olduğunu düşünen biri olarak bunu yargılayacak kişi ben değildim.

Kilisenin kapıları açılıp nedimeler mihraba doğru yürümeye başlarken, kemancı melankolik şarkıyı bıraktı ve Faith Hill ve Tim McGraw'ın *It's Your Love* şarkısına benzeyen bir şarkıya başladı.

Ciddi anlamda o sırada kusup kusmayacağımı merak ettim.

Askılı saten kamuflaj elbiseler, kovboy çizmeleri ve taşlarla süslü kot ceketler daha önce hiçbir düğünde gördüğüm bir şey değildi ama nedimelerin ellerinde taşıdıkları papatya buketleri çok hoştu. Burnumun üzerinde minik ter boncuklarının oluşmaya başladığını hissettim ve bunun ortamın sıcaklığıyla mı yoksa benimle mi alakalı olduğunu merak ettim.

Tabii ki benimle alakalıydı!

En son nedime de geçip gelin göründüğünde kısa kısa nefesler alıyordum. Üzerinde kısa beyaz bir elbise, kovboy çizmeleri ve beyaz bir duvak vardı.

Vay canına, burada herkes kesinlikle *temaya* uygundu.

Kemancı, Wynonna Judd'un *No One Else on Earth* -aman Tanrım- şarkısına geçti ve gelin, mihraba doğru yürümeye (tamam, aslında kasılarak yürümeye) başladı. Güzel bir kızdı ama aynı zamanda onun çenesini inatçı bir şekilde öne çıkarmasından ve kalabalığın ıslık çalmaya başlamasından korkmuştum. Bunlar, *onun insanlarıydı* dolayısıyla biri -ben- onun düğününü mahvettiğinde ne olacaktı?

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Bunu gördüğümde, ciddi anlamda hiçbir şey yapmamayı, sadece orada oturup iki yabancının evlenmesini izlemeyi düşünüyordum. Gelin, kilisenin mihrabına gelmesine üç sıra kala soluna baktığında sıranın sonundaki kovboy ona göz kırptı ve oldukça fazla cinsellik içeren bir şekilde gülümsedi.

Kahretsin, bu Ronnie olmalıydı.

Ve gelinin yüzündeki gülümseme, âdeta olağanüstü gizli bir espri paylaşıyorlarmış gibi genişledi.

Pislikler.

O kız başka biriyle evlenirken kilisede iğrençliklerine devam mı ediyorlardı?

Unut gitsin, o kaltak bunu hak ediyordu.

Güzel, diye düşündüm. *Bu güzeldi.* Öfke, gergin olmaktan çok daha iyiydi. Bu nedenle de daha çok öfkelenmek için geriye dönüp kendi ilişkimi düşündüm.

Aslında, Stuart ile gerçekten iyi bir çift olduğumuzu düşünüyordum. Gerçek anlamda en yakın arkadaş olduğumuzu, harika ev arkadaşı olduğumuzu ve mükemmel eş olarak birlikte harika bir hayatımız olabileceğine inanıyordum. Belki *gerçek aşk* değildi ama sonsuza-kadar-mutlu olmak için ihtiyacım olandan fazlasıydı.

Beni ilk aldattığında suçu içkiye atmıştı ve ben de onu affetmiştim. Herkesin aldatma kapasitesi vardı ve içki bunu artırıyordu ama bu, sorun olmadığı anlamına gelmiyordu. Bu, hayal kırıklığına uğratıcı ve korkunç bir şeydi ama bunu atlatmıştım çünkü harika bir çift olacağımızı biliyordum. *Bildiğim* aldatmasından sonra artık onu sevmiyordum (Büyük Yalan hakkında gerçekten o zaman düşünmeye başlamıştım) ama ondan hoşlanıyordum ve Stuart'a karşı bu riske girmeme değecek bir çanta dolusu sıcak hissim vardı.

Ama ikinci seferinde... İkinci seferinde yüzüme yumruk yemiş gibi olmuştum.

O duş alırken telefonu titreşmişti ve eğer karanlıkta oturuyor olmasaydım, *"Düğünde benim aldığım iç çamaşırını giysen iyi olur bebeğim."* yazan mesajı göreceğimden şüpheliydim.

Bu... garipti. Bu yüzden de yatağın onun tarafına doğru döndüm ve mesajlarını açtım. Uygun bir şekilde bunun basit bir açıklaması olduğunu düşünmüştüm. Stuart ile *aşk* kelimesini kullanan, birbirlerine çıplak fotoğraflarını gönderdikleri ve aynı zamanda benimle ilgili yanlış olan şeyler hakkında sayısız kere benimle dalga geçtikleri bir kadınla arasındaki mesajları bulacağım aklıma bile gelmezdi.

Belli ki benim için kullandıkları takma isim *Otoriter Kaltak*'tı.

Müzik durdu ve papaz konuşmaya başladı. Onun söylediği her şey, benim papazımın benim düğünümde söylediği sözler kadar yavan ve saçma geliyordu. *Bu iki kişiyi aşkta birleştirmek falan filan.* Onun o bölümü söylemesini beklerken nefesim boğazımda kaldı.

"Eğer herhangi..."

"Ben!" diye bağırdım.

"Çok erken," diye mırıldandı Max sağ tarafımdan.

"Hanımefendi?" dedi papaz, kaşları çatılmıştı. "Affedersiniz?"

"*Buradaki herhangi birinin herhangi bir nedeni varsa* dediniz, tamam, benim var," dedim, yanaklarımın ısındığını hissederek. "Bu ikisi kesinlikle *evlenmemeliler.*"

Kalabalık yüksek sesle homurdandı, bakışlarım papazın yüzündeydi. Geline ya da onun siyah şapkalı arkadaşlarına bakmaya cüret edemiyordum. "Callie'nin yıllardır Ronnie ile

bir ilişkisi var ve TJ hariç herkes bunu biliyor. O, daha iyisini hak ediyor."

Birkaç kişinin nefesini tuttuğunu duydum ve gelin, "Bu da ne? O bir yalancı!" dedi.

"Hayır," dedim, önümde oturan kadın hızla arkasına dönüp bana ölümcül bir bakış atarken midemin düğümlendiğini hissettim.

"Sözün bitti mi, yalancı?" diye bağırdı gelin bana, bakışları korkutucu derecede acımasızdı. "Daha senin kahrolası kim olduğunu bile..."

"Bu doğru mu?" diye araya girdi TJ. *Teşekkürler, TJ.*

"Hayır, doğru değil," dedi Callie, bir elini benim olduğum yere doğru sallarken öfkeden çileden çıkmış gibi görünüyordu. "O *Çakma Barbie*'yi hayatımda daha önce hiç görmedim."

"Ama bunlar yine de doğru," dedim kendi adıma ben de öfkelenirken. *Çakma Barbie mi? Bu da neydi?* "Beni tanımıyorsun ama bu, senin aldatmadığın anlamına gelmiyor."

"Dinle *züppe*..."

"Callie," diye araya girdi TJ, onun da sesi hafifçe öfkeli çıkıyordu. "Ronnie ile ilişkine devam ettin mi etmedin mi? Bana cevap ver."

Callie, yakalanmış gibi görünüyordu. Ağzını açtı ama kekeler gibi birkaç ses çıkarıp birkaç kere *hayır* dedi.

Max yan tarafımı dürttüğünde oradan ayrılmaya hazır bir şekilde ona döndüm.

"Bunu yapmadım, TJ," dedi gelin. "Bunu asla yapmam."

"O zaman ona telefonunu ya da Ronnie'nin her gün evine geldiğini gösteren kamera görüntülerini göster." Yüzüme Max'in benim düğünümde takındığı sakin ifadeyi takındım. "Eğer masumsan telefonunu ver."

"Buna nasıl cüret..."

"Bana telefonunu ver, Cal," diye gürledi TJ gürleyen bir sesle ve bu, bizim gitmemiz gerektiğini gösteren ipucuydu. Max yanımdayken onların arasından çekildim ve Callie ile TJ kavga ederken kilisenin arkasına doğru ilerledik.

İşim bitmişti.

Ve *mükemmel* bir şekilde gitmişti.

"Vay be, bunu yaptım," diye fısıldadım Max'e bakarak, kendimi bir süper kahraman gibi hissediyordum. TJ'i kurtarmıştım, dünyayı bir başka kalp kırıklığı içeren kara sevda krizinden kurtarmıştım. Aşk acısı ya da onun gibi bir şeyin Marie Curie'si gibi bir şeydim.

"Bunu yaptın," diye cevap verdi Max yüzünde bir gülümsemeyle ama sonra arkama doğru baktı ve yüzü değişti. "Soph!"

Arkamı dönmeye çalıştım ama biri bana arkadan çarpıp yüzümü avucuyla kavrayarak, "Seni kaltak!" diye bağırdığı için dönemedim.

Bunun gelin olduğundan oldukça emindim.

Sanki ben onun kahrolası midilli atıymışım gibi arkamdaydı.

İçimi saf öfke kaplamadan önce, şoke olmuş bir şekilde sendeledim.

Ah, hayır.

Çatışmadan kaçınma konusunda iyiydim -aslında bu işimin büyük bir parçasıydı-, bir Miranda Lambert* özentisinin sanki üstünlük ondaymış gibi yüzlerce kişinin önünde beni devirmesine izin vermektense *ölmeyi* tercih ederdim.

Ah, kahrolsun hayır.

---

* *Miranda Lambert*, Güney Amerikalı şarkıcı.

- 10 -

Max

Siktir, siktir, siktir.

Sophie'ye her şeyin yolunda olacağına dair söz vermiştim.

Onları ayırmak için bir adım attım ama Sophie doğrularak dimdik durdu, dirseklerini geri itti ve gelini sırtından attı. Sophie ona dönüp elini uzatırken Callie geriye doğru sendeledi.

"Sadece dur," dedi Sophie sakin bir şekilde. Sanki bu televizyondaki bir realite şovunun bir parçası değil de normal bir olaymış gibi konuşuyordu. "Bu, seninle TJ arasında, benimle değil."

"Canın cehenneme!" diye bağırdı gelin, Sophie'ye doğru saldırarak.

Onun önüne adım atıp Callie'nin Soph yerine bana çarpmasını sağladım.

Ama sonra Sophie iterek beni yolunun üzerinden çekti. Sophie *iterek* beni yolunun üzerinden çekti ve Callie ona yeniden saldırırken, Sophie onun bir kolunu kavradı. Gelini döndürmeyi başardı ve onu kafakola aldı.

Lanet olası mükemmel bir kafakola.

"Sakin ol," dedi Sophie sıktığı dişlerinin arasından, televizyon programındaki bir gizli polis gibi görünüyordu. "Ve beni rahat bırak."

"Lanet olası kaltak!" diye bağırdı Callie yüzü kıpkırmızı olup kurtulmak için kıvranırken.

"Bir *kilisedesin*, Tanrı aşkına," dedi Sophie, sesi son derece rahat çıkıyordu. "Sözlerine dikkat et."

Gelin tarafı donup kalmıştı ve geline mi yardım etsinler yoksa geri mi çekilseler, bilemiyormuş gibi görünüyorlardı.

Papaz istavroz çıkarıyor gibiydi.

"Dinle, ah, buradan gideceğiz," dedim, biraz sakin alaycılığın ortamı sakinleştireceğini umarak, "Callie ve TJ'in bu işi kendi aralarında halletmelerine izin vereceğiz. Lütfen biri geline yardımcı olabilir mi?"

Herkes -haklı olarak- fazlasıyla şoka uğramış ve hareket edemiyor gibi görünüyordu ama sonra gelinin babası ayağa kalktı. Onun kovboy şapkası ve *kahrolası mahmuzları -ah, lanet olsun-* olan kovboy botlarıyla bize doğru yürümesini izledim ve onun beni öldüreceğini mi yoksa bana yardım mı edeceğini merak ettim. Çetin, yıpranmış yüzünden bunu anlamak zordu.

Dünya görüşüm, sadece o saçma mahmuzların kaygı verici şıngırtısını duyacak şekilde daraldı.

"Saçmalamayı kes, Cal," dedi kısık, Clint Eastwood tarzı sesiyle kızına doğru yaklaşırken. "Kilisede kavga edilmez."

Tanrı'ya şükürler olsun.

Adam Sophie'ye başıyla işaret verdiğinde, Sophie artık yüzü morarmış olan gelini serbest bıraktı. Gelin, Sophie'ye yeniden fiziksel olarak saldırmaya çalışmadı ama muhtemelen bunun nedeni hâlâ cevap bekleyen TJ'in hemen yanımıza gelmesiydi.

Ama biz kiliseden çıkarken arkamızdan, "İşte böyle, buradan çekip gidin!" diye bağırmayı başardı.

Dışarı çıktığımızda kamyonetime neredeyse koşarak gittik, buradan çekip gitmeye odaklandığımız için ikimiz de

konuşmuyorduk. Emniyet kemerlerimizi takıp, motoru çalıştırdıktan sonra dönüp ona baktım.

Saçlarının arka kısmı kabarmıştı, ben de düşünmeden ona doğru uzanıp saçını düzelttim.

Bu onun kahkaha atmasına neden oldu. Gözlerinin kenarları kırışmıştı, bu da benim kahkaha atmama neden oldu. Bir saniye sonra, ikimiz de az önce olanların anlamsızlığına kıkırdıyor, gözlerimize yaşlar dolmasına neden olacak şekilde kendimizi kasmadan, içten kahkahalar atıyorduk.

Sophie en sonunda kendisini toparladığında, "Bir daha asla bir güneyli yobaz düğünü yapmayalım," dedi.

Gözlerimi sildim ve kamyoneti sürmeye başladım. "Anlaştık."

Ödeme için birkaç kasaba ötede TJ ile buluşacaktık ama onun kendisini kilisedeki kargaşadan kurtarmasının ne kadar süreceğini sadece Tanrı biliyordu.

Eski arkadaşımdan para almakla hiç ilgilenmiyordum ama ısrar ettiği için ödemenin tamamını Sophie alacaktı.

"Şunu söylemeliyim ki," dedi Sophie, "bugün gerçekten iyi bir şey yaptığımı hissettim."

"Sadece o kafakol hareketinden dolayı kendini beğenmişlik yapıyorsun ama eklemeliyim ki o hareket oldukça etkileyiciydi." Ona doğru baktım ve onun da koltuğunda bana dönmüş, sakin ve rahat göründüğünü görünce şaşırdım.

"Kesinlikle öyle yapıyorum," diye kabul etti, kendinden memnun bir sesle. "O hareketi daha önce hiç spor salonu dışında yapmamıştım, bu yüzden başarabilmek harikaydı."

"Güreş mi yapıyorsun?" diye sordum, aynı zamanda hem şoke olmuş hem de olmamıştım çünkü Sophie açıkça çelişkilerden oluşan bir insandı.

"Hayır ama kendimi zinde tutmak için her yıl kendini savunma dersi alıyorum. Hiç becerilerimi güneyli bir gelin üzerinde kullanacağımı hayal etmemiştim."

"Bahse girerim," dedim diğer şeride geçerken. "Pekâlâ, bu başka bir düğüne gitmeye açık olduğun anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, düşünürken başını yana eğdi. "Bir yandan birine yardım ettiğimi hissediyorum ama diğer yandan güneyli bir topluluk tarafından neredeyse öldürülmek üzereymişim gibi hissediyorum."

"Buna cumartesi gecesi denir, günışığı."

"Muhtemelen o taşralı kasaba için öyledir."

"Muhtemelen," diye ona katıldım. "Ama düğünlerin çoğu normaldir, kamuflaj desenler ve sadece birkaç köylü olur."

"O zaman muhtemelen başka bir normal düğünü düşünebilirim."

Ona doğru baktım. "Fiyat konusunda ne düşünüyorsun? Demek istediğim, şu kadar paradan aşağı yapmam diyor musun?"

"Pek sayılmaz çünkü dürüst olmam gerekirse, para kısmı biraz kötü hissettiriyor." Öne doğru eğildi ve el çantasını açtı. "İnsanlara yardım etmeyi seviyorum ve paraya kesinlikle ihtiyacım var çünkü bir gün ev arkadaşlarımdan kurtulmak istiyorum ama bir şekilde yanlış olduğunu hissediyorum."

"Hemfikirim."

"Bu da bana şunu hatırlattı." Rujunun kapağını açarken bana baktı. "Dün Starbucks'tan çıktıktan sonra Asha'ya mesaj attım ve bana çekinin karşılıksız *çıkmadığını* çünkü çeki hâlâ bozdurmadığını söyledi."

"Bu garip," dedim bakışlarımı yoldan ayırmadan.

"Yani bana yalan söyledin," dedi, sesi buna bozulmuş gibi çıkmıyordu.

"Sana yalan söylemeye *çalıştım*," diye düzeltttim, yavaş bir kamyonu geçmek için şerit değiştirerek. "Ama sorular sorarak bu girişimimi engelledin ve bunun yerine hassas duygularına yönelmeme neden oldun."

"Pislik," dedi alaycı bir ses tonuyla.

"Yufka yürekli," diye cevap verdim.

Küçük bir kahkaha attı. "Kişi kendinden bilir işi."

"Yine hemfikiriz," dedim.

Birbirimizi zar zor tanıyor olmamız garipti çünkü paylaştığımız bakış, kendini alaya alan o değer bilen bakışma, eski arkadaşlara ait bir şey gibi hissettiriyordu.

"Çeklerin bazılarını *bozduruyorsun*, değil mi?" diye sordu güneşliği aşağı indirirken. "Yoksa sen *gerçekten* bir süper kahraman mısın?"

"Hiç kimse sana insanların finansal durumları hakkında soru sormanın kaba olduğunu söylemedi mi?"

"Hiç kimse *sana* birine kaba demenin kaba olduğunu söylemedi mi?"

Bakışlarım kamyonetin onun olduğu tarafına kaydı, o kırmızı ruju dudaklarına sürüyordu. *Tanrım, seksi dudakları vardı.*

Boğazımı temizledim ve yeniden otoyola baktım.

"Bilirsin," dedim, "düğünleri her zaman bir ekip olarak yapmalıyız. Oraya kavalyenle birlikte geldiğin için hiç kimse senin damatla ilgilendiğini düşünmez, bu da ortaya çıkabilecek potansiyel saçmalıklara engel olur."

"Sen ilk itiraz ettiğinde Stuart'ın bana kuşkulu bir bakış attığını *hatırlıyorum*, dolayısıyla bunun neden bir varsayım olabileceğini anlıyorum."

"Yine kişi kendinden bilir işi, değil mi?"

"Kesinlikle." Öne doğru eğildi ve rujunu yeniden çantasına koydu. "Ama düğünlerde eşlik edecek bu kadar fazla zamanım olduğunu düşünmene neden olan ne? Bilirsin, benim de bir hayatım var."

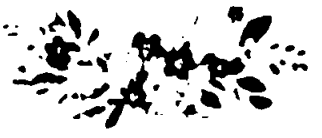
"Alınma ama," dedim, "şu anda oda arkadaşlarını gözümde canlandırıyorum ve sana inanmıyorum."

"Kapa çeneni ve arabayı sür, Parks."

"Kapa çeneni ve yolculuğuna devam et, Steinbeck."

@ayisigikitap

- 11 -

Sophie

"Şu adamdan sonra sıra senin."

"Tamam." Gözlerimi kıstım ve az önce bara giren adama baktım. Max ile birlikte bardaki sandalyelerimizde yan yana oturmuş, neredeyse bir saattir *kıyamet kopacak olsa şu kişi ne yapardı?* oyunu oynuyorduk ve çok eğleniyordum.

"Onun adı Chuck ve ilk hafta ölecek."

"Neden?" diye sordu Max, Dos Equis bira şişesini dudaklarına götürürken o da yeni müşteriyi izliyordu.

"Çünkü inşaat sektöründe çalışıyor, üzerine alınma," diye ekledim hızla, onu aşağılamak istemiyordum.

Max'i araştırdığım zaman, onun mimarlık *ve* mühendislik diploması olduğunu fark etmiştim ki bu, onu benim için çılgın bir şekilde ilgi çekici hâle getirmişti.

Muhtemelen ben matematikte berbat olduğum hâlde o kötü olmadığı için.

"Üzerine *alınma* mı?" dedi Max gözlerinde alaycı bir parıltıyla. "Çünkü ben de inşaat sektöründe çalışıyorum. Gizlice beni mi izliyordunuz, Bayan Steinbeck?"

"Ben buna gizlice izlemek demezdim," diye cevap verdim, sırıtmamak için kendimi zor tutuyordum. "Daha çok araştırmak gibi."

"Endişelenmeli miyim?" diye sordu, kesinlikle endişeli görünmemesine rağmen. Aslına bakılacak olursa, onu araştırdığım için eğlenmiş gibi görünüyordu.

Ve gerçekten kahrolası bir şekilde çekici görünüyordu.

Çok özel bir kıyafet giymemişti -üzerinde siyah, düğmeli bir gömlek, rengi solmuş bir kot, küt burunlu botlar vardı- ama özel olmayan kıyafetleri özel olarak *iyi* taşıyordu. Gömleğinin kollarını kolunun alt kısmının birazının görüneceği kadar kıvırmıştı ve göğsünün genişliği dikkatimi dağıtıyordu. Ve kesinlikle o kot pantolonun içinde kalçasının kıvrımına hayranlık *duymuyordum.*

Belki de şarap içme hızımı azaltmalıydım.

"Sadece seninle arabaya binmeden önce bir seri katil olmadığından emin olmak istedim," dedim.

"LinkedIn profillerine cinayet durumları da dâhil mi?"

"Aşağı yukarı."

"Bunda ciddi misin?"

"Chuck hakkında bir şeyler duymak istiyor musun istemiyor musun?" Şarap bardağımı barın üzerine koydum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve bakışlarımı yeniden adama çevirdim.

"Anlat bana, Soph."

Soph. Birbirimizi zar zor tanıyorduk ama daha şimdiden onun için Soph olmuştum. Bu mantıksızdı ama onun bana bu şekilde seslenmesi bana doğru geliyordu.

Muhtemelen bunun nedeni düğünüme dâhil oluşuydu. Bu bize bir geçmiş, bir şekilde bu yeni arkadaşlığa bağlantı kurmamız için garip bir temel veriyordu.

Arkadaşlık? Biz arkadaş mıydık?

"O, tehlikeli olmasına yetecek kadar çok şey bilen tiplerden biri. Kendi işini kendi yapanlardan, bunu yapmaması gereken zamanlarda bile."

"Onlardan çok fazlasını tanıyorum," diye homurdandı Max, o da Chuck'ı izliyordu.

"Yani tehlike karşısında, maçolukla körüklenen erkek olduğunu ispatlama ihtiyacından dolayı her şeyini ortaya koyacak, öyle değil mi? Kendi jeneratörünün benzinini dolduracak, kendi ağacını kesecek, yaylı tüfeğini çıkaracak ve kileri yiyecekle dolu olmasına rağmen öldürecek bir geyik bulacak."

Âdeta duymuş gibi Chuck başını benim olduğum tarafa çevirdi ve doğruca bana baktı.

"Ahh," dedim ve bar sandalyemi yüzüm yeniden bara dönecek şekilde çevirdim.

"Sanırım Chuck senin onu küçük düşürdüğünü hissetti," dedi Max, kendisi de yavaşça sandalyesini döndürürken sırıtıyordu.

"Sanırım hissetti," diye ona katıldım.

"Vay canına, siz çocuklar!" TJ aniden ortaya çıktı -artık üzerinde bir kapüşonlu ve kot pantolon vardı- Max'in yanındaki sandalyeye otururken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Bu muhteşemdi. İşe yaradığına inanamıyorum!"

Tanrım, bu beni kendi düğün günüme, tam sonrasında nasıl hissettiğime geri götürmüştü. Bir hayat boyu süren stres ve endişe bir anda yok olmuş gibiydi ve kendimi iki kilometre koşabilirmiş gibi hissediyordum.

"Sana sarılabilir miyim, Sophie?" diye sordu bana ve bu beni biraz hazırlıksız yakaladı. Sarılmaktan pek hoşlanan biri değildim ve kesinlikle bu yabancının bunu istemesini beklemiyordum ama aynı zamanda bir pislik de değildim.

"Tabii ki," dedim ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz ayağa kalkıp kollarını bana doladı. Bu, bir nedenden ötürü biraz duygusallaşmama neden olacak büyük, sımsıkı, kapsayıcı bir sarılmaydı.

"Çok teşekkür ederim," dedi TJ ve geri çekildiğinde gözlerinde yaşlar olduğunu gördüm.

Gözyaşları, üzüntü, bitkinlik ama aynı zamanda rahatlama da görebiliyordum.

Çünkü artık özgürdü.

Ben de tam olarak böyle hissetmiştim.

"Bir şey değil," dedim ve kendimi iyi bir şey yapmışım gibi hissettim. Önemli bir şey.

Ki bu *harika* hissettiriyordu çünkü düğünden bu yana biraz kaybolmuş gibiydim.

Beni anlamaya çalışır gibi bana bakan Max'e baktım ve onun beni anlamasını istediğimden emin değildim.

Bu yüzden ona hareket çektim.

"Peki, nasıl gitti?" diye sordum TJ'e, Max'in derinden gelen kıkırdamasını duyduğum için gülümseyerek. "Biz gittikten sonra olaylar bitti mi?"

"Lanet olsun, hayır," dedi, sonra da Ronnie ayağa kalkıp itiraf edene kadar Callie'nin her şeyi inkâr ettiği çılgın hikâyeyi anlatarak devam etti. Ronnie itirafta bulunmuş, TJ'den özür dilemiş ve sonra gerçekten Tanrı'nın ve herkesin önünde, Callie'ye karşı olan ölümsüz aşkını ilan etmişti.

"Tam da ben bu çetin sınavın bir gündüz kuşağı programına daha fazla benzeyemeyeceğini düşünürken, Callie, Ronnie'ye zavallı dedi ve hiçbir zaman onu sevmediğini söyledi. Ona -ondan alıntı yapıyorum- *Sadece penisini seviyorum*, dedi."

"Hayır," dedi Max başını iki yana sallayarak. "Hayır. Dostum, çok üzgünüm."

TJ omuz silkti. "Sadece her şey için çok geç olmadan onun gerçek yüzünü gördüğüme memnunum."

Şarap kadehimi kaldırdım. "Ağzına sağlık."

TJ ile içerek (TJ ve ben içiyorduk, Max içmiyordu) ve barın arkasındaki televizyonda beyzbol izleyerek bir saat kadar daha vakit geçirdik. TJ inanılmaz derecede tatlı, ne pahasına olursa olsun korumak isteyeceğiniz türde biriydi ve ona yardım etmem konusunda bana ısrar ettiği için Max'e çok fazla saygı duyuyordum.

Eski arkadaşını kurtarmak konusunda bu kadar kararlı olduğu için çok iyi bir adamdı.

Daha fazla şarap içtikçe, onların çocukluk hikâyeleriyle daha fazla ilgilenmeye başladım.

Max aniden gezegendeki en etkileyici adam hâline gelmişti ama bunun nedeni içtiğim alkol değildi. Bunun nedeni suç ortağım, önemli bir şey yapmak için güçlerimizi birleştirdiğimiz bu yabancı hakkında bir şeyler öğrenmemdi.

Eve dönüş yolunda ona bunu söyledim. Koltuğumda hafifçe ona doğru döndüm. "Artık ortak olduğumuz için ne kadar ilgi çekici hâle geldiğinin farkında mısın?"

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ama gözlerini yoldan ayırmadı. "Bunu fark *etmemiştim.*"

"Demek istediğim, objektif olarak yakışıklı bir adamsın ve oldukça çekicisin ama kim değil ki, doğru değil mi?"

"Doğru değil mi?" diye cevap verdi, bileği gelişigüzel bir şekilde direksiyonun üzerinde dururken eğleniyor gibi görünüyordu.

"Demek istediğim," diye açıkladım, "bunların mutlaka *ilgi çekici* olması gerekmiyor. En azından benim için."

Sarhoş konuşması yaptığımı biliyordum ama özel olarak umurumda değildi. Konuşmaya devam ettim: "Ama artık resmî olarak bir itiraz ekibi olduğumuza ve seni çalışırken gördüğüme göre, nerede yaşadığını, ofisinin nasıl göründüğünü, berbere mi yoksa kuaför salonuna mı gittiğini, evcil hayvanın olup olmadığını, en sevdiğin yemeğin ne olduğunu, son zamanlarda hangi şarkının diline dolandığını bilmek istiyorum. Sen, hakkında bir şeyleri *merak* ettiğim bütün bir şey hâline geldin."

"Pekâlâ," dedi bakışlarını yeniden yola çevirmeden önce bir saniye bana bakarak. "Senden birkaç blok ötede yaşıyorum, ofisim modern minimalist tarzda, berbere gidiyorum, bir kedim var, spagetti ve *Exile** şarkısı."

"Tanrım! Kedi, spagetti ve *Exile*... Biz seninle aynı insanız," diye cevap verdim şaşkınlıkla.

"Öyle miyiz?" diye sordu, bir kavşakta sinyal verip yavaşlarken bana hafifçe gülümseyerek.

"Ne miyiz?" diye cevap verdim, bana baktığı için ve *lanet olsun* adam çekici olduğu için en son ne söylediğimi unutmuştum. Dudaklarının şeklinde karnıma *bir şeyler* yapan bir şey vardı.

Onun yatakta iyi olduğundan emindim.

Onunla yatmayı düşündüğüm için değildi -Tanrım, hayır- ama tarafsız olarak konuşmak gerekirse, yatakta iyi olmak için oldukça... *yetenekli* görünüyordu. Bana birlikte olduğu herkesin *şimdiye kadar birlikte olduklarımın en iyisi* olarak hatırladığı biri gibi görünüyordu.

Cinsel sırlar biliyorum der gibi bir görünüşü vardı.

"Aynı kişi." Kırmızı ışıkta durdu ve yeniden bana baktı, dudakları seksi bir sırıtışla kıvrılmıştı.

---

* *Exile*, Taylor Swift'in bir şarkısı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum, geçiyor olsa bile umurumda değildi.

"Senin *tadını çıkarıyorum,*" diye cevap verdi ve yüzündeki sırıtma midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. "Çok rahatlamış görünüyorsun."

"Alman tatlı şarabı yüzünden," diye yalan söyledim çünkü gerçek şuydu ki şarabı zar zor hissediyordum. Hayır, kendimi rahatlamış hissediyordum çünkü onunlayken -beni arabasıyla aldığından beri- çok uzun zamandır eğlenmediğim kadar eğlenmiştim. Bir sebepten ötürü onun yanındayken kendim gibi *olmak* ve kendi kafamın içinde kaybolmamak kolaydı.

Kasvetli, sonsuz gibi görünen kışın ardından gelen ılık güneş ışığı gibi hissettiriyordu ve birkaç dakika sonra arabasını oturduğum binanın önünde durdurduğunda hayal kırıklığına uğradım. Normale geri dönmeye hazır değildim ve lobi kapısına bakarken içimde bir melankoli düğümü hissettim.

"Hey," dedim arabadan çıkıp kapıyı kapatırken. "Ben içeri girmeden önce bir fotoğrafımı çeker misin?"

"Bu da ne, mezuniyet gecesi mi?" diye dalga geçti arabanın diğer tarafına gelirken.

"Hayır. Bu, düğünümden bu yana Stuart yüzünden ağlamadığım ilk gece. Kendimi kırgın ve yalnız hissetmediğim ilk gece." Omuz silktim, bunu herhangi biriyle, özellikle de zar zor tanıdığım bir adamla paylaşmamam gerektiğini biliyordum ama bir ilkbahar gecesinin karanlığında, içimde hafif bir şarap çakırkeyifliğiyle, "Sanırım sadece birkaç saatliğine bile olsa mutlulukla bağlantı kurduğum geceyi hatırlamak istiyorum," diye itiraf ettim.

- 12 -

Max

"Gel buraya," dedim, sesimin neden bu kadar ciddi çıktığını bilmiyordum. "*Selfie* çekmek konusunda iyi misindir?"

"Selfie çekmek konusunda iyi miyim?" diye mırıldandı, bana doğru bir adım atıp telefonunu çıkararak. "Şüphenle beni aşağılıyorsun."

Biz kamyonetime yaslanırken, hâlâ kırmızı olan dudakları ve darmadağın olmuş sarı saçlarıyla kamera ekranında muhteşem görünüyordu. Yanaklarındaki pembelik lanet derecede tatlıydı ve kendimi bu kadar dengesiz hissetmemin sebebinin şişirdiği dudakları mı yoksa parfümünün kokusu mu olduğunu bilmiyordum.

"Gülümse, Max," dedi ve ben de fotoğraf için ona biraz daha yaklaştım. Fotoğraf için sırıtırken yumuşak yanağının benimkine dayandığını hissettim ve sonra geri çekilip ekrandaki görüntüye baktı. "Ayy, bize bir bak."

Telefonu bana doğru uzattı ama ben bakışlarımı onun yüzünden çekemiyordum.

Stuart'ın onu her gece ağlatabilmesi nasıl mümkün olabilirdi? Taşralı bir kızı kafakola alan bir kızın kendisini bu kadar kırgın ve yalnız hissetmesinin?

Dudaklarındaki gülümsemesi çok daha hafif bir ifadeye döndü. "Max?"

"Senin ağlamana neden olduğu için üzgünüm," dedim, ona dokunmak gibi saçma bir şey yapmamak için ellerimi ceplerime sokarak. "Seni iyi tanımıyorum ama Sophie Steinbeck'in sadece kahkaha atması gerektiğini biliyorum."

"Teşekkür ederim," dedi, kirpikleri hafifçe hareket ederken sesi nefes nefese çıkıyordu. "Ben *gerçekten* neredeyse atlatmak üzereyim."

"Güzel," dedim, görünmez bir ip beni ona doğru çekiyormuş gibi hissediyordum. Ben gözlerimi onun dudaklarından ayıramazken, o da gözlerini gözlerimden ayıramıyordu.

Burası çok mu sıcaktı? Lanet olsun, o kırmızı dudaklara bakarken aniden yanıyor gibi hissediyordum.

"Evet. Güzel," dedi neredeyse fısıldar gibi, yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki nefesi nefesime karışıyordu.

Az önce bana doğru yaklaşmış mıydı?

Lanet olsun.

"Gitsem iyi olur," dedim ellerimi ceplerimde yumruk yaparken. "Olmadan önce..."

"Evet," diye bana katıldı hafifçe başını sallayarak. "Kesinlikle gitsen daha iyi olur... olmadan önce."

Ben de yutkundum ve başımla onayladım.

"Aslında benim içeri girmem gerek. Şimdi." Gözlerini hızla kırpıştırıyordu, gergin görünerek saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Evet. Şey, iyi geceler Max."

Yutkundum ama boğazım kuruydu ve kaşınıyordu. "İyi geceler, Soph."

- 13 -

Max

"Tamam, bu hafta sonu ne yaptın?" Projede mekanik işlerle ilgilenen ve aynı zamanda en iyi arkadaşım olan Eli, altıncı kattaki konferans salonuna giden merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Eski bir açık arazi koşucusuydu ve asansöre binmenin tembel pislikler için olduğunu düşünüyordu. "Cubs maçı sırasında seni aramayı düşündüm ama daha ilk saniyede her şey mahvoldu, bu yüzden ben de maçı kapattım."

"Güzel karar." O gülünç maçın ilk birkaç atışını TJ ve Sophie ile o kalitesiz barda izlemiştim. "Cumartesi günü bir düğüne gittim ve hemen hepsi bu kadardı."

"Eğlenceli bir düğün müydü yoksa kötü müydü?"

Gözümde Soph'un gelini kafakola aldığı anı canlandırdım. "Kesinlikle *kötü* değildi."

Ona, tüm bu olanların içine bizim dâhil olduğumuzdan bahsetmeden, nikâha itiraz eden ve gelinin saldırdığı kızın hikâyesini anlattım. Ve biz merdiven boşluğundan çıkarken, Eli katılarak kahkahalar atıyordu. "Bu gerçek dışı bir şey ve sen şaka yapıyor olmalısın."

"Bunu uyduramazdım. Ciddiyim."

"Hayatımda ilk defa bir düğüne davet edilmiş olmayı diliyor olabilirim."

"Değil mi?"

Konferans odasına girdik ama şimdiye kadar sadece dört kişi gelmişti. Uzun masanın diğer ucuna oturmadan önce başımızla onlara selam verdik. Gelenler elektrik bölümündendiler.

"Kiminle gittin?" diye sordu sessizce, telefonunu cebinden çıkarıp masanın üzerine koyarken. "Tanıdığım biri mi?"

"Hayır. Garip bir şekilde *başka bir* düğünde tanıştığım bir kız."

"Onunla görüşüyor musun?"

İçimdeki Sophie ile iletişim kurdum ve cevapladım: "Cidden bu senin sorun mu?"

"Hadi oradan," dedi fısıldayarak. "Jane her zaman seni bir arkadaşına ayarlamak istiyor, yani eğer biriyle görüşüyorsan, bundan kurtulmuş olurum."

"Mantıklı," dedim gözümde Sophie'nin kırmızı dudaklarını canlandırarak. "Ve gerçek anlamda onu *görmüyorum*, sadece onu arada sırada görüyorum."

"Çamur kadar net bir açıklama oldu," diye homurdandı ve sonra, "Adı ne?" dedi.

"Hayır," dedim, Eli'nin tanıştığı herkesi sosyal medyada arama eğilimini bildiğim için. "Onu sinsice takip etmeni istemiyorum."

"O zaman bana bir fotoğraf göster de en azından Jane'e söylediğimde *bir şey* biliyormuş gibi konuşabileyim."

Eli'ye göstermek istediğim için değil ama lanet fotoğrafa bir daha bakmak istediğim için telefonumu çıkardım. Cumartesi akşamı beni köşede sersem bir hâlde bıraktığından beri Sophie devamlı aklımdaydı ve onu zihnimden uzaklaştırmak konusunda zorluk çekiyordum.

Fotoğrafı açtım ve ona gösterdim. "Sophie. Bilmen gerekenin hepsi bu."

"*Bu* da kim?" diye bir ses duydum arkamdan. Adamın sesinden ilgisi çekilmiş bir hâlde gülümsediği belli oluyordu. "Maxwell Joseph, annenden ve benden bir şeyler mi saklıyorsun?"

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Babam biraz öne eğilip telefonumdaki selfieye baktı. "Burada hoş görünen bir çift görüyorum."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Sadece bir arkadaş, baba."

"Randevuya çıktığın bir arkadaş mı?" diye sordu sessizce, yanımdaki yere, masanın başına otururken. "Yeniden ortaya çıkmanın kahrolası zamanı gelmişti."

Masanın diğer ucuna baktım -*Tanrı aşkına, baba*- ama neyse ki herkes kendi konuşmasına dalmıştı.

Midemde o tanıdık yumru oluşurken telefonumu yeniden cebime koydum.

"Beraber bir düğüne gittik," diye mırıldandım, dikkat çekmemeye çalışıyordum ama bunun önüne geçmem gerekiyordu. "Önemli bir şey değildi."

Tanrı yardımcım olsun, "Biz de annenle böyle tanışmıştık," derken babamın yüzü güneş gibi aydınlandı.

"Biliyorum." Boğazımı temizledim, bunu söyleyecek kadar aptal olduğuma inanamıyordum. Onların tapılası, çok şirin tanışma hikâyelerini biliyordum. Kahretsin, ne düşünüyordum ki?

"Hâlâ birkaç kişiyi bekliyoruz ama şehir planlamacısıyla bir saat içinde buluşacağımız için başlayalım." LFC sistem genişletme projesini yöneten proje yöneticisi olan Brody Hart, durum güncellemesi yapmaya başladı ama ben cuma akşamüzeri onunla konuştuğum için, bunlar benim için gereksiz bilgilerdi.

Bu nedenle de -yine- neredeyse gerçekleşmek üzere olan öpüşmemizi düşünmeye başladım.

Aniden olmuştu. Eğlenmiştik, (arada sırada flört etmek dışında) *ortaklığımızla* tamamen uyumlu bir şekilde bütünüyle zararsız bir akşam geçirmiştik.

O zaman kahrolası gecenin sonunda ne olmuştu?

Bir an birlikte selfie çekiyorduk, bir sonraki an her yer elektrikle kaplanmış gibiydi.

Bizim... bir şey yapmaya *şu kadar* yakın olduğumuzu hissetmiştim.

Gözlerimin içine bakıyordu, dudakları çok yakındı.

Lanet olası bir ortaokul öğrencisi gibi neredeyse gerçekleşecek olan bir öpüşmenin hayalini kuruyordum.

Evet, bir kadını öpmemin üzerinden birkaç yıl geçmişti ama olmamış bir şeyi kafama bu kadar takmam acınası bir şeydi.

Tanrı aşkına, neredeyse gerçekleşecek bir öpüşme.

Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Telefonum titreşti ve telefonumu cebimden çıkardığımda, annemden bir mesaj geldiğini gördüm.

Şu "arkadaşınla" ne kadar zamandır görüşüyorsun, Maxxie? Her şeyi bilmek istiyorum.

Lanet olsun. Babama baktım, yalan yanlış flört haberleriyle anneme koştuğu için ona en kötü bakışımı atmak istiyordum.

Ama o dikkatle Brody'nin verdiği detaylı bilgileri dinliyordu, daha şimdiden işgüzarlıktan iş moduna geçmişti.

Ki bu şaşırtıcı bir şey değildi.

Babam her zaman işini çok ciddiye alan biri olmuştu. Parks İnşaat'ı sıfırdan kurmuştu ve şirket onun bir parçasıydı, âdeta bir amca ya da kuzenmiş gibi ailenin de bir parçasıydı. Onunla

birlikte şantiyelere giderek, karlı günleri ofiste geçirerek büyümüştüm ve lisedeyken yaz tatillerinde benim ya da ablalarımın çalıştığı her iş ya Parks'ta ya da taşeronlarından birinde olmuştu.

Bazen ben de şirketi onun kadar -ya da daha fazla- sevdiğimi düşünüyordum ve o ayrılmaya karar verdiğinde yerine geçmek için sabırsızlanıyordum.

Ki lanet olsun bu da *şimdi* olmalıydı, adam emekli olmak için gereğinden fazla hazırdı. Annem ile kendilerine Florida'da son üç yıldır *kışı geçirdikleri* bir ev inşa etmişlerdi ve sayısız kez bana bütün yılı orada geçirmeye hazır olduğunu söylemişti.

Emekli olmayı ve yönetimin başına benim geçmemi fazlasıyla istediği çok belliydi.

O zaman neden bunu yapmıyordu diye sorulabilirdi?

Çünkü annem *tüm bebekleriyle* ilgilenen birileri olmadan taşınmak istemiyordu.

Ki bu da ben oluyordum.

İki ablam da evliydi, birinin bir çocuğu vardı, diğeri ise bebek bekliyordu. Onlara aşırı düşkün kocaları ve güzel evleri vardı.

En küçükleri bendim. Dolayısıyla da işimde kahrolası derecede iyi olmama, konut kredisini ödediğim kendi dairem ve doğru düzgün bir yatırım portföyüm olmasına rağmen, belli ki annem beni Top Ramen ve Kraft Dinner hazır makarna ile yaşayan bir üniversite öğrencisiyle eş seviyede görüyordu.

Çünkü henüz benimle *ilgilenen* biri yoktu.

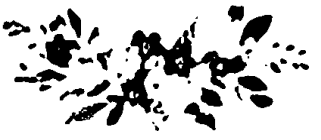
Bir diğer deyişle, evli ya da ciddi bir ilişki içinde değildim, ki bunlarla hiçbir şekilde ilgilenmiyordum.

Dolayısıyla babamla birlikte, ben âşık olana kadar zor durumdaydık.

Ki hiçbir zaman âşık olmayacaktım.

Cehennemime hoş geldiniz.

- 14 -

Sophie

"Yani gerçekten yetenek gelişiminin satışa katkısına ihtiyacımız olacak," dedi Stuart, bir sonraki PowerPoint slaydına geçerken.

Satışa katkı. Neden pislik herif sadece *destek* ya da *yardım* diyemiyordu? Devamlı işle ilgili yeni moda sözcükleri kullanması beni deli ediyordu. Tam *ona* göre bir şeydi.

Ayrıca, iş yerinde neden oturup Stuart'ın bu kadar çok sunumunu izlememi gerektiren bir görevim vardı? İç geçirdim ve saatime baktım.

"Raporlama açısından kapsamlı emtialar *olacak*," diye başladı ve yine iç geçirdim. *Emtialar.* Tam bir gerzekti.

Stuart konuşmaya devam etti ama bana baktığında sanki beni rahatsız ettiğini biliyormuş gibi yutkundu. *Güzel,* diye düşündüm. *Küçümsememi hak ediyorsun, seni jargon kusan geri zekâlı.*

Sağımdaki Edie'ye doğru baktım ve ona teselli edici bir şekilde gülümsedim. Kesinlikle o da bu boş sunumdan dolayı benim kadar acı çekiyordu.

Bacağımı öne arkaya sallarken, bir zamanlar gözyaşları içerisinde beni *çok fazla* sevdiğini itiraf eden adamın ekibinin satış tahminlerini hazırlamasını izledim. Moda zevki her zaman

olduğu gibi kusursuzdu ve hâlâ koşmaya devam ettiği belliydi: Stuart Lauren güzel bir adamdı ve bir takım elbiseyi üzerinde *çok* iyi taşırdı.

Dallama.

Bu takım elbiseyi hatırlıyordum: lacivert Calvin Klein. Takımı biz nişanlanmadan birkaç ay önce Macy's mağazasından satın almıştı ve pantolonun ölçüsünün alınması için ben de onunla birlikte gitmiştim.

Bu garipti ama eskiden onun kıyafet alışverişini yapmayı ve kuru temizlemeden kıyafetlerini almayı severdim. Onun üzerinde olmadığı zamanlarda bu kıyafetleri görmek bir şekilde, sanki Stuart'ın perde hayatının bir parçasıymışım gibi, yakın -hatta evcimen- hissetmeme neden oluyordu.

Bir cumartesi günü temizlemeye vermek için dolabından kıyafetlerini alırken bunu ona söylemiştim ve o da bana *acı verici derecede tatlı* olduğumu söylemiş ve sonsuza kadar onu seveceğime dair söz verdirtmişti.

"Bana söz ver, Soph," demişti kıyafetlerini elimden alıp kollarını bana dolarken. "Beni her zaman seveceğine söz ver çünkü sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Seni her zaman seveceğim," demiştim gülümseyerek, hassas duygularla sarmalanmış bir hâlde. "Sen benimsin, hatırladın mı?"

"Doğru, öyleyim." Bana onu cezbettiğimi gösteren o çarpık gülümsemesiyle gülümsemiş ve "Senin," demişti. "Ve sen de benimsin, Sophie Grace."

Tanrım, göbek ismimi söyleme şekli.

"...fikir oluşturmamız ve iş akışımız arasında sinerji oluştururken, elde edeceğimiz sonuçları gerçekten sabırsızlıkla bekliyor olacağız."

Ah, Tanrı aşkına.

Öyle bir niyetim yoktu ama inledim.

Yüksek sesle.

Edie hemen bana baktı ve "İyi misin?" diye fısıldadı.

Başımla onayladım, Stuart ters ters bana bakarken yanaklarımın ısındığını hissediyordum.

Konferans odasındaki herkes, sanki geğirerek alfabeyi söylemişim, sanki aynı anda hem dehşete düşmüş hem de çok eğlenmiş gibi bana bakıyordu.

"Üzgünüm," dedim elimi sallayarak ve dudaklarımı gülümseme olduğunu umduğum bir hâle getirerek. "Başka bir şeyle ilgiliydi. Seninle değil. Bir, şey, e-posta. Geldi de. Devam et. Çok üzgünüm."

Başka hiçbir şey ya da moda sözcükler duymadım çünkü utançtan ölmüştüm.

"Sophie, seni bir dakika görebilir miyim?" dedi Edie masamın yanından geçip ofisine girerken.

"Tabii ki," diye cevap verdim, o sırada etrafta kimsenin olmamasına sevinmiştim çünkü -aynı benim gibi- çocukça davranışım için azarlanacağımı bileceklerdi. Burnumdan derin bir nefes aldım, omuzlarımı geri attım ve ayağa kalktım.

Ofisine girdiğimde eliyle bana oturmamı işaret etti. Özür dilemem gerektiğini biliyordum ama ben özür dileme şansı bulamadan, "Nasılsın, Soph? İyi misin?" dedi.

Bu hileli bir soru muydu? "Tabii ki. İyiyim. Aslında harikayım."

"Gerçekten." Edie koltuğuna oturdu ve bir şeye kafa yoruyormuş gibi başını yana eğip bana baktı. *Benimle* ilgili kafa yoruyormuş gibi.

"Evet, gerçekten," dedim ona elimden geldiğince güven verici bir şekilde gülümseyerek.

"Olay şu. İş-yaşam dengesi hakkında konuşuyoruz ama gerçekten buna hayatımızda yer veriyor muyuz? Hepimizin kendimize sormamız gereken soru bu," dedi parmaklarını yüzünün önünde birleştirirken.

"Evet," diye ona katıldım. "Kesinlikle."

"Bu, yaratıcılığımız ve bütünsel iyiliğimiz için önemli."

"Katılıyorum," diye cevap verdim, konuyu ilerletmesini dileyerek.

"İlişkini sonlandırdığından beri, Sophie, ara vermeden çalışıyorsun."

"Hayır, çalışmıyorum."

Okuma gözlüğünü gözüne taktı ve bilgisayarının ekranına baktı. "Cuma günü sabaha karşı üçü on iki geçe, Sophie Steinbeck'ten marka değişimi hakkında gelmiş bir e-posta. Ayın on dördü olan cumartesi günü, öğleden sonra saat iki buçukta Sophie Steinbeck'ten hak yenilenmeleri toplantıları hakkında bir e-posta. Paskalya olan pazar günü sabah saat onda Sophie Steinbeck'ten potansiyel yeni bir maaş bordrosu tedarikçisi hakkında bir e-posta."

Gözlerimi kırpıştırdım ve Paskalya'da ne yaptığımı hatırlamaya çalıştım. "Demek istediğim, bazen mesai dışı saatlerde e-posta gönderiyor muyum? Kesinlikle. Bu iş-yaşam dengesine sahip olmadığım anlamına mı geliyor? Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum."

"Ağzımı bozduğum için özür dilerim ama bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Bunu önceliğim hâline getirmeye başlayacağım," dedim, çaresizce onu aynı görüşte olduğumuza ikna etmek istiyordum. "Çünkü bunun gerçekten önemli olduğuna inanıyorum."

"Buna eminim." Okuma gözlüğünü çıkardı ve bana bir *seni görüyorum* bakışı attı. "Buradaki diğer konu da bu departmandaki -bu binadaki, bu şirketteki- herkes senin Stuart Lauren'den nefret ettiğini biliyor."

"Ondan *nefret* etmiyorum..."

"Ve kim seni suçlayabilir ki? Ama emekli olmaya daha da yaklaştıkça, senin daha fazla profesyonel, sevimli ve donanımlı olmana o kadar fazla ihtiyacım oluyor. Eğer her konuştuğunda Stuart'a homurdanmak konusunda kendine engel olamazsan, hiç kimse senin bu iş için hazır olduğunu düşünmez."

"O bir homurdanma değildi, bir inlemeydi," diye açıklığa kavuşturdum, hâlâ çocuksu davranışımdan dolayı utanmış bir hâlde.

"O, lanet olası bir yardım çığlığıydı, Soph." Edie iki eliyle birden beni işaret etti ve konuşmaya devam etti: "Seni önermek istediğimi biliyorsun ama eğer bir müdür yardımcısı gibi *davranmazsan* vicdanım rahat bir şekilde bunu nasıl yapabilirim? Herkes senin hâlâ satış departmanındaki eski nişanlınla sorunların olduğunu bilirken?"

Pekâlâ, lanet olsun. Hiçbir şey söylemedim çünkü bunun üzerine söylenecek kahrolası ne vardı ki?

"Bir arkadaş olarak sana şunu sormama izin ver," dedi. "Ayrıldığınızdan beri sosyalleşmek için hiç dışarı çıktın mı?"

Seni hiç ilgilendirmez, demek istedim ama bunun kendimi savunmama bir faydası dokunmayacaktı. "Aslında birkaç hafta önce bir hafta sonu bir düğüne gittim."

Etkilenmiş gibi görünmüyordu. "O sayılmaz."

"Ama bir erkekle gittim." Telefonumu çıkardım ve hızla, çektiğimiz selfieyi açtım. "Gördün mü?"

Telefonu ona doğru tuttum, aniden onu bir sosyal hayatım olduğuna ikna etmek için yanıp tutuşuyordum.

"Bu kahrolası çekici bir adam." Yüzünü telefona biraz daha yaklaştırdı, sonra bakışlarını bana çevirdi. "Ulu Tanrım, Sophie...Bu senin düğününü bitiren adam mı?"

Ah, kahretsin. "Evet, şey, komik hikâye," diye saçmaladım. "Bundan sonra arkadaş olduk."

"Ah, Tanrım," dedi ağzı açık kalarak. "Ve şimdi de onunla çıkıyor musun?"

"Tam olarak değil," dedim ama yüzünün asıldığını görünce, "Henüz," diye ekledim.

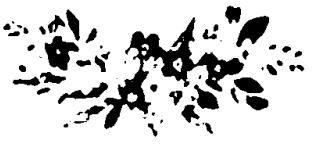
Koyu renk iki kaşı kalktı ve ofis sandalyesinde arkasına yaslandı. "Öyle mi?"

O sırada Max'i düşünürken zorla sahte bir şekilde gülümsemek zorunda kalmadım çünkü neredeyse öpüştüğümüz o anı saatlerce zihnimde canlandırmıştım. Vücutlarımıza hücum eden o ani kimyasal çekimden, aniden ortaya çıkan o akkor gibi kıvılcımdan ne çıkarmam gerektiğinden hâlâ emin değildim ama aynı zamanda bu konuda çok endişelenmiyordum da.

"Aslında birkaç hafta içinde onunla bir düğüne daha gideceğim," dedim sırıtarak, bu da Edie'nin yüzünde bir rahatlama ifadesinin belirmesini sağladı.

"Bunu duyduğuma ne kadar mutlu olduğum hakkında hiçbir fikrin yok," dedi bir patrondan çok bir arkadaş gibi. "Çünkü gerçekten özel hayatını yoluna koyarsan -ve buradaki insanlar da bunu biliyorlar- çok yakın gelecekte bir müdür yardımcısı olaman için hiçbir neden yok."

- 15 -

Max

Yakınlarda herhangi bir iş var mı?

Ebeveynlerimin evinin verandasında oturmuş, babamla birlikte bir kadeh viski içiyordum. Mayıs ayından çok temmuz ayı gibi hissettiren (sıcaklık otuz dereceye yaklaşıyordu) harika bir cumartesi olduğu için herkesi barbeküye çağırmışlardı ve dışarıdaki televizyonlarında Cubs maçını izliyorduk.

Mesaj attım:

Kimsiniz?

Suç ortağın.

Biraz daha ayrıntı vermen gerek.

Biz en son bir aradayken
bir gelini kafakola almıştım.

Tekrarlıyorum, biraz daha
ayrıntı vermen gerek.

Beni şaşırtmak konusunda iyiydi ve bu da bir istisna değildi.

Çünkü beni arıyordu.

Sophie Steinbeck.

Bardağımı bıraktıktan sonra yürüyerek verandadan uzaklaştım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Merhaba, Steinbeck."

"Merhaba, Parks. Nasıl gidiyor?"

"Duruma göre değişir. Beni neden aradın?"

"Sadece itiraz edilecek bir düğün var mı diye merak ettim."

"Bir hayatın olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Var ama aniden bir başkasının hayatını kurtarmak istediğimi hissettim."

Bundan daha fazlası olduğundan şüpheleniyordum ama onu anlamaya çalışmaktan zevk alıyordum. Çözülmek istemeyen ve bu yüzden de bütün parçaları havaya fırlatmak istememe neden olan inatçı bir yapboz bulmaca gibiydi.

Ve sonra da sadece onu sinirlendirmek için çözüp bitirdiğim bir bulmaca.

"Aslında dün gece eski bir arkadaşımın kuzeninin nedimesinin teyzesinden bir telefon aldım ama geri çevireceğim."

"Neden?" diye sordu, sesi bir şekilde bu teklifi geri çevirdiğim için hakarete uğramış gibi geliyordu. "Neden eski bir arkadaşının kuzeninin nedimesinin teyzesini ortada bırakıyorsun?"

"Çünkü bu yaklaşık bir saat uzaklıkta olacak resmî kıyafet kodu olan bir düğün. Çok zengin insanlar, çok boğucu bir organizasyon."

"Yani?"

"Yani kulağa berbat geliyor."

"Geçen ay katıldığımız *Thunder Rolls** düğününden daha berbat değildir."

---

* *Thunder Rolls*, "gök gürlüyor" anlamına gelen Amerikalı folk müzik şarkıcısı Garth Brooks şarkısı.

"Doğru," dedim, annemin dışarı çıktığını ve babamla birlikte beni izlediklerini fark etmiştim. "Ve kadın bana on bin teklif etti."

"Ah, aman Tanrım... On bin mi? *Kesinlikle* yapıyoruz. Gidip hemen bir smokin kirala."

"Smokinim var."

"Öyle mi?" diye sordu, şoke olmuş gibiydi. "Neden?"

Aşağıdaki çimlere doğru baktım ve ayağımı yumuşak bir noktanın üzerinden geçirdim. "Bazen dışarı çıkıyorum."

"Vay canına," dedi. "Sen bir milyarder misin?"

"Kafan mı iyi?"

"İşi kabul et ve detayları bana mesaj at. O zaman sana kafamın iyi olup olmadığını söylerim."

"Üzgünüm," dedim, erkek yeğenim bir *Little Tikes* oyuncak arabasıyla hızla dışarı çıkarken. Akşam yemeği sona erdikten sonra, annem babam her zaman Kieffer'ın evlerinin arkasındaki yeşil golf sahasında koşuşturmasına izin verirdi. "Buna katılmayacağım."

"*Hayır.*" Sesi kararlı geliyordu. "Bırak seni ikna edeyim. Neredesin?"

Bunu beklemiyordum. "Anne babamın evinde."

"Konum lütfen."

"Sen şu anda ciddi misin?" diye sordum, tehlike çanları hafifçe çalmaya başlamıştı. O akşam söylediğimin aksine, onunla bir düğüne daha gitmek berbat bir fikirdi. O da ben de kararlı bir şekilde ilişkiye karşıydık ama en son düğünün ardından neredeyse öpüşüyorduk. Bir şekilde bu, bir felaket reçetesi olarak görünüyordu ve benim hızla frene basmam gerekiyordu.

O neredeyse gerçekleşecek öpüşmeyi kaç kere zihnimde yeniden canlandırdığıma aldırmadan.

"Sadece bana adresi ver. Seni alırım, söylediğim şeyi yapmayı kabul edene kadar seni arabayla etrafta gezdiririm, sonra da ailevi saçmalıklarına geri dönmen için seni arabadan atarım."

"Bu söylediğin fazlasıyla adam kaçırmaya benziyor."

"Cesaretini topla ve benimle arabayla bir gezintiye çık," dedi, sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Sadece beş dakikana ihtiyacım var."

Üzgünüm, demek için ağzımı açtım ama bunun yerine, "Beni Whole Foods marketine götürür, sonra da arabamın olduğu yere bırakır mısın?"

"Ne? Bunu yapmak zorunda mıyım?"

Sesi onun kafasını karıştırmışım gibi geliyordu ve bu makuldü çünkü kendi kafamı da karıştırmıştım. *Kahretsin, ne yapıyordum?* Ama o anda bunun onu son bir kez görüp, sonra da hislerini incitmeden tek seferlik ortaklığımızı içten bir şekilde sonlandırmam için mükemmel bir şans olduğunu fark ettim.

"Evet, sanırım," dedim, ebeveynlerimin torunlarını izliyormuş gibi yapıp beni izlemelerini izlerken. "Sen en sonunda yapmayacağım şeyler hakkında durmadan konuşabilirsin ve ben de eve giderken uğramak istemediğim markete uğrayıp kedi maması ve sütü alabilirim."

"Ben durmadan konuşmam ve sen de bunu yapacaksın. Şimdi bana konumunu at," dedi sakin bir şekilde. "Çünkü yola çıktım bile."

"İki parça için alışveriş arabası mı alacaksın?"

"Ben her zaman alışveriş arabası alırım." Market arabalarının durduğu yerden bir tanesini çekip çıkardım ve sensörlü

kapılar arkamızdan kapanırken, market arabasını manav reyonuna doğru ittim. "Yaslanacak bir şey olması güzel."

Sophie yanımda yürümeye başlarken bana katılmadığını gösteren bir ses çıkardı. Üzerindeki kıyafetler işten az önce çıkmış gibiydi -hoş bir pantolon, topuklu ayakkabılar, blazer ceket- ve bir şekilde geç saatlere kadar çalışmak ona uygun görünüyordu.

Onunla ilgili bir şey *azimli* olduğunu haykırıyordu.

Tabii ki bunun, onun arabasına sığmak için yolcu koltuğundan kaldırmak zorunda kaldığım fazlasıyla dolu iş çantasıyla da ilgili olabilirdi.

"Bu arada teklifini kabul etmemin tek yolu," dedim ona bakarak, "arabaya yemem gerektiğini düşündüğün bir şeyler eklemen."

Kaşlarını kaldırdı ve dudaklarında hafifçe alaycı bir gülümseme belirdi. "Kaç tane şey?"

Tam yarım saniye boyunca bunu düşündüm. "On bir."

"Ama sadece kedi maması ve süt almayacak mıydın?"

"Hayır, o bir yalandı," dedim bir torba üzüm alıp arabaya bırakırken. "Bu benim aylık manav alışverişim."

"Bekle. Bunlardan bir tanesinin tadına bakmayacak mısın?" diye sordu, kaşları âdeta az önce bir suç işlemişim gibi kırışmıştı.

"Ne?"

"Üzüm," dedi, gözleri sanki bir geri zekâlıyla konuşuyormuş gibi açılmıştı. "Bir tanesini denemeyecek misin?"

"Satın almadan önce mi?"

"*Evet*," dedi, hâlâ bana *müthiş bir hata yapıyorsun* der gibi bakıyordu.

"Şey, hayır, denemiyorum çünkü onların parasını ödeyene kadar onlar benim değil." Ciddi miydi? "Şu anda benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle geçmiyorum. Ekşi olup olmadıklarını anlamak için onları denemek zorundasın."

"Bu hırsızlık."

"Hayır, değil."

"Sen İK bölümünde değil misin, Steinbeck? Kurallar senin hayatının işi değil mi?" Sanırım onu hiçbir zaman tam olarak anlayamamam, Sophie'yi bu kadar kahrolası ilgi çekici yapan şeyin bir parçasıydı ama bu, beni bile biraz şaşırtmıştı. "Bana bir üzüm hırsızı olduğunu söyleyemezsin çünkü buna inanmayı reddediyorum."

"Bu hırsızlık değil, bu meyvenin olgunluğunu kontrol etmek," dedi, torbadan bir üzüm alıp ağzına atarken başını iki yana sallıyordu. "Hımm... Bunlar güzel."

"Şimdi kasiyere onlara fazladan bir üzüm borçlu olduğumu söylemek zorunda kalacağım."

"Senden ne kadar ücret alacaklarını bilmeleri için onlara *bir üzümü* mü tarttıracaksın?"

"Sanırım öyle olacak."

"Bu saçmalığa şahit olmak için bekleyemem." Dudaklarında gerçekten beğendiğim kocaman bir gülümseme belirdi. "Ayrıca, ayda sadece bir kere mi manav alışverişi yapıyorsun?"

"Maalesef evet. Bunu hiçbir zaman kasıtlı olarak yapmıyorum ama bu şekilde oluyor." Bir torba ıspanak, bir tane karnabahar ve bir paket mantar aldım. "Olabilecek en iyi niyetlerle manav alışverişi yapıyorum ama birkaç gün yediklerime dikkat ettikten sonra yemek pişirmekten sıkılıyorum. Her öğün sandviç yiyorum ya da dışarıdan yemek söylemeye başlıyorum."

"Sebzelerini buzdolabında ölüme mi terk diyorsun?" diye kışkırttı.

"Bu ıspanak nur içinde yatsın," dedim torbayı arabaya bırakırken. "Bu korkunç bir sistem."

Sophie bir kutu ananas aldı. "Aslında ananastan nefret ederim," dedim.

"Bu senin için değil."

"Kimin için?"

"Benim." Başını bir yana eğdi ve "Eğer alışveriş arabana eklediğim on bir şey buzdolabında ölmeye mahkûmsa, o zaman *kendi* sevdiğim on bir şey ekleyeceğim ve böylece onları senin torbalarından kurtarıp, eve götürerek hayatlarını kurtaracağım," dedi.

"Aldatıcı insanlardan hoşlanmam, Steinbeck."

"Dedi beni manav alışverişi ve teslimat için aldatan adam."

"Makul." Bir avuç yeşil biber aldım ve onları da arabaya attım.

"Onları bir torbaya koymayacak mısın?"

"Hayır."

"Market arabalarının ne kadar pis olduğunu biliyor musun?"

"Pis elleriyle biberlere dokunan müşteriler kadar pis."

"Ama arabalar aynı zamanda dışarıda, doğal çevrede duruyorlar. Kuşlar market arabalarının üzerine kakalarını yapıyorlar."

"Aynı toplanmadan önce biberlerin üzerine yaptıkları gibi."

"En azından bana onları ovarak yıkadığını söyle."

"Biberleri mi kuşları mı?"

Sophie sadece iç geçirdiğinde, "Ellerim kanayana kadar yıkıyorum, merak etme," dedim.

"Pekâlâ." Sophie boğazını temizlediğinde onun konuşmasına başlamak üzere olduğunu anladım. "Bu düğün."

"Çipura mı alayım somon mu?" Arabayı deniz ürünleri bölümüne doğru ittim.

"İkisini de almamalısın çünkü onları pişirmek istemeyeceksin, bu yüzden onları derin dondurucuya atacaksın ve orada ölecekler."

Tam olarak genellikle olan buydu. "O zaman konserve ton balığı?"

"Güzel karar." Dikkatini dağıtmamdan etkilenmemiş gibi görünüyordu. "O düğüne gitmemek konusunda neden bu kadar kararlısın?"

"Daha önemli soru şu ki, *sen* neden gitmeyi bu kadar kafana taktın?"

Dondurulmuş fileto somona doğru uzandım ama Sophie elime vurup başını iki yana salladıktan sonra cevap verdi: "Birini hayatı boyunca evlilik cehenneminden kurtarmanın telaşından çok zevk alıyorum ve ayrıca beş bin dolar da işime yarar."

"Ama beni aradığında beş bin doları bilmiyordun."

"Doğru ama artık biliyorum."

"Ve kim sana yarısını vereceğimi söyledi? Tek davet edilen benim, unuttun mu?"

"Çünkü henüz benim geleceğimi bilmiyorlar. Bana yarısını vereceksin," dedi raftan bir torba sebze cipsi alıp arabaya atarken. "Ve çok iyi olduğum için bana teşekkür edeceksin. Bana daha fazlasını teklif edeceksin."

"Etmeyeceğim," dedim konserve yiyecekler sırasına doğru ilerlerken.

"Hayır," dedi bir elini arabaya koyup, süt ürünleri ve dondurulmuş ürünler reyonuna doğru iterek. "Bu hafta sonu bu düğünle çakışacak başka planların mı var?"

"Hayır," dedim onun Yunan yoğurtlarını arabaya atmaya başlamasını izlerken.

"Dolayısıyla bunu yapamaman için *gerçek* bir sebebin yok, değil mi? Gelin tarafında eski bir sevgili ya da altta yatan herhangi başka bir sebep?"

"İki gerçek sebep var," dedim ve bunu kastediyordum. Ses tonum değişmiş olmalıydı çünkü alışveriş yapmayı bıraktı ve dönüp bana baktı. "İlki, iş son zamanlarda gerçekten çok zorluydu,

dolayısıyla iki boş günümden birini stresli bir etkinlikle geçirmek istemiyorum ve ikincisi de *sen* sadece bunu daha stresli bir hâle getireceksin."

Sophie

"Ben mi?" Başımı kaldırıp ona baktım -o kadar uzundu- ve bunun kahrolası ne anlama geldiğini merak ettim. "Bu kahrolası ne anlama geliyor?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Birlikte, seninle bizim aslında yabancılar olduğumuz gerçeğini unutmamızı kolaylaştıran birkaç garip durumun içine düştük ama gerçek şu ki sen beni tanımıyorsun ve ben de seni tanımıyorum. Yani etrafta bir yabancıyla koşuşturmak stresi artırıyor."

"Ah, hadi ama. Ben zaten seni gizlice sosyal medyada araştırdım ve senin de aynısını yaptığından eminim."

"Evet ama bu bir insan hakkında gerçekten ne söylüyor?"

"Çok fazla şey," dedim, daha şimdiden birkaç kere birlikte takılmamızın ardından *benim* hakkımda hâlâ çekinceleri varmış gibi görünmesinden dolayı biraz gücenmiştim. Alışveriş arabasını çevirdim ve donmuş yiyecekler reyonuna doğru ittim. "Ben bilmem gereken her şeyi öğrendim ve sanırım sen de öğrenmişsindir."

"Evet ama sen hiç internetten tanıştığın biriyle bir randevuya çıktın mı? Tanımadığın biriyle bir randevuya çıktın mı?"

"Tabii ki çıktım." Bir dondurucunun kapısını açtım ve en sevdiğim donmuş hazır yemekleri alıp arabaya atmaya başladım. "Kim çıkmamıştır ki?"

"O zaman dünyada ilk tanıştığında havalı görünen ama onları tanımaya başladığında hayatında olmasını istediğin insan olmadığını gördüğün pek çok insan olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Benim tuhaf bir tip olmamdan mı korkuyorsun?" diye sordum, ayaklarımın ucuna basmama rağmen hâlâ en üst raftaki Amy's acılı makarna kutusuna tam olarak ulaşamıyordum.

"Senin benim *tuhaf* biri olmamdan korkman gerek." Ses tonu değişmemişti ama daha yakındı. Eliyle benim ulaşamadığım makarnaya uzanırken sesi başımın üstünden ve arkamdan geliyordu.

Bir anda, donmuş gıdalar dolabının dondurucu soğuğu ve Max'in arkamdaki iri, sert bedeninin sıcaklığı arasında hapsolmuşken, beynimin içindeki her şey sessizliğe boğuldu. Elinin ulaşmaya çalıştığım kutuyu kavramasını izledim ve açıklayamadığım bir nedenden ötürü ona doğru döndüm.

Koyu renk, sorgulayan gözlerle bana doğru bakarken bedenim onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. O an uzarken midemde hissettiğim kelebekler çılgınca çırpınıyordu.

Duraksadım.

Sırtımdan gelen soğuk hava, aramızda alevlenen her neyse onu soğutmaya yetmiyordu.

Gözlerimi kırptım, yutkunurken onun âdemelmasının hareket etmesine baktım ve sonra acılı makarna kutusunu onun elinden aldım.

Âdeta o açıklanamaz elektrikli ânı fark etmemiş gibi, "Ah, aman Tanrım, Max," dedim, "ben hayatının kalıcı bir parçası olmak değil, sadece seninle birlikte düğüne itiraz etmek istiyorum."

Bir an için, sanki bu bilgiyi sindiriyormuş gibi beni izledi ve sonra yeniden arabanın yanına gidip, "Sadece bir yabancıyı doğruca hayatının içine dâhil etmek berbat bir fikir gibi görünüyor, sen de öyle düşünmüyor musun?" dedim. "Özellikle de işin içinde para olduğunda gerilim romanlarında olan türde şeyler. Benim çok kabarık bir sabıka kaydım olabilirdi ve sen de hobi olarak kuklacılık yapmaktan hoşlanabilirdin."

"Yani neden korkuyorsun? Seni gasp edeceğimden mi? Öldüreceğimden mi?" *Âşık olacağımdan mı?* "Ayrıca kuklacı olmak anlaşmayı bozan bir şey mi?"

"Kesinlikle öyle."

"Aslında sana katılıyorum." Tanrım, sadece onunla bu düğüne gidip patronum için fotoğraflar çekmeye ihtiyacım vardı. Neden bunu bu kadar zorlaştırıyordu ki? "Tamam, ya eğer birbirimizi daha iyi tanırsak? Eğer beraber vakit geçirirsek, benim inanılmaz derecede normal olduğumu göreceğinden eminim. Sadece benimle vakit geçirmek için düğüne gitmek *isteyeceksin.*"

Gözlerini kısma şeklinden onun hayır demek üzere olduğunu anladım ve bu yüzden hızla, "Bu gece," dedim. "Şimdi. Manav alışverişimizi bitirir bitirmez, mağazanın diğer tarafındaki şarap barına gidelim ve birbirimiz hakkındaki tüm pislikleri öğrenmek için birbirimize yirmi soru sorabiliriz."

Yüzünde yeniden o sırıtma belirdi. "Neden bekleyelim? Alışveriş yapmaya devam ederken şarap için yirmi soruluk oyunu oynayalım."

- 16 -

Max

Düğüne gidecektim.

Yirmi soruluk oyunu eğlendiğim için erken bitirmekle hiç ilgilenmiyordum ama Sophie ile alışveriş yapmak bana onun ne kadar mantıklı biri olduğunu hatırlatmıştı. Neredeyse öpüşmek üzere olabilirdik ama bu kadın kesinlikle işler garipleşmeden benim ortağım olma kapasitesine sahipti.

"Bunun kulağa bir yalan gibi geldiğinden eminim." Yüzü neredeyse memnuniyetle parlıyordu. "Ama samimi bir şekilde -gerçekten- yalnız olmaktan lanet olsun ki memnunum. Her ne yapmak istersem onu yapma, nereye gitmek istersem oraya gitme, bir şeyleri sadece *kendim* için yapma özgürlüğü... Bunu takıntı hâline getirmiş durumdayım. Bu tür bir özgürlüğü bir daha kaybetmeyi asla bir daha isteyeceğimden emin değilim."

"Bu, Stuart'ı arkanda bırakmanın daha kolaylaştığı anlamına mı geliyor?" diye sordum umutla çünkü onu düğünden sonra eve bıraktığım akşam bu kadar hüzünlü olmasından lanet olsun ki nefret etmiştim.

"Her zaman için değil ama melankolimin üzerine aptallığım, özgürlüğümün ne kadar muhteşem olduğunun aksini ispat etmiyor."

"Mantıklı," dedim alışveriş arabasının önündeki bardağımı elime alıp Manhattan kokteylimi yudumlarken.

"Şimdi. On dokuzuncu soru." Sophie şarabından bir yudum çekip bir poşet donmuş patates kızartması aldı ve sonra devam etti: "Yarın ünlü biriyle bir randevuya çıkabilseydin ve kozmik büyüden dolayı *gerçek* bir şansın olabilseydi, bu kim olurdu?"

Zaten kariyer, üniversiteler, aileler, evcil hayvanlar ve aşk konusunda konuşmuştuk, dolayısıyla oyunu büyülü randevularla tamamlamak mantıklı geliyordu. "Bu, zor bir soru."

"Öyle değil mi?" Kızarmış patatesleri sepete ekledi ve "Bu arada, o yığın benim," dedi.

"Alışverişlerimiz ortak olarak karışıyor mu? İğrenç."

"Soruya cevap ver," diye ısrar etti.

"Şey, belki... Zoey Deutch?"*

"Ah, iyi seçim," dedi başını sallayarak. "Neden o? Kızıl saçlılardan mı hoşlanıyorsun?"

Omuz silktim. "Kendini fazla ciddiye almayan biri olması gerekiyordu. Eğlenceli biri. O... gerçek hayatta tanımadığın birinin olabileceği kadar gerçek görünüyor."

Sophie dudaklarını büzdü. "Bunu anlayabiliyorum."

"Aynı soru," dedim dirseğimle onu dürterek. "Senin hayalindeki ünlü kavalyen kim?"

"Charles Leclerc," dedi duraksamadan bile.

"O da kim?" diye sordum zihnimde bir tür dram dönem aktörünü canlandırarak.

"Formula Bir sürücüsü. Sanırım Fransız, belki. Seksi."

"*O* eğlenceli biri mi?" diye sordum bir nedenden ötürü onun tanımlayıcı cevabı beni eğlendirmişti.

---

* *Zoey Deutch,* Amerikalı oyuncu.

"Benim zihnimde öyle," dedi küstahça, artık tanıdık olmaya başlayan hafif sırıtmasıyla. Muazzam bir ukalaydı ve bundan gerçekten hoşlanıyordum. Dürüst olmak gerekirse, *ondan* gerçekten hoşlanıyordum.

"Yirminci soru, seni sapık." Arabaya bir kutu kurabiye attım. "Eğer hayatının sonuna kadar tek bir profesyonel spor dalını izleyebilseydin, bu ne olurdu?"

"Futbol." Gözlerini devirdi. "Hah."

"Evet," diye ona katıldım. "Aynı."

"Senin için yirminci soru." Sophie saçlarını kulaklarının arkasına attı ve "Memeler mi Twin Peaks mi?"* diye sordu.

Gülünç davranıyordu. "O yerler hâlâ faaliyet gösteriyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Ama bence bu soru için faaliyette olduklarını varsayalım."

"Tamam, pekâlâ, bunun bir tuzak olduğundan oldukça eminim," dedim gülerek çünkü onun fikrinin bu yerler üzerine oluşacağı hakkında zihnimde hiçbir şüphe yoktu. "Ama cevap veremem çünkü ikisine de hiç gitmedim."

Bana inanmıyormuş gibi yan bir bakış attı. "Gerçekten."

"Ciddiyim," dedim yeniden gülerek çünkü çok kuşkulu görünüyordu. "Yediklerimin ve vücudumun bölümlerine iştahla bakılmasının tamamen ayrı tutulmasından hoşlanırım."

Bu, onun kahkaha atmasına neden oldu. "Çok zarif."

"Evet, öyleyim, teşekkür ederim." Her bir alışveriş rafının yanından birden fazla kez geçtiğimizi fark ettim ama hâlâ oradan ayrılmak konusunda acele içinde değildim. "Tamam, işte yirmi birinci sorun. Düğünde benim itirazcı kadınım olur musun?"

Yüzünde geniş, kocaman bir gülümseme belirdi. "Ah, *hem de* nasıl olurum," derken gözlerinin kenarları kırışmıştı.

---

* *İkiz Tepeler (Twin Peaks)*, "göğüsler" anlamına gelen Amerika'daki mekân.

Konu kararlaştırılmıştı ve malzemeleri arabaya yükleyip eve giderken her şey yolunda görünüyordu ama beni bırakırken aramızdaki elektrik yeniden alevlendi. Tam onun arabasının bagajındaki malzemeleri benim kamyonetimin arkasına transfer etmeyi bitirdiğimiz an bakışlarını kaldırıp bana baktı ve "Pekâlâ, bu eğlenceliydi, Parks," dedi.

"Öyleydi, değil mi?"

Sophie başıyla onayladı ve bakışları kısa bir süre dudaklarımda gezindi.

Bu benim de onunkilere bakmama neden oldu. *Tanrım, kırmızı rujunu seviyordum.*

"Sen de *neredeyse öpüşmemizi* düşünüyor musun?" diye sordu, karanlığın içinde sesi kısık çıkmıştı.

Yüzündeki oyuncu ifade ve bu konuyu açması beni lanet olsun ki şoke etmişti. Söyleyebildiğim tek şey, "Ben de *tam olarak* bunu düşünüyordum," oldu.

"O da neydi öyle?" dedi kamyonetimin yanına yaslanarak. "Bir saniye önce selfie çekiyorduk ve bir sonrakinde... bam, kimya."

"Bam, kimya," diye tekrarlarken bakışlarımı onunkilerden ayıramıyordum.

"Harika olan şu ki, ikimiz de aşk aramayan inançsızlar olduğumuza göre," dedi yumuşak bir sesle, "aramızdaki sadece kimyasal. Kimya. Bu bir ilişkinin ya da karşılanması beklenen bir şeyin öncüsü değil. Sadece... kimyasal çekim, saf ve basit."

"Kimya," diye tekrarladım başımı ona doğru eğerken.

"Sıkıcı bilim," diye fısıldadı, kontrolü ele alıp ayak ucuna kalktı, ellerini omzumun üzerine koydu ve kırmızı dudaklarını benimkilere doğru getirdi.

Başını yana eğdi, dudaklarını araladı ve sonra... kahretsin ki çıldırdı.

Dişlerini alt dudağımın üzerinde, dilini dilimin üzerinde gezdirdi ve ben onu daha derin öpmeye başladığımda tırnaklarını omuzlarıma geçirdi. Ve öylece bedeni benimkiyle kamyonetimin arasında sıkışıp kaldı. Bunun hoşuna gittiğini biliyordum çünkü ellerini enseme doğru kaydırıp beni daha da çok kendisine doğru çekti.

Sophie de öpüşmeye yüzde yüzünü veriyor gibiydi ve bu beni, söndürülmesi güç bir ateş gibi kavuruyordu, alevler bedenimdeki her bir sinir ucunu yalayıp geçiyordu.

Ulu Tanrım, daha önce hiç böyle öpülmüş müydüm?

Dili her yerdeydi. Bir yerlerde geziniyor, sataşıyor, okşuyordu ve parfümünün kokusu bir sigaranın ucunda dans eden duman gibi hislerimi girdap hâlinde içine çekiyordu. Hipnotize olmuş, uyuşturulmuş gibiydim ve tamamen onun ıslak, sıcak ağzının verdiği cinsel vaadin etkisi altındaydım.

Ellerimi ceplerimden çıkardım ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, bu hareketimde kesinlikle bir incelik yoktu ve öpüşmemizi daha da derinleştirmek için başını kavrayıp sabit tuttum.

Bu lanet olası öpüşme de neydi?

Sophie'yi öpmek, beni tamamen hareketsiz hâle getiren bir kafakol hareketiydi.

Boğazının derinlerinden gelen bir hırıltı sesi çıkardı ve sonra enseme geçirmiş olduğu parmaklarını açtı. Ayak ucundan inip yere bastı ve gözleri aniden açıldı.

"Peki, şey," dedi her yerimde hissettiğim boğazdan gelen o sesle. Saçlarını geriye attı, parmak ucuyla üst dudağına dokundu ve sonra bana hafifçe sırıttı. "Bam, kimya, değil mi? İyi geceler, Max."

"Sana da," dedim ama onun bunu duyup duymadığını bilmiyordum çünkü çoktan arkasına dönmüş ve arabasına doğru

yürümeye başlamıştı. Orada durup, onun arabasına binip uzaklaşmasını izledim.

Lanet olsun! Az önce ne olmuştu?

"O kimdi, Maxxie?"

Annem ve babam ön verandada duruyordu. *Lanet olsun, ne zaman dışarı çıkmışlardı?*

"Arkadaşım Sophie," dedim, kamyonetime binerken kasıtlı olarak anahtarlarıma bakmaya devam ettim çünkü anne ve babamın birbirlerine anlamlı bakışlar atmalarını istemiyordum.

"Ah, öyle mi?" diye sordu annem, sesi anlamsız şekilde heyecanlıydı. Ki bu da şoke edici bir şey değildi çünkü belli ki beni bahçesinin önünde biriyle öpüşürken görmüştü. "Siz ikiniz yakında yeniden dışarı çıkacak mısınız?"

"Yarın bir düğüne gidiyoruz, yani evet," dedim kamyonetimin kapısını kapatırken. Babama baktığımda *mutlu* görünüyordu. Çok mutlu. Az önce kendisine, her şeye VIP giriş hakkıyla beraber Disneyland'a ücretsiz seyahat sözü verilmiş bir çocuk gibi görünüyordu. Müthiş bir öpüşmeye şahit olmuş olsalar da yine de, "Ama biz sadece arkadaşız, anne," diye ekleme ihtiyacı hissettim.

Söylediklerim açıkça kulak ardı edilmişti çünkü babam anneme bakmış ve annem, "Bilirsin, arkadaşlık bir ilişki için olabilecek en iyi temeldir," derken gerçekten göz kırpmıştı.

Lanet olsun!

"Onu rahat bırak, Lorna. Bizi dinlemeyecek," dedi babam.

Annem iç geçirdi. "Biliyorum."

"Ama içimde bu Sophie hakkında bir his var," dedi sanki ben orada değilmişim gibi. "Tam bizim Maxxie ile iyi ilgilenecek bir kıza benziyor. Güzel, zeki, tatlı. Kesinlikle bir potansiyeli var," derken anneme bir araba satmaya çalışıyormuş gibi hissetmeme neden oldu.

Lanet olsun, neler oluyordu? Onunla ilgili, nasıl görüldüğünden ve onu kamyonetimin yanında delice öptüğümden başka hiçbir şey bilmiyordu. Bir şey -herhangi bir şey- söylemek için ağzımı açtığımda gözlerini kıstı ve yere bakmadan önce hafifçe başını iki yana salladı.

Telefonum titreşti ve telefonumu çıkardığımda yarım saniye için kafam karıştı.

Çünkü babamdan bir mesaj gelmişti.

Ona baktım ama sanki az önce bana mesaj atmamış gibi başka bir yere bakıyordu.

Satın almak istediğim bir tekne buldum, o yüzden Tanrı aşkına Sophie ile şu durumu idare et, tamam mı?

Başımı iki yana salladım ve "Sen neden bahsediyorsun?" diye mırıldandım.

Telefonunu çıkardı ve mesaj yazmaya başladı.

Tanrı aşkına, o tam bir çocuktu.

Otuz saniye sonra mesajı geldi.

Eğer hüsnükuruntulu annen senin yuva kuracağını ve belki bu sene taşınacağımızı düşünürse, tekneyi almama izin vermeye daha yatkın olacaktır. Sadece Sophie ile olan arkadaşlığından biraz daha faydalan.

Sophie ile olan arkadaşlığımdan biraz daha faydalanmak.

Muhteşem plan.

- 17 -

Sophie

"Vay canına, bir ödül törenine gidiyor gibi görünüyorsun," dedi Rose ben oturma odasına girerken ellerini birbirine vurup gülümseyerek.

"Teşekkürler," dedim, sağ kulağıma pırlanta küpeyi takarken kendimi iyi hissediyordum. Kendim için giyinmek benim için devrim niteliğinde bir deneyimdi ve ben de kendime biraz hayran olmuştum. Max'in nasıl göründüğümü beğenip beğenmemesi ya da düğündeki herhangi birinin göğüslerimin fazla küçük ya da kalçamın fazla büyük olup olmadığı hakkındaki fikri umurumda değildi.

Ben siyah elbiseyi beğeniyordum ve umurumda olan tek şey de buydu.

Kahretsin, kavalyemi beklerken *gergin* bile değildim. Çılgıncaydı, değil mi?

"Seni düğüne kim götürüyordu?" diye sordu Larry kulaklarında kulaklığı olmasına rağmen, dolayısıyla beni duymayacaktı.

"Julian," diye cevap verdi Rose gözlerini devirerek. "Sana bunu zaten söyledim."

"O hangisiydi?" diye bağırdı Larry, Stuart'tan ayrıldığımdan beri daireye gerçekten hiç erkek getirmemiş olmama rağmen.

"Rhett Butler," dedi Rose, ben aynı anda, "Geçen haftaki adam," derken.

"Seksi pislik," dedi Larry. Onun ne demek istediğini, neden böyle olduğuna karar verdiğini ve hatta bunu tam olarak kime söylediğini bilmiyordum.

Max lobiden kapıyı çaldığında diğer küpemi takmış, topuklu ayakkabılarımı giyiyordum. Ev arkadaşlarımla bir kere daha karşılaşmasını önlemek için ona aşağı indiğimi söylemeyi planlamıştım ama Rose benden önce davranıp megafona ulaştı ve "Yukarı gel," dedi.

Karen ve Joanne'in yumuşak, minik kafalarını okşayıp beklerken aslında bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm çünkü böylece Rose'a fotoğrafımızı çektirebilirdim.

Bu *gerçek* bir randevu değildi ama eğer Max ile birlikte giyinip süslenmiş bir fotoğrafımız olursa ve bunu Edie'ye gösterirsem... Pekâlâ, bu kariyerim için dünyadaki en kötü şey olmazdı, değil mi?

Kapı çalındığında kapıyı açtım.

Ve neredeyse dilimi yutacaktım.

Çünkü üzerinde siyah smokin olan Max Parks çok fazlaydı.

Nefes kesici bir şekilde çekiciydi, smokini altındaki bedenin muhtemelen kaslı olduğunu gösterecek şekilde mükemmel olarak üzerine göre dikilmişti. O gömleğin ve ceketin altında geniş ve sert bir göğsü olduğunu gösterecek şekilde. Ama aynı zamanda kültürlü ve zarif de görünüyordu, aynı... Pekâlâ, aynı bir ödül töreninde kırmızı halıda yürümesi gerekiyormuş gibi (teşekkür ederim, Rose). Bu görünüşü, onun öpüşmekte ne kadar inanılmaz derecede iyi olduğu hakkındaki bilgimle birleştiğinde, kısmen onu *yaşayan en seksi erkek* yapıyordu.

Bakışları, âdeta sayım yapıyormuş gibi her yerimde -saçlarımda, yüzümde, elbisemde, ayakkabılarımda- geziyordu ve

kıpırdanmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama boğazımı temizledim ve kendime nasıl göründüğüm hakkında ne düşündüğünün umurumda olmadığını hatırlattım.

Ben tek omuzlu, siyah kokteyl elbisesine âşıktım ve önemli olan tek şey buydu.

"Selam," dedim neredeyse bir soru sorar gibi çünkü hâlâ gözlerini dikip bana bakmaya devam ediyordu.

"Kulağa pislik bir kadın düşmanı gibi gelmek istemiyorum, Soph," dedi bakışları hâlâ üzerimde gezerken. "Gerçek hayatta hiç bu kadar muhteşem görünen bir kadın gördüğümü düşünmüyorum."

"Bu seni nasıl pislik bir kadın düşmanı yapıyor?" Onun fikrinin umurumda olmaması gerektiğini bilsem bile iltifatı karşısında nefessiz kalmıştım. Bu sadece... Tamam, *güzeldi.*

"Çünkü bu, tam olarak bunu *kastetmemiş* olsam da senden başka bütün kadınları küçük düşürme olarak algılanabilir."

"Ah," dedim başımla onaylayarak, sonra da onun dış görünüşü hakkında bir şey söylemediğimi fark ettim.

"Sen de bir film yıldızı gibi görünüyorsun," dedim aniden.

"Clark..."

"Clark Gable gibi değil, Rose," diye araya girdim ve ona, "Bu, onun kulağına hitap etmiyor," derken, Max ile eğlenir gibi bakıştık.

"Kulaklarımın nesi var?" diye sordu Max, kaşlarını kırıştırıp kulak memesine dokunurken güvensiz hissediyormuş taklidi yapıyordu.

"Fazla küçük," diye bağırdı Larry, hâlâ kulaklığını çıkarmadan.

"Hey Rose," dedim, girişteki masanın üzerinde el çantamın yanına, kolay ulaşılabilir bir şekilde koyduğum telefonuma uzanırken. "Bir fotoğrafımızı çekebilir misin?"

"Tabii," dedi ve Max'in bana baktığını hissettim. Bunun garip bir istek olduğunu biliyordum -bu bir mezuniyet balosu değildi ve Tanrı aşkına, mahvedeceğimiz düğüne davet edilmiş kişiler değildik- ama umarım ki Max bir sorun çıkarmayacaktı.

Ona doğru döndüm, yanında durdum -*vay canına, hep bu kadar uzun muydu?*- ve o Karen ve Joanne'in kafalarını okşamak için uzanırken saçlarımın arasından bir elimi geçirdim.

"Peynir deyin," dedi Rose telefonumu gözüne götürürken.

"Peyniiirrr," dedim ve tam o fotoğrafımızı çekerken, iki kolumu da Max'in pazısına dolayıp başımı koluna yasladım.

Ve kocaman gülümsedim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Max dudaklarını neredeyse hiç hareket ettirmeden. Bu sırada Rose birkaç fotoğrafımızı çekti.

"Ne," dedim kameraya poz verirken onun neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi yaparak.

"Neden böyle bir fotoğraf istiyorsun?" dedi bana bakarak.

"Bizim giyinip süslenmiş hâlimizin mi?" diye sordum, masum bir salak gibi yavaşça gözlerimi kırpıştırarak.

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Steinbeck."

"Tamam, şey..." Bu şekilde bir fotoğraf çektirmek istemem için bir sebep düşünmeye çalıştım.

"Belli ki aklına bir yalan gelmiyor," dedi Max, birbirimizden ayrılıp Rose'dan telefonumu alırken eğlenir gibi görünüyordu. "Bu yüzden de kafayı bana taktığını ve bir fotoğraf albümü yapmayı dilediğini varsayacağım."

Gözlerimi devirdim ve homurdandım: "Kesinlikle öyle bir şey yok."

Çantamı aldım ve dairemden çıkıp koridorda asansöre doğru yürürken Max konuşmaya devam etti: "Eğer beni kafaya takmadıysan..."

"Ah, tamam," diye iç geçirdim, asansör kabinlerinin oraya ulaştığımızda aşağı inen düğmeye basarken. "Patronumu berbat durumda olmadığıma ikna etmek için seninle bir fotoğrafım olmasını istedim."

Tek kaşını kaldırdı. "Bu onu tam olarak nasıl ikna edecek?"

"Tamam," dedim kapılar açıldığında asansörün içine adım atarken. "Benim iş-yaşam dengem hakkında endişeleniyor ve aslında ofisteki herkesin sadece ona *kötü* davrandığım için Stuart'a kafayı takmış olduğumu düşündüğünü söyledi."

"Haberin olsun diye söylüyorum, havada tırnak işareti yapman onun yanıldığına inanmayı zorlaştırıyor," dedi lobiye giden düğmeye basarak. "Ama insanların ne düşündüğünün umurunda olması beni şaşırttı."

"Ah, umurumda değil," dedim. "Ama *onun* umurunda. Ve benim potansiyel terfimi kontrol eden de o."

"Ah. Anlıyorum," dedi ellerini pantolonunun ceplerine sokarken.

"Eğer sosyal medyada özel hayatım var gibi gösteren bir fotoğraf paylaşırsam -ve seni etiketlemeyeceğim, söz veriyorum- bunun asosyal imajım konusunda yardımcı olabileceğini düşündüm."

Bir yorum yapmak yerine sadece bana baktı. Aslında tam olarak bana *bakmadı* ama âdeta kafasındaki çarklar çalışıyormuş gibi gözlerini kısıp benim olduğum yöne bakıyordu. Asansör çınladı, kapılar açıldı ve dışarı çıktığımızda, "Beni etiketleyebilirsin," dedi.

"Bunu yapmak zorunda değilim..."

"Beni etiketle," diye araya girdi, bir karar vermiş gibi görünüyordu. "Ve hazır bunu yapıyorken birkaç fotoğraf daha çekmeliyiz."

- 18 -

Max

Sophie, zamanın su gibi geçmesini sağlamak konusunda yetenekliydi.

Düğün, şehrin bir saat uzağında olan Everstom'daydı ama araba yolculuğu on dakika sürmüş gibi hissetmiştim.

Tabii ki muhtemelen bunun nedeni onun çılgınca dürüst olmasıydı ki bu da çılgınca eğlenceli bir şeydi.

Örneğin o, "Tamam, geçen geceki öpüşme," dediğinde tam beş dakikadır arabadaydık.

"Ne olmuş?" diye sordum, onun konuyu açmasına şaşırmıştım.

Dipnot: Bakışlarımı onun değil, yolun üzerinde tutmak için çok dikkatli davranıyordum.

Onun dairesindeyken bir geri zekâlı gibi konuştuğumu biliyordum ama Tanrı'ya yemin ederim ki onun görünüşü karşısında lanet olası dilim tutulmuştu. Omuzlarını açıkta bırakan elbisesi; parlak, düzleştirilmiş sarı saçları; parlak kırmızı dudakları... Kahrolası bir sanat eseri gibi görünüyordu.

Ve siyah topuklu ayakkabıları? Dikkatimi haddinden fazla dağıtmıştı?

"Ben *hâlâ* bunu düşünmek konusunda kendime hâkim olamıyorum," dedi güler gibi bir ses tonuyla. "Demek istediğim, güzeldi, değil mi?"

"E..."

"Aslında, belki de senin için öyle değildi, bilmiyorum," diye araya girdi ama bunu bu konuda kendisine güvenmiyormuş gibi söylememişti. Gerçekçi bir şekilde söylemişti. "Ve umurumda değil. Öpüşmemiz hakkındaki büyülü olan şey buydu: *Senin* hiçbir önemin yoktu. Teknik olarak sen herhangi biri olabilirdin."

"Ne?" *Bu da ne demekti?*

"Hayır, demek istediğim sen harika öpüşüyorsun. Ama benim için bunu kendim için yapıyor olduğumun farkına varmak -dudaklarından *kendi* istediğimi alıyor olmam- bunu hayatımdaki en iyi öpüşme yaptı. Garip bir şekilde sanki kendimle öpüşüyordum."

"Bu *gerçekten* çok garip," dedim. Onun ne demek istediğini anlamıştım ama yine de kestirip atmasından dolayı rahatsız olduğumu fark ettim. O kendi isteklerine odaklanmış olabilirdi ama lanet olsun ki ona bunu veren bendim.

"Ama ne demek istediğimi anladın, değil mi?" diye sordu . Gözümün kenarıyla onun çantasından rujunu çıkardığını görebiliyordum. "Çılgın bir şekilde özgürleştiriciydi, muhtemelen bir erkek olmak böyle hissettiriyordur."

"Erkeklerin hepsi bencil pislikler değiller," dedim. "Ben insanlarla öpüşürken onların ne düşündüğünü ve ne istediklerini önemsiyorum, aynı senin gibi."

"Evet, senin böyle olduğunu görebiliyorum," dedi güneşliği aşağı indirirken. "Tamam, bana inan, Parks. Deneysel öpüşmemiz benim için aydınlatıcı bir deneyimdi."

Bakışlarımı yoldan ona çevirdim ve onun o mükemmel dudaklarına kırmızı rujunu yeniden sürdüğünü gördüm. Bu

hareketi neredeyse hipnotize ediciydi ve bakışlarımı çevirmek istemiyordum.

Ama kamyonetin şerit değiştirme uyarısı öttü ve dikkatimi yeniden yola vermemi sağladı.

"Bilirsin," dedim, zihnimde bir fikir oluşurken aniden kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. "Şu kendin için öpüşme fikri hoşuma gitti."

"Değil mi?" dedi, sesi kendinden memnun geliyordu. "On kişiden onu bunu önerirdi."

"O zaman düğünden sonra bunu ben de deneyebilir miyim?"

"Ne?" Gözümün kenarıyla onun hızla başını bana doğru çevirdiğini gördüm. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece şunu demek istiyorum, bunu o kadar oyunun kurallarını değiştiren bir şey olarak anlattın ki ben de denemek isterim." Sinyal verdim ve çıkış şeridine geçtim. "Lütfen düğünden sonra seni öpüp kendin için öpüşmek nasıl bir şeymiş görebilir miyim?"

"Tabii ki," dedi ama ses tonu değişmiş, hafifçe daha boğuk çıkmaya başlamıştı. "Deneyimimi suç ortağımla paylaşmaktan mutlu olurum."

"Mükemmel," dedim, yüzümdeki gülümsemeyi silmeye uğraşarak.

Düğün, bir golf kulübündeydi ve benim oldukça yeni F-520 marka kamyonetim kesinlikle valelere anahtarı verilen en kusurlu araçtı. İçeri doğru yürürken tamamen alışkanlıktan ötürü, elimi Sophie'nin beline koydum.

Ve elim, yumuşak, çıplak tenine dokundu.

Aslında elbisenin sırtı tamamen açıktı. Bunu nasıl kaçırmıştım?

"Üzgünüm," diye mırıldandım ve elimi aşağı indirdim ama elimi yumruk yapıp açarken hâlâ Sophie'nin teninin sıcaklığını parmak uçlarımda hissedebiliyordum.

"Hazır mısın?" dedi sessizce, oturmak için beklerken bakışlarını kaldırıp bana bakarak. "İyi misin?"

İyi miydim? Hayır. Ama bu görevi yerine getirmek için hazır mıydım? Kesinlikle!

Gelin -Ashley- yirmi bir yaşındaydı, damat ise kırk. Bunu yargılayacak kişi ben değildim ama sadece bu gerçek bile şüphe uyandırıcıydı. Ama eski arkadaşımın kuzeninin nedimesinin teyzesinin bana ulaşmasının nedeni, Ashley'nin nişanlısının kendisini aldattığına dair kanıtı olması ve adamın aynı zamanda, eğer Ashley düğünü iptal ederek onu utandırırsa, kızın hayatını cehenneme çevirecek kontrol manyağı bir pislik olmasıydı (Ashley'i, *kendi karısının* ev dışında bir yerde çalışmasını istemediği için üniversiteyi bırakmaya ikna etmişti).

Bu nedenle de yapacak olduğum şeyden dolayı kendimi çok iyi hissediyordum.

"İyiyim," dedim ve talep ettiğimiz kilisenin arkasındaki yerlere doğru yer göstericiyi takip ettik.

Müzik çalmaya başladı ve Evan -damat- sağdıçlarıyla birlikte tek sıra hâlinde arkadan öne doğru çıktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup yüzünde bir sırıtmayla durdu. Sağdıçlar, harp çalgıcısı nedimelerin öne çıkmasına eşlik etmeye başlarken, birbirlerine *hey dostum* der gibi sırıtan bir grup orta yaşlı borsacıya benziyordu.

Üniversitedeki kız birliklerinin partisine ait gibi görünen kızların, onların amcaları gibi görünen iyi giyinmiş adamlara doğru yürümesini izlemek gerçek dışı gibiydi. Sophie'nin bir ses çıkardığını duydum -bu bir *homurtu* muydu?- ve daha ona bakmadan onun da bu düğünle ilgili ne hissettiğini anladım.

Gelin, kilisenin önüne gelip damat onun kolunu tuttuğunda, Sophie ceketimin kolunu çekiştirdi.

Başımı eğdim ve o da kulağıma, "Bunu yaptığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Aşağı doğru onun yüzüne, uzun kirpikli kehribar rengi gözlerine baktım ve yeniden doğrulmadan önce başımı salladım.

Oturduk ve papaz aşk vaazına başladı. Bu düğünde, itiraz repliğimi seremoni biraz daha ilerledikten sonra söyleyecektim. Bu nedenle de buradan ayrılamadan önce bu adamın hayat boyu sürecek aşk hakkında verdiği şiirsel derse maruz kalmak zorundaydık.

Soph'a baktım, papaz *gerçek aşk* kelimelerini söylerken gerçekten gözlerini devirdi. Aslında onu izlemek eğlendiriciydi çünkü papaz ruh ikizlerinden bahsettiğinde yerinde kıpırdandı, iç geçirdi ve hatta kıstığı gözleriyle başını iki yana bile salladı.

Aşka gerçekten inanmıyordu.

Pek çok insan ya komik olmak için ya da bıkkın oldukları için böyle şeyler söylerdi ama Sophie Steinbeck, aşkın, Noel Baba'dan bir farkı olmadığını düşünüyordu. Sophie gerçekten romantik aşk kavramının beyinlerimizin bize oynadığı bir hile olduğuna inanıyordu.

Ben, *O Kişi*'yi bulmaya çalışmakla hiç ilgilenmeyen bir kötümserdim ama Sophie kötümser bile değildi.

O bir inançsızdı.

"Eğer buradaki herhangi biri, bu ikisinin evlenmemesi için herhangi bir neden biliyorsa..."

"Ben biliyorum," dedim ayağa kalkarak. Yüzüm ısınmıştı -bu her seferinde oluyordu- ama kararlı ve güçlüydüm. "Evan, Ashley'i aldattı, hâlâ aldatmaya devam ediyor ve hatta iki gün önce bile bir kadın ile birlikteydi."

Ashley, kilisenin yarısı gibi nefesini tuttu ama Evan endişelenmemiş görünüyordu.

Lanet olsun, adam gözümün içine bakarken sinirli bile görünmüyordu. "Siz davetli bir misafir misiniz, beyefendi?" dedi.

Kahrolası cesur herif.

"Değil," diye bağırdı Sophie, ayağa kalkıp elimi tutarken. "Ve ben de değilim."

Onun canlı yüzüne baktım ve lanet olsun ki ne yaptığını merak etsem de kahkaha atmak istedim.

"Tamam o zaman, sanırım güvenliğin kapıya kadar size eşlik etmesinin zamanı geldi," dedi Evan sakince, hatta eğleniyor gibi görünüyordu.

"Evan," dedi Ashley sessizce. "O neden bahsediyor?"

"Kanıtımız var," dedi Sophie. "Buradaki herkesin bunu görmekle ilgileneceğini düşünüyorum. Sadece bu da değil, eğer Evan sadece telefonunu Ashley'e verirse..."

"Üzgünüm, dostlarım," dedi Evan kalabalığa, Sophie'nin sözünü keserek. "Ama görünüşe göre biz bu davetsiz misafirlerin icabına bakarken hafif bir gecikme olacak. Ben ve gelinim davet edilmeyenlerle ilgilenirken, çekinmeden kendi aranızda konuşun ya da girişten kendinize bir mimoza* alın."

Dağılmasına neden olduğum düğünlerin içinde ilk kez kendimi tamamıyla şaşkına dönmüş hissediyordum. Bu adam gerçek miydi?

"Siz ikiniz," dedi Evan, işaret ve küçük parmağını lanet olası Örümcek Adam gibi birleştirip bizi işaret ederek. "Biraz konuşalım lütfen."

Biz oturduğumuz sıradan çıkıp Tanrı'nın ve herkesin gözünün önünde sıraların arasındaki geçitte ilerlerken Sophie'nin elini sıktım. Biz merdivenleri çıkıp mihrapta onlara katılırken Ashley dehşete düşmüş gibi görünüyordu ve dördümüz arkadaki odaya açılan kapıdan geçerken ona güven verici olduğunu umduğum bir şekilde gülümsedim.

---

* *Mimoza*, şampanya ve portakal suyundan oluşan bir kokteyl.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu Evan, sakin bir şekilde kapı ardımızdan kapanır kapanmaz. "Kim olduğunuzu ya da bunu neden yaptığınızı bilmiyorum. Sen onları tanıyor musun, Ash?"

Adamın bu işte aynı taraftaymış gibi kolunu Ashley'e dolayacak ve ona zorlu bir soruya cevap vermesini bekleyen bir öğretmenmiş gibi bakacak katıksız bir küstahlığı vardı.

"H... hayır," dedi Ashley, gözleri kocaman açılmıştı.

Zavallı kız, sanki Evan'ın kolu elli kilo ağırlığındaymış gibi öylece orada duruyordu.

Buraya gelirken yol boyunca ilişkinin zaten el altında bulunan kanıtları hakkında bilgilendirdiğim Sophie belli ki kontrolü eline alarak öne atıldı. İnanmazlık içinde önce onun öfkesini Evan'a boşaltmasını ve sonra da nazik bir şekilde Ashley'e daha iyisini hak ettiğini söylemesini izledim.

Evan beni şoke edecek bir şekilde itiraz etmeden telefonunu verdi. Ashley, ağlayarak ve başını iki yana sallayarak telefondaki kanıtlara baktı. Bitmişti -işimiz tamamlanmıştı- ama sonra şerefsiz beni bir kere daha şaşırttı.

"Ash, düğünü iptal *etmeyeceğiz.*" Bunu, sanki önceden kararlaştırılmış bir şeymiş gibi öfkelenmeden, duygusuzca söylemişti. "Seninle birlikte mükemmeliz, bu düğün için bir servet harcadık ve evleniyoruz. Gözlerini sil, saçlarını düzelt çünkü oraya geri dönmek zorundayız."

"Evan," dedi Ashley gözyaşlarının arasından, "bir ilişkin var! Seninle evlenmeyeceğim."

"Hadi ama," dedi yüzü onun yüzünün hizasına gelecek şekilde dizlerini bükerek. "Yetişkin gibi davranalım. Benim hatam olan bir şey oldu -ve bunun için *çok* üzgünüm- ama tamamlamamız gereken bir düğünümüz ve gitmemiz gereken bir balayımız var. Bunu unutup hayatımıza devam etmek istemiyor musun?"

Ashley cevap vermedi. Sadece gözlerini dikmiş, ona bakıyordu.

"İtalya'da iki haftalık tatil bizi bekliyor ve sonra hayalimizdeki evi inşa etmeye başlayacağız. Küçük bir düşüncesizliğin her şeyi yok etmesine izin mi vereceksin?"

"Yasak bir ilişki, küçük bir düşüncesizlik değildir," dedi Sophie ama kimse onu duymadı.

Ashley, ne yapacağına karar vermeye çalışırmış gibi ona bakıyordu ve Evan da onu cesaretlendirecek şekilde gülümsüyordu.

Eğer bahse giren biri olsaydım, paramı Ashley'nin bu düğüne devam edeceği gerçeğine yatırırdım.

"Hayır!" dedi Sophie yüksek sesle, hem gelinin hem de damadın dikkatini yeniden kendisine çekerek. "Ashley eğer *bu* konuda, onunla evlenmek isteyip istemediğin konusunda karar vermene izin vermezse, o zaman hayatının geri kalanı boyunca söz sahibi olmana izin vermeyecektir. Eğer bu adamla evlenirsen, geleceğinde vereceğin kararların hepsi *onun* kararları olacak. Bunu gerçekten istiyor musun? Kontrol edilmeyi? Peki ya çocuklarınız olduğunda ne olacak? *Onların* da *kendi* kararlarında söz sahibi olmamasını ister misin? Bu nasıl bir hayat?"

"Bu seni ilgilendirmez, kahrolası," dedi Evan, Sophie'ye doğru bir adım atarak.

"Onunla bu şekilde konuşma," dedim Evan'a doğru bir adım atarak.

"O zaman belki de o lanet çenesini kapatmalıdır," dediğinde öfkesi en sonunda su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Yüzü parlak kırmızı bir renk almıştı ve Sophie'nin burnuna doğru bir parmağını uzatmıştı.

"Belki de *sen* lanet çeneni kapatmalısındır," dedim. Şerefsiz herif ters ters Sophie'ye bakarken kanımın kaynadığını hissedebiliyordum. "Ve lanet parmağını da indir."

"Bu konuda ne yapacaksın, kahrolası?" diye sordu Evan, yüzünde hâlâ o ukala gülümsemeyle.

"Bunu," dedim ve sonra ona vurdum.

- 19 -

Sophie

"Ona yumruk attığına inanamıyorum," dedim, olay yarım saat önce olmuş olmasına rağmen hâlâ gülüyordum. Emniyet kemerimi ve kapıyı açtım. "Normalde bu tür bir maçoluktan nefret ederdim ama Evan'dan daha da fazla nefret ediyorum. Bu yüzden bir açıdan benim kahramanımsın."

"Harika," diye alay etti Max, anahtarlarını cebine atıp kamyonetten inerken. "Artık hayatım tamamlandı."

Kamyonetin benim olduğum tarafına geldiğinde, bir an onu durdurmak için elimi göğsünün üzerine koydum. Kamyoneti ıssız bir yerdeki Shirley'nin Restoranı isimli bir yerin önüne park etmiştik çünkü ikimiz de bir şeyler yemek için eve kadar bekleyemeyecek derecede açtık. "Ama cidden. Teşekkür ederim."

Başını eğip bana baktı, bakışları her yerde geziniyordu.

"Bilirsin," dedi derinden gelen bir sesle. Dudakları hafif, seksi bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Bu, seni öpmem için iyi bir zaman olabilir."

Soğukkanlı kalmaya çalıştım çünkü öpüşmek sadece öpüşmekti ama dudaklarıma bakma şekli kendimi biraz... gergin hissetmeme neden oluyordu. "Sanırım."

"Ama senin için sorun olur mu..." Otoparka göz gezdirdi ve sonra, "Hadi gel," dedi.

Max elimi tuttu ve yürümeye başladı ama sonra attığı adımların, özellikle de ayağımda yedi buçuk santim topuklu ayakkabılar varken benimkilerden daha uzun olduğunu fark ederek yavaşladı. Beni binanın akşam gölgelerinden, çimlerden ve çalılardan başka hiçbir şeyin olmadığı yan tarafına doğru yönlendirirken güneşin sıcaklığını yüzümde ve açık olan omzumda hissedebiliyordum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorduğumda yavaşladı.

Elimi bıraktı ve sırıttı. "Tamam, eğer bu öpüşme benimle ve *benim* ne istediğimle ilgiliyse, seni bir duvara yaslayıp öpmek istiyorum."

"Ah..." Nefes verir gibi iri bedeniyle beni binanın yan duvarına yaslarken söyleyecek başka bir kelime bulamamıştım. Duvar ile onun arasında sıkışıp kalmıştım ve buna bayılmıştım.

"Bu sorun olur mu?" diye sordu. Sesi derin ve pürüzlü, dudakları benimkilerden birkaç santim ötedeydi.

"Şey, hayır," demeyi başardım, benimle ilgili büyük planları varmış gibi bana bakarken nabzım hızlanıyordu. Çok büyük, çok kirli planları varmış gibi.

"Ve ellerini üzerimde istiyorum." Avuçlarımı göğsünün ortasına yerleştirirken sesi karanlık çıkıyordu. "Eğer senin için de uygunsa."

"Evet..." Ellerini ellerimin üzerine bastırıp dudaklarını benimkilere biraz yaklaştırırken söyleyebildiğim tek şey bu oldu.

Dudakları benimkilere dokunduğunda yumuşaktı. Çok hafif bir şekilde benimkilere sürterken nefesi alay eder gibi, âdeta dudaklarımı açılmaları için ikna etmeye çalışır gibiydi. Bu, tüy hafifliğinde bir baştan çıkarma, varlığı zar zor anlaşılan cinsel bir imaydı ve acımasızca güçlüydü.

Özellikle de alt dudağımı hafifçe dişleyip, "Şu lanet olası ruj," diye fısıldadığında.

Sonra her şey değişti.

İçine bir nefes çekti ve ellerini boynumun iki yanına götürdü. Avuçlarıyla başımı sabit bir şekilde tutarken uzun parmaklarıyla hassas tenime dokunuyordu.

İri ve sıcak dudakları benimkilerle birleştiğinde güce ihtiyacım olduğu için ayak uçlarımda kalktım. Dudaklarımı, sanki o çok açmış ve ben de gıdaymışım gibi beni öperken ona yaklaşmak için bir güçle uzandım. Sanki hayatının her dakikasında beni öpmekten mahrum kalmış ve kaybettiği zamanı telafi ediyormuş gibi öpüyordu. Bu tam anlamıyla şiddetli, tamamen dizginlenemez bir saldırıydı ve buna doyamıyordum.

Başa çıkılmaz şekilde, lanet olsun ki *vahşiydi.* Max'in ağzı ilkel tutku ve kaotik bir arzuydu. Onu tırmalayıp tırmalamadığımı umursamadan tırnaklarımı göğsüne geçirdim. O beni ateşe verirken onu kavramak istiyordum ve herhangi bir hasar tamamen onun suçuydu.

Öpüşmeye devam etti. Dudaklarıyla, diliyle ve dişleriyle daha fazlasını talep ediyordu ve dudaklarım onun ağzında erirken, pervasız bir teslimiyetten başka bir şey yapamadan, istediği her şeyi almasına izin veriyordum.

Bir küfür mırıldanıp ağzını ağzımın üzerinden çekerken, zihnim hemen *durma, durma, durma,* diye düşündü. Bana bakıp, "Sen bir dâhisin, Steinbeck," derken bakışları karanlık, gözleri yarı kapalıydı.

"Biliyorum," dedim, nefes nefese onun alt dudağını dişleyip içimden geri gelmesi için yalvarırken.

"Sen aynı zamanda," diye homurdandı, bu hareketime dişlerini dudaklarımın üzerinde gezdirerek karşılık verirken, "o kadar seksisin ki beni öldürebilirsin."

"Hey, yavaş ol, Parks," dedim elimi onun göğsünden çekerken. Tam ortasında olduğum Max ile duvar arasında sıkışmış kişi

olmaktan çıkarak, aniden ona rollerimizi hatırlatmanın önemli olduğunu hissetmiştim. Kahrolsun, *ben de* neredeyse unutmuştum: Öpüşme *o kadar* güzeldi ki. "Bu sadece bir öpüşme, unuttun mu? Sen kendinle öpüşüyordun ve ben de herhangi biri olabilirdim. Eğer bu öpüşme seksiyse, bu sadece senin seksi bir adam olduğun anlamına gelir."

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeden bana baktı. Yine aynı şeyi yapıyordu, neredeyse kafasının içinde işleyen çarkların sesini duyabiliyordum ve bir şey söylemek istiyor ama söylememek için kendisini zorluyormuş gibi dişlerini sıkıyordu.

Yutkundu ve yana kaymış kravatına baktı. "İçeri girmeden rujunu tazelemelisin."

- 20 -

Max

Bir içkiye ihtiyacım vardı.

Garson bir kadın bizi oturacağımız yere götürürken Sophie'yi takip ettim ve bir şeyler yemeye ihtiyacım olmasına rağmen mideme giderken yakan bir şeye daha da fazla ihtiyacım vardı.

"Teşekkürler," dedi Sophie, menüyü eline alıp otururken. Rujunu çıkarmıştı, saçları yeniden dalgalanmıştı ve göz kalemi biraz bulaşmıştı ama bir şekilde onu aldığımda olduğundan daha çekici görünüyordu.

"Teşekkürler," dedim ve lamine menüyü açtım.

"Sağlıklı bir şeyler yemem gerektiğini biliyorum çünkü hazır yiyecek yememeye tövbe ettim ama burası o kadar çok kızarmış patates kokuyor ki karşı koyabileceğimi sanmıyorum." Sophie çantasını açtı, gözlüğünü çıkardı ve takıp burun kemerinin üzerine yerleştirdi.

"Kontakt lens takmıyor musun?" diye sordum.

"Kontakt lenslerden nefret ediyorum," dedi bakışlarını menüden kaldırmadan. "Devamlı gözlük takmayı tercih ederim."

"Ama bu gece hariç?"

Bakışlarını kaldırdı ve omuz silkti. "Gözlüğüm elbiseme uymuyordu."

"Yani... düğünde *herhangi bir şey* görebildin mi?"

"Biraz," dedi ilgisizce ve yeniden menüye döndü. "Kızarmış tavukları iyi midir, merak ediyorum."

Az önce olanlardan sonra yiyecek konusuna bu kadar rahatlıkla geçmesi inanması zor bir şeydi. Demek istediğim, teknik olarak bu sadece bir öpüşmeydi: tek bir, anlamsız öpüşme.

Ama yüce Tanrım, öpüşmeyi kahrolası derecede yeni bir seviyeye taşımıştı.

Kendi kazdığım çukura kendim düşmüştüm çünkü ona bir şey ispatlamak, ona en son öpüşmemizi bu kadar olağanüstü olmasının *başka herhangi biriyle* olamayacağını göstermek için düğünden önce bu konuyu açan bendim.

Ahmakça bir nedenden ötürü, onun öpüşmenin harika olmasının nedeninin benim harika öpüşen bir insan olmam olduğunu fark etmesini istemiştim.

Kahrolası geri zekâlı.

Bunun yerine kendime onu delice çekici bulduğumu ve onun her iki öpüşmemizle ilgili de hâlâ umursamaz kaldığını ispatlamıştım.

Su bardağını elime aldım ve bir yudum içtim, aniden çok susamıştım.

"O şekilde seks yapsak nasıl olurdu, hayal edebiliyor musun?"

Öksürmeye başladım, su nefes boruma kaçtığı için sarsılarak öksürüyordum. Ben öksürürken ve gözlerim yaşlarla dolarken Sophie orada öylece oturup başını yana eğmiş, onu eğlendiriyormuşum gibi beni izliyordu.

"Ben iyiyim, sorduğun için teşekkürler," demeyi başardım, öksürüklerimi biraz kontrol altına aldıktan sonra.

"Ah, biliyorum," dedi menüsünü kapatırken. "Sadece seksten bahsettiğimde suyu nefes boruna kaçırdın."

"Bunu *neden* yaptın?" diye sordum, Sophie ile seks hakkında konuşmaya ihtiyacım olmadığını çok iyi bilmeme rağmen ne

demek istediğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. "Bu arada ben hamburger alacağım."

"Ben de," dedi, menümü eline alıp kendisininkinin üzerine koyarken. "Senin içeceğini nefes boruna kaçırmana sebep olacak kadar korkutan şeyi söylerken demek istediğim tek şey, karşındaki insanın düşüncelerini ve arzularını umursamadan sadece kendin için seks yapmanın nasıl olduğunu hayal edebilip edemediğindi."

"Buna mastürbasyon deniliyor."

"Ha ha, çok komik ama hayır," dedi ve kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu fark ettim. "Ve bütün kontrolün bir kişinin elinde olduğu, dom-sub* sapkın bir durumdan da bahsetmiyorum."

Homurdandım. İK Sophie'nin *dom-sub* dediğini duymakta garip bir şey vardı.

"Tamam, unut gitsin," dedi gözlerini devirip yüzü hafifçe kızarırken.

"Sana bunu yapamayacağımın garantisini verebilirim," diye itiraf ettim onun gülerken öksürmesine neden olarak. "Söyle bana, iyi olacağım."

Açık bir şekilde sözümü kabul edip omuz silkmeden önce yaklaşık bir dakika boyunca bana baktı. "Sadece demek istediğim şu ki, seninle öpüşmek -geçen düğünde ve bugün- belki de şimdiye kadar başıma gelmiş en tatmin edici cinsel şeydi."

Bunu kulağa geldiği şekilde kastetmiyor olması can sıkıcı bir şeydi ama yine de ondan bunu yeniden söylemesini istemek istedim.

"Ve eğer bir ukala gibi davranmayı bırakırsan," dedi öne eğilip, dirseklerini masaya yaslayarak, "bence sen de bana katılabilirsin. Demek istediğim, az önce dışarıda beni sadece

---

* *Dom-sub*, bir tarafın baskın, diğerinin itaat ettiği cinsel aktivite.

öpüşmeden kendin ne istediğinle ilgilenerek öptüğünde... Ateşli değil miydi?"

Öyle miydi? Ateşli miydi? *Bilmiyorum, Sophie çünkü artık beynim düzgün bir şekilde işlemiyor ve dudaklarına bakmadan duramıyorum!* "Öyleydi."

"Yani demek istediğim tek şey bu şekilde -ben-merkezci bir şekilde- seks yaptığını hayal et, görülmedik derecede harika olurdu."

Garson bize yaklaştı ve Sophie siparişini verirken ben de sakin ve etkilenmemiş gibi görünmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. İstediği şey konusunda lanet olası derecede açık sözlüydü ama cinsel olarak saldırganca hissettirmiyordu çünkü öyle değildi.

Gerçek anlamda laboratuvardaki bir bilim adamı gibi deney yapıyordu.

Bir parçam, onun kendisini bana karşı dürüst olacak kadar güvende hissetmesinden hoşlanıyordu. Bunun nedeninin ikimizin de hiç romantizm istemediğimizi bilmesi olduğunu biliyordum -geçen sefer o öpüşmeyi önermesi fikrini hızlandıran bu olmuştu- ama bununla ilgili bir şey iyi hissettiriyordu.

Garson uzaklaştıktan sonra Sophie bana baktı, onun benim bir yorum yapmamı beklediğini görebiliyordum.

"Düğünde Ashley'e karşı gerçekten harikaydın," dedim bunun yerine, sonunda kendimizi restoranın yanındaki pejmürde motelde bulacağımızdan korktuğum için Sophie'yle seks hakkında konuşmak istemiyordum. "Gerçek anlamda eğer sen orada olmasaydın, onun o şerefsizle evleneceğini düşünüyorum."

Dudağını ısırdı, işaret parmağını bardağının yan tarafında gezdirirken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Yapılacak doğru şey bu olsa bile çekip gitme kararını vermek kolay değil."

"Henüz onu geride bırakamadın, değil mi?" diye sordum, kaşlarının arasında oluşan çukur beni rahatsız etmişti. Üzgün görünüyordu ve bundan hoşlanmamıştım.

"Stuart'ı mı?" Boğazını temizledi ve omuz silkti. "Onu geride bıraktım. Onu geri istemiyorum ama *bizi* hiç geride bırakabilecek miyim, bilmiyorum."

"Anlıyorum," dedim, bu duyguyu iliklerime kadar derinden hissediyordum.

"Anlıyor musun?" diye sordu, sesi samimi geliyordu. "Çünkü ben anlıyor muyum, emin değilim. Mesela, artık Stuart yerine Rose ve Larry ile yaşadığım için ecza dolabının bu kadar dolu olmasına şaşırmayı ne zaman bırakacağım? Ya da işten eve geldiğimde ne kadar sessiz olduğuna şaşırmaya. Ya da *The Office* dizisinin lanet açılış şarkısı ne zaman beni hüzünlendirmeyecek? Günlük olarak karşıma çıkan ve bana ne olabileceğimizi düşündüğümü hatırlatan tüm o küçük şeyleri *neden* umursamamayı başaramıyorum?"

"Çünkü tüm dünyan buydu," dedim. "Her günün her saniyesi birlikte, size aitti. Dolayısıyla bu anlar artık sadece sana ait olduğunda nasıl bir kayıp hissetmezsin ki?"

Sophie gözlerini kıstı ve çenesini yumruğuna yaslamadan önce bir dakika boyunca bana baktı. "Onun adı neydi?"

"Klişe. Dur." Oturduğumuz yerden kalktım, ceketimi çıkardım ve ona uzattım. "Donarak ölmeden önce şunu üzerine al."

"Ne?" Kaşları bir araya gelmişti ve şaşırmış görünüyordu.

Elimle kollarını işaret ettim. "Tüylerin diken diken olmuş."

Gözlüğünün ardındaki gözleri biraz daha kısıldı ve onun ceketi görmezden gelip bana ders vermeye başlayacağını bekliyordum. Ama o bunun yerine elini uzattı ve "Teşekkür ederim," dedi.

Ben de yeniden yerime oturdum. "Bir şey değil."

Garson yemeklerimizi getirirken Sophie ona çok büyük gelen ceketi giydi. Sersem gibi bu konuşmanın bittiğini düşünüyordum ama Sophie hamburgerinin üzerine ketçap sıkarken, "Peki, sen *senin* 'bizini' geride bıraktın mı?"

"Çoğunlukla."

Kahretsin. Sophie hakkında gerçek anlamda bir şey bilmiyordum, dolayısıyla da bunu neden onunla paylaştığımı anlamıyordum.

Burgerinden kocaman bir lokma aldı ve sonra ellerini silerken, "Bu artık her gün seni can evinden vurmadığı anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Başımla onayladım ve bir patates kızartması aldım. "Bu neredeyse aklıma hiç gelmediği anlamına geliyor."

"Gerçekten mi?" Yüzü biraz da olsa aydınlanmıştı. "Yani umut var mı?"

"Umut var, söz veriyorum," dedim, çift katlı çizburgerimi ikiye keserken kendimi ona güven vermeye mecbur hissediyordum. "Şimdi sana, seni sinirlendirmeyeceğini umduğum bir sorum var."

"Kulağa umut verici geliyor," diye mırıldandı parmağındaki ketçabı yalarken.

"Sessiz ol." Bıçağımı bıraktım ve hamburgeri elime aldım. "Pekâlâ... hayatına devam etmek senin için bu kadar zorken, nasıl oluyor da aşka inanmıyorsun? Bu kadar canını yakması için onu çok sevmiş olman gerekiyor gibi görünüyor."

"Hayır," diye ısrar etti, kesin bir şekilde başını iki yana sallayıp yüzünü buruşturarak. Bu konuda fazlasıyla düşündüğü belliydi. "Yanlış. Ona güveniyordum, ondan hoşlanıyordum, ona yakındım ve onunla bir gelecek planlıyordum. Bunların hepsini mahvetti, ki bu da beni mahvetti. Bu, bunun aşk olduğu anlamına gelmiyor."

Ona az önce aşkı tanımladığını ve tek farkın buna verdiği isim olduğunu ifade etmek istiyordum ama ben kimdim de onun inanç sistemine taş atacaktım? Ona katılmıyor olabilirdim ama ben de aşkı aramakla ilgilenmiyordum dolayısıyla birbirimizden gerçekten o kadar da farklı değildik.

Aynı nihai son.

"Bu kadar uzak bir yerde ne halt ediyorsun, Parks?"

Bakışlarımı kaldırdım ve proje müdürlerimizden biri olan Don Howell'ın karısıyla birlikte masamızın yanında durduğunu gördüm.

"Selam, Don," demeden önce Sophie'ye baktım. "Everstom'da bir işimiz vardı ve açlıktan ölmek üzereydik. Bu, arkadaşım Sophie. Sophie, bu Don Howell -birlikte çalışıyoruz- ve bu da onun eşi Barb."

"Selam, tanıştığımıza sevindim," dedi Sophie onlara gülümseyerek ve Barb, âdeta Sophie bu dünyaya hepimizi kurtarmak için gönderilmiş gibi yüzü ışıldayarak ona çok içten bir selam verdi.

Barb, annemin en yakın arkadaşlarından biriydi.

"Sizi yemeğinizle baş başa bırakalım," dedi Don. "Görünce selam vermek istedik."

"Verdiğinize sevindim. Seni görmek güzeldi, Barb."

"Seni de, Maxxie."

Onlar yanımızdan uzaklaşır uzaklaşmaz Sophie, "Bana adının *Maxxie* olmadığını söyledin," dedi.

"Bunu ne zaman söyledim?"

"Otelde, düğünümden sonra."

"O akşam oldukça sarhoştuk," dedim, oteldeki kendi odama geri döndüğümü zar zor hatırlıyordum.

"Evet, öyleydik," dedi. "Senin gittiğini bile hatırlamıyorum."

Titreyen telefonumu çıkardım.

Barb da onun muhteşem olduğunu düşünüyor. Umarım eğleniyorsunuzdur!

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye mırıldandım, Don ve Barb arabalarıyla uzaklaşırken pencereden dışarı bakarak. *Bu, çok uzun sürmemişti.*

"Sorun mu var?" diye sordu Sophie masanın üzerinden benim patates kızartmalarımdan birini almak için çünkü kendisininkileri bitirmişti.

"Barb daha şimdiden anneme bir randevuda olduğumu söylemek için mesaj atmış."

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordu patates kızartmasını benim ketçabıma batırırken.

"Annemden bahsediyorsak öyle. Bu onu boş yere umutlandırıyor."

"Ah, yani seni evlendirmek isteyen bir annen var, ha?"

"İlle de *evlendirmek* değil ama evet, kesinlikle üzerimde birini bulmak konusunda bir baskı var."

"Onları hayal kırıklığına uğratmayı sorun etme," dedi Sophie patates kızartmasını ağzına atarken. "Ben öyle yapıyorum. Her ay torun sahibi olmayan anne babam beni aradığında, gerçekçi beklentilere sahip olabilmeleri için onlara hiçbir zaman bir yuva kurmakla ilgilenmediğimi hatırlatıyorum."

"Anne babanla sadece ayda bir kere mi konuşuyorsun?" Bunu hayal edemiyordum.

"Biz yakın değiliz," dedi sanki bu pek önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkerek. "Ama biz benim değil, *senin* hayal kırıklığına uğramış anne babandan bahsediyoruz."

"Bu sadece anne babamın beklentisiyle ilgili bir şey değil." Nedenini bilmiyordum ama oturmuş, ona her şeyi anlatmıştım. Ona işimi, mutlu bir şekilde evli olan ablalarımı ve biri *benimle*

ilgilenmediği sürece anne babamın hayatlarına devam etmeyeceği gerçeğini anlattım.

"Yani bu." Elimle ikimizi gösterdim. "Bu sadece onları boş yere umutlandırıyor."

"Ama onlara beyaz yalanlar söyleyebilir misin? Niagara Şelalesi'nde bir kız arkadaşın olduğunu falan söylesen?" Sophie gazlı içeceğini eline aldı, pipetiyle büyük bir yudum içti ve bunun üzerine ben de dudakları dikkatimi bu kadar sık dağıttığı için bende bir sorun olup olmadığını merak ettim. Sophie, "Yani *yalan söylemek* gibi değil ama onların ciddi potansiyeli olan biriyle görüştüğünü düşünmelerini sağlayıp sonra onlar taşındıkları zaman, *Eyvah, biz ayrıldık* diyebilirsin?"

"Anne babamı enayi yerine koymamı mı istiyorsun?"

"Kısmen." Omuz silkti. "Onlar emekliliklerini yaşadıkları yerde mutlu olduktan sonra, onlara tüm bu evli ve çocuklu şeyi olmadan da mutlu *olduğunu* söyleyebilirsin. Sadece onların taşınmalarına olanak verecek o rahatlığı sağla."

"Keşke bu kadar kolay olsaydı ama biz birbirimize oldukça yakınız. Biriyle görüşüp buna dair elimde hiç kanıtım olmaması gerçekçi olmaz." Başımı iki yana salladım ve "Aslında babam benden, annemin bir potansiyelimiz olduğunu düşünmesi için seninle olan arkadaşlığımızdan biraz daha *faydalanmamı* istedi. Sadece bir tekne satın alabilmek için."

"Arkadaşlığımızdan?" diye sordu gözlerini kısıp, aynı bugünkü damadın yaptığı gibi işaret parmağıyla küçük parmağını birleştirip bir kendisini bir beni işaret ederek. "

"Evet, Örümcek Adam."

Bana göz kırptı ve "Faydalanmanın tam olarak ne gerektirdiğini biliyor musun?" dedi.

"Ne düşünüyorsun, Steinbeck?"

"Tamam. Ya her ikimiz de bu arkadaşlıktan *faydalanırsak*?" diye sordu, yüz ifadesi aniden stratejik planlamacı moduna geçmişti. "Bunu bir düşün. Gerçekten herkese *sadece arkadaşız* diyebiliriz, böylece yalan söylüyor da olmayız. Bu arada biz sadece... arkadaş olabiliriz. Bilirsin, sadece beraber takılıp rastgele bir şekilde birlikte çekilmiş fotoğraflarımızı sosyal medyada paylaşabiliriz."

"Bu sağlam, uzun vadeli bir plan gibi görünmüyor, öyle değil mi?"

"Ah, değil. Ama uzun vadeli bir şeye ihtiyacımız yok. Sadece herkesin yüzünde o *ha ha, eminim sadece arkadaşlardır* sırıtması oluşana ve dolayısıyla bizim aşk hayatlarımız hakkında endişelenmeyi bırakıp bize istediğimizi verene kadar sürmesi yeterli."

Bunun işe yaramasının hiçbir yolu yoktu.

Var mıydı?

"Bilmiyorum, Soph," dedim, bunun saçma olduğunu bilmekle, gerçekten işe yaramasını istemek arasında kalmıştım. "Kulağa sonuç üretecek gerçek bir şeyden çok, bir romantik komedi filmi konusu gibi geliyor."

"Ama." Boş tabağını masanın ortasına doğru itti ve ellerini birbirine vurarak kırıntıları silkeledi. "Deneyerek *hiçbir şey* kaybetmeyiz. İkimiz de bir ilişkimiz olmasıyla ilgilenmiyoruz, dolayısıyla bu konuda endişelenmemize gerek yok. Yalan söylemiyoruz, rol yapmıyoruz, sadece arkadaşlık ediyoruz."

Ben... Kahretsin, buna karşı çıkamazdım, değil mi?

"Hayatımızdaki tek değişiklik birlikte daha fazla vakit geçirip sosyal medya hesaplarımıza fotoğraf koymak olacak, Max."

Bu planda çok yanlış bir şey olduğunu biliyordum ama o anda bunun ne olduğunu bulamıyordum. "Tamam. Benim arkadaşım olur musun, Sophie?"

"Binlerce kere evet, Maxxie."

- 21 -

Sophie

"Larry yapabilir."

Kapıma doğru yaklaşırken Max bana garip bir bakış attı. "Gerçekten onun uyumamış olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Saat on bir," dedim çantamdan anahtarlarımı çıkarırken. "O tam bir gece kuşudur."

Kapının kilidini açtığımda televizyonun sesini duyunca rahatladım.

İki nedenden ötürü.

İlk olarak, Larry'nin uyanık olmasını gerçekten istiyordum çünkü Max ile ondan paylaşabileceğimiz fotoğraflar çekmesini isteyecektik.

İkinci olarak, restoranın yanındaki öpüşmemizin ardından Max'e saldırmayacağıma dair kendime güvenmiyordum. Eğer böyle bir şey mümkünse, ilkinden bile iyiydi ve *seks* kelimesi ağzımdan çıktığı andan bu yana, onunla *benim olanı alıyorum* seksi yapma düşüncesi dikkatimi dağıtıyordu.

Ellerini üzerimde istiyorum.

O ânı hiç geride bırakamayabilirdim.

Anahtarlarımı kapının yanındaki masanın üzerine bıraktım, içeri girdim. Karen ve Joanne'in başlarını okşamak için öne doğru eğildim, onları yeniden ayağıma giymek istemediğim için

topuklu ayakkabılarımı hâlâ elimde taşıyordum. Max'in de arkamdan geldiğini hissedebiliyordum ve oturma odasına geldiğimizde (televizyonda *Friends* dizisi olmasına rağmen, Larry ortada yoktu) arkamı döndüm.

Ve Max telefonunu çıkarıp benim fotoğrafımı çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, ayakkabılarımı yere bırakırken.

Max telefonuna baktı ve gülümsedi. "Ah, bunu internette paylaşacağım."

"Ne?" Ona doğru yürüdüm, telefonuna baktım ve vay canına, muhteşem bir fotoğraf çekmişti. Muhteşem olan ben değildim, dağılmış görünüyordum ama fotoğraf karesi, topuklu ayakkabılarım parmaklarımın arasında asılmış, elbisemin üzerine onun smokininin ceketini giymiş pozum *çok samimi* görünüyordu.

Sanki fotoğraf, partiden *sonra* benimle birlikte olan biri tarafından çekilmiş gibiydi.

"Vay be," dedim, biraz utanmıştım çünkü yüzümdeki uykulu, cilveli ifade belli ki Max ile seks yapmayı düşündüğüm zaman nasıl göründüğümü yansıtıyordu. *Tahrik olmuş yüz ifadem bu muydu?* "Yorgun görünüyorum."

Bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Ya da bir şey."

Ya da bir şey. Bir şekilde onun ne düşündüğümü anladığını biliyordum ve bunun hoşuna gittiğini görebiliyordum.

Ki bu da benim *gerçekten* hoşuma gitmişti, Tanrı yardımcım olsun. Boğazımı temizledim ve "Şimdi seni çekelim," dedim.

Max konuşmadı, tek bir kasını bile oynatmadı.

"Gel buraya." Ona doğru bir adım attım ve ellerimi onun gömleğine doğru kaldırdım. "Gömleğinin üst düğmesini açalım ve kravatını çözelim. Fotoğraf için."

Kravatını çözerken âdemelmasına baktım, sonra gömleğinin üst düğmesini açtım.

"Belki de üst iki düğme aslında," dedim ikinci düğmeyi de açarken. Onun yutkunmasını izlerken midemde bir düşme hissi duydum. Yakından bakıldığında, âdemelması ile ilgili seksi bir şey vardı.

"Beni çıplak bırakmaya mı çalışıyorsun, Steinbeck?" diye sordu, sesi biraz gıcırtılı geliyordu.

Bakışlarımı onun gözlerine kaldırdım ve o bana yarı kapalı gözleriyle, dişlerini sıkmış bir şekilde bakarken bel kemiğimde bir sıcaklık hissettim. Ellerim frak gömleğinin üzerinde, daha önce ellerimi göğsüne yerleştirdiği yerde duruyordu.

Yutkundum.

"Yorum yok mu?" diye sordu sessizce, gözleri yakar gibi bana bakıyordu.

"Göğsün..." dedim hızla gözlerimi kırpıştırarak. Dengemin bozulduğunu hissediyordum "...inanılmaz derecede sert."

Tek kaşını kaldırdı. "Yorumun *bu* mu?"

"Ona dokunduğum zaman düşünebildiğim tek şey bu." Yeniden boğazımı temizledim ve geriye doğru bir adım attım. "Gülümse."

Telefonumu kaldırdım ve hâlâ gülümsemiyordu. İçin için *yanar* gibi bana bakıyordu ve fotoğrafı çekerken nefesimin biraz göğsümün içinde sıkıştığını hissettim.

Telefonu aşağı indirdim ve ekrana baktım. Max oldukça müstehcen bir filmdeki seksi kötü adama benziyordu.

"Bu..." dedim, fotoğrafa bakarken hafifçe nefes nefese kalmıştım. "...mükemmel."

Aniden ayak seslerinin yaklaştığını duydum.

"Sizi duyduğumu düşündüm," dedi Larry, elinde bir kitapla odaya girerken. "Selam, Julian."

"Selam, Larry," dedi Max, ismi konusunda Larry'yi düzeltmemiş olması gülmek istememe neden oldu. "Nasıl gidiyor?"

Max'e doğru giderken Larry'nin söylediği tek bir kelimeyi bile duymadım çünkü fotoğrafa bakmaktan kendimi alamıyordum. "Ben çıkıyorum," cümlesini duyana kadar gerçek hayata dönemedim.

"Ne?" diye sordum, ikisi de bana aklımı kaçırmış gibi bakarlarken, yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum.

"Ben çıkıyorum," diye tekrarladı Max, yüzünde aklımın tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi bir sırıtma vardı. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim, Steinbeck."

"Eğlendim, Parks," dedim ve bunu gerçekten kastettiğimi fark ettim.

Çok iyi vakit geçirmiştim. *Bu* en son ne zaman olmuştu?

"İyi geceler," dedi. Elini uzatıp ceketini omzundan aldıktan sonra, sıradan bir şeymiş gibi bedenimden çıkardığı ceketini omzuna atarak yanımdan geçti. O, ceketi parmağına asılı bir şekilde daireden çıkarken ve kapı ardından duyulabilir bir *tıkırtıyla* kapanırken donakaldığımı, olduğum yerde kaldığımı hissettim.

Ulu Tanrım, gerçekten ama *gerçekten* başım dönüyordu.

"O, artık erkek arkadaşın mı?" diye sordu Larry, kitabını bırakıp mutfağa doğru yürürken. "Çünkü bu adam *iyi*."

"Hayır," dedim Joanne'i kucağıma alırken. Larry'nin ardından gittim ve uyumasına yardımcı olan çay için su ısıtıcıyı çalıştırırken mutfaktaki sandalyelerden birine oturdum. İçinde bulunduğum şehvetli sisin içinden çıkmak için derin bir nefes aldım. "İster inan ister inanma ama o, düğünümü durdurması için para ödediğim adam."

"Kapa *çeneni*." Açılmış gözlerle bana baktı. "Tanrı aşkına, *onunla* nasıl yeniden bağlantı kurdun?"

Bir gece bu hikâyeyi Larry'ye anlatmıştım ama aslında Max'ten fazla bahsetmemiş, sadece Stu ile neler olduğunu anlatmıştım. "Bir iyiliğe ihtiyacı vardı."

Ona engel olduğumuz tüm düğünleri ve kişisel çıkarımız için *sahte ama o kadar da sahte olmayan* arkadaşlığımızı nasıl kasıtlı olarak sergileyeceğimizi anlattım. Öpüşmeyle ilgili olan kısma geldiğimde -sadece ilk öpüşmemizden bahsetmiştim- yüzünde o *Larry* ifadesi belirdi.

"Sen kahrolası bir geri zekâlısın, Soph," dedi yavaşça başını iki yana sallarken.

"*Ne?*" Joanne'in kulaklarının arkasını okşadım. "Daha net olabilir misin?"

"Kimyayla dalga geçemezsin, seni aptal küçük pislik. Eğer umursamadığın birini öpüp hayatına bir şey olmamış gibi devam etmek mümkün olsaydı, sence de herkes sürekli bunu yapmaz mıydı? Eğer öyle olsaydı, Russ'un Marketi'ndeki Roger için *aşırı uğraşırdım.*"

"İnsanlar artık *aşırı uğraşmak* demiyorlar," diye düzelttim onu, bir *miyav* sesi duydum ve Karen sandalyemin üzerine sıçradı. "Ve öyle değildi. Duyguların da dâhil olduğu normal bir öpüşme değildi. İkimizin de kabul ettiği bir deneydi."

"Senin de gerçekten hoşlandığın bir deney, değil mi?" diye sordu gümüş rengi kaşlarını oynatarak. "Eğer ikiniz de bundan gerçekten hoşlandıysanız, o zaman bunu yeniden yapacaksınız. Sevişmek için *aşırı uğraşacaksınız* -canım lanet olası ne isterse onu söyleyeceğim, teşekkür ederim- ve sen de bunu biliyorsun."

"Yani?" Oturmaları için ellerimi iki kedinin de sırtına koydum. "Eğer ikimiz de bunun bir önemi olmadığı konusunda hemfikirsek, neden bir daha *yapmayalım*?"

Larry sanki ben adam olmaz bir çocukmuşum gibi başını iki yana salladı ve "Çünkü sen ister iste ister isteme, kimyasal çekim ile birlikte duygular da önünde sonunda gelecektir," dedi.

"Saçmalık," diye karşı çıktım. "Bu bilinçli olarak verilmiş bir karar, dikkatsizce verilen bir tepki değil."

"Kendine bunu söylemeye devam et, *bebiş*."*

"Bebiş?" Joanne kucağımda yeniden daireler çizerken elimi onun sırtına koydum. "Gerçekten mi?"

"Bu akşam lanet olası bir dil kurumu gibisin. Belki de Çekici Julian ile *dilini boğazıma sok* oynamadığın zamanlarda benimle konuşmalısın."

"Son zamanlarda sana seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Kendine hâkim ol, Soph. Ben senin için çok yaşlıyım."

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

* Tatlım, canım, bebeğim bebiş gibi anlamlarda kullanılan, orijinali "*poopsie*" olan sözcük.

- 22 -

Sophie

"Alo?"

Buzdolabını açtım, portakal suyunu alırken telefonu başımla omzum arasında sıkıştırmış bir şekilde tutuyordum. "Selam, Maxxie."

"Bu da ne?" diye homurdandı, sesi telefonu yiyor gibi çıkıyordu. "Soph?"

"Hâlâ uyuyor musun?" diye sordum, iki litrelik şişeyi açıp kupama doldururken. "Saat kaç?"

Stuart'tan ayrıldığımdan beri uyku düzenim berbattı. Genellikle akşam saat dokuz gibi erken bir saatte yatıyor, sonra birkaç saatte bir uyanıyor ve saat sabaha karşı dörtte buna daha fazla dayanamayınca tamamen ayılıyordum.

İyi uyuduğum günleri özlemiştim.

"Saat pazar günü sabah saat beş kırk iki, seni psikopat," dedi, pürüzlü çıkan sesi rahatsız olduğunu fazlasıyla yansıtıyordu. "Bu acil bir durum mu?"

"Ah, Tanrım, hayır. Saatin daha geç olduğunu düşünmüştüm. Sadece uyandığın zaman beni ara."

"Tamam, lanet olsun, artık uyandım."

"Vay canına, birilerinin sabahları ağzı *oldukça* bozuk ve huysuz oluyor."

Bunu şaka olarak söylemiştim ama hemen aramayı sonlandırınca onun bunu komik bulmadığını düşündüm.

Dolayısıyla doğal olarak ben de onu FaceTime uygulaması üzerinden aradım.

Dürüst olmak gerekirse onun cevap vermesini beklemiyordum, yüzü ekranda belirince nefesimi tutmamın nedeni de buydu.

"Komik olduğunu düşünüyorsun, öyle değil mi?" Belli ki hâlâ yatakta yatıyordu çünkü telefonu yüzüne fazlasıyla yakındı ve karanlığın içinde sadece omuzlarının şeklini görebiliyordum.

"Biraz öyle düşünüyorum, evet," dedim kupamı elime alırken.

"Peki, bu sabah beni neden rahatsız ediyorsun? Sadece pislik olsun diye mi yoksa başka bir şey mi var?"

Sözleri sertti ama uykulu gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum.

"Gece aklıma bazı fikirler geldi ve seninle biraz plan yapmak istedim."

"Ne tür bir plan?" diye sordu ve hâlâ yarı uykuda olmasına rağmen bu kadar iyi görünmesi korkunç bir şeydi. Benim saçlarım genellikle oraya buraya dağılmış olurdu, onunki ise seksi bir şekilde karışmış görünüyordu. "Senin ya da başka herhangi biri için hapse girmeyeceğim."

Gece yarısı saat ikiyi çeyrek geçe uyandığımda bir aydınlanma yaşamıştım. Tamam, aslında birkaç aydınlanma yaşamıştım ama bunlardan ilki yeniden bir arkadaşım olmasının iyi bir his olduğuydu. Demek istediğim, evet, işyerinden arkadaşlarım vardı ve Asha ülkenin diğer ucunda olmasına rağmen hâlâ benim en yakın arkadaşımdı ama Stuart hayatımın o kadar büyük bir parçası hâline gelmişti ki o *-biz-* farkında olmadan başka herkesi günlük hayatımın dışına itmişti.

Dolayısıyla tatillerden bu yana yalnız sayılırdım.

Yeniden biriyle düşünmeden şakalaşarak sohbet edebilmek *güzeldi.*

Gece yaşadığım aydınlanmalar şu şekildeydi: Larry öpüşme hakkında yanılıyordu, kaşlarımı boyatmam gerekiyordu, omzuma bir dövme yaptırsam hoş olabilirdi ve anne babamı arayıp ailede şeker hastalığı olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

"Sadece faydalanacağımız arkadaşlığımızdan en fazlasını elde etmek için biraz plan."

"O portakal suyu güzel görünüyor."

Bardağımı kaldırdım. "*Güzel* zaten."

Max yatağında doğrulup oturdu ve evet, *kesinlikle* geniş omuzları vardı.

Yüce Tanrım.

"Benim portakal suyum olmadığına göre komplo kurmaya başlamadan önce biraz kahveye ihtiyacım olacak."

"Eğer benimle Starbucks'ta buluşmak istersen ben ısmarlarım." Bu, mükemmel olurdu çünkü gerçekten bir *latte* içmek istiyordum ve fikirlerimi yüz yüze açıklamak daha iyi olacaktı. Karen kucağıma çıktı, tatlı bebeğim devamlı mırlıyordu ki bu da Joanne'in de her an gelebileceği anlamına geliyordu.

Teklifimi reddedeceğini gösteren bir ses çıkardı -adam sabahları gerçekten homurtu sesleri çıkararak konuşuyordu- ve devam etti: "İlk önce koşmam gerek. Buluşalım..."

"Aslında benim de koşmam gerekiyor. Starbucks'a koşarak beraber gitmek ister misin?" Haftada dört gün koşuyordum, genellikle pazar günleri bu günlere dâhil değildi ama bir koşma arkadaşıyla fazladan birkaç kilometre koşarsam bu artı bir kazanç olurdu.

"Üzerine alınma," dedi bir elini başının üzerinden geçirerek, "ama aslında başka insanlarla birlikte koşmam ve sabahları benim için fazla canlısın."

"Çok yavaş olacağından korkuyorsun. Bana yetişemeyeceğinden." Kollarımı başımın üzerine kaldırıp gerindim ve "Anlıyorum," dedim.

Gözleri kısıldı. "Ciddi olamazsın."

"Ah ama ciddiyim."

"Benim bacaklarım seninkilerden çok daha uzun."

"Böbürlenmek için garip bir konu."

"Bana yetişemezsin."

"Bu kadar kibirli olmak zorunda mısın?"

"On beş dakika içinde senin binanın önünde buluşuruz, çokbilmiş." Max ayağa kalktı ve yürümeye başladı ama o kadar hızlı hareket ediyordu ki bir şeylerin yanından geçerken sadece hayal meyal bir görüntü görebiliyordum. "Ve esnemeye başlasan iyi olur."

"On beş dakikaya görüşürüz, *budala*."

Ve o zaman yüzünde, o küçük, eğlenirmiş gibi sırıtmalarından biri belirdi ve başarı elde etmiş gibi hissettim.

- 23 -

Max

"Yani eğer bana ne zaman anne babanın evinde olacağını söylersen, bam! Bir *FaceTime* aramasıyla sana *sürpriz* yaparım. *Selam, Von Maur'dayım* ve senin kaç numara ayakkabı giydiğini hatırlayamadım,* gibi sıradan bir şeyler. Ve hafta içi bir gün, saat dokuzda, patronum kahvesini içip gezinirken, sen de işe giderken başına gelen komik bir şeyi anlatmak için *kendiliğinden* FaceTime ile beni arayabilirsin."

Sophie'nin bir tür robot olması oldukça olasıydı. Sadece şehrin caddelerinde koşarken pazar günü erken saatler için gereğinden fazla son hızla çalışmak, bana devamlı olarak yapılacak maddeler vermekle kalmıyordu; aynı zamanda mantık dışı bir şekilde hızlıydı ve soluksuz kalmış gibi bile görünmüyordu.

"Gerçek anlamda herhangi bir konu hakkında konuşabiliriz çünkü önemli olan tek şey *onların* bizi görüntülü konuşurken görmeleri, öyle değil mi?" Kendisinden memnun görünüyordu ama gözlerinde güneş gözlüğü vardı ve bu nedenle de ne zaman haklı olduğunu düşünse gözlerinde oluşan o parıltıyı göremiyordum. "Ve sana bir çift ayakkabı almak gibi fazlasıyla sıradan şeyler, onay gerektirmeden yakın olduğumuzu gösterecektir."

---

* *Von Maur,* Amerika'daki bir alışveriş mağazası.

"Aslında gerçekten takım elbiseyle giyeceğim bir çift ayakkabıya ihtiyacım var, yani kendini Von Maur'da bulursan, bana ayakkabı al."

"Numara lütfen."

"Kırk sekiz buçuk."

"Olgun davranacağım ve penis şakaları yapmayacağım."

"Zaten çoktan *penis* kelimesini kullandın, neden şimdi duruyorsun?"

"Tamam, dün sana seksten bahsettiğimde su içerken neredeyse boğulduğunu düşününce, burada kaldırımda aletinden bahsedersem kalp krizi geçirebileceğini düşündüm."

Ona baktım, az önce süper bir hamle yapmış gibi bana sırıtıyordu.

"Hayır, aslında benim için sorun değil. Ben bir sapık değilim ama eğer *sen* bu konuyu konuşmak istiyorsan, sormaya başla."

"Sanırım ikimiz de bunu yapamayacağımı biliyoruz," dedi sırıtarak. "İnsan içinde cinsel organlar hakkında şaka yapamayacak kadar fazla İK karakterindeyim."

"Ama yalnızken?"

"Sadece penisler hakkında konuşurken beni susturmayı bir dene."

Bunun üzerine kendimi kaybettim, gülmekten kırılırken koşmak lanet olsun ki zordu. Ama Sophie deli gibi komikti. Oldukça tip A* biri gibi görünüyordu (küçük kekleri fırlattığı gece dışında ama o zaman da tekila ve üzüntünün etkisi altındaydı) ama oldukça espriliydi.

"Starbucks bir blok ileride," derken sabah esintisinde atkuyruğundan çıkmış olan tutamlarla oynuyordu. "O yüzden belki de durup paylaşmak için bir tür aksiyon fotoğrafı çekmeliyiz."

---

* *Tip A*, rekabetçi, mükemmeliyetçi ve ısrarcı kişilik tipi.

Dün akşam tam ben eve gelirken Instagram üzerinde beni etiketlemişti, dolayısıyla artık birbirimizi takip ediyorduk. Ve evet, yine sayfasını inceledim ama bu sadece bir saniye sürdü. Çünkü pek çok insanın -bunlara ben de dâhildim- aksine, ilişkisinin sonlanmasının ardından sayfasına geri dönüp hızla eski sevgilisini temizlememişti.

Hayır, internette bir şeyler paylaşmayı tamamen bırakmıştı.

Bu nedenle de hesabı hâlâ Stuart'ın fotoğraflarıyla, birlikte çektirdikleri selfielerle doluydu. Sadece artık en tepede benim fotoğrafım vardı.

Bir beyan gibi.

Ve bu da bana, Lili'den beri öptüğüm ilk kişiye duyduğum delice çekimden başka bir şekilde açıklayamadığım bir tür memnuniyet vermişti.

Dün gece aklım tamamen Sophie'yle dolu olduğu için uyuyamadığımda buna karar vermiştim.

Evet, muhteşemdi, komikti ve kesinlikle bir şeyler hissetmeye değecek biriydi.

Ama benim içimdeki hisler, *ona* karşı olmasından çok yeniden kendimi açtığım içindi. İki senedir bir kadına dokunmamıştım ve doğrudan havuzun *bir duvara yaslanıp öpüşme* kenarına atlamamın -sıfırdan yüze fırlamasının- beni biraz nefessiz bırakması normaldi.

O durduğunda ben de durdum ama zorlukla nefes alıp verirken olumsuz anlamda başımı salladım. "Terli bir fotoğrafın gerekli olduğunu düşünmüyorum, *bırak şunu.*"

Küçük pislik beni uyarmadan fotoğrafımı çekmişti.

Sophie telefonuna baktı ve hemen gülmeye başladı. *Kahkahalar atmaya.* Başını geriye doğru atarak yüksek sesle kahkahalar atıyordu.

"Bakayım," dedim telefonuna doğru uzanarak.

Sıçrayarak geriye doğru çekildi. "Hayır."

"Soph," diye uyardım.

"Bir saniye," dedi, ben elinden almaya çalışırken telefonunda bir şeyler yapıyordu. "Max dur."

Arkasını bana döndü, âdeta basketbol oynuyormuşuz gibi bana blok yapıyordu ve sarı atkuyruğu yüzüme çarptığında meyvemsi hafif bir koku aldım.

"Sophie Adi Sürtük Steinbeck, o telefonu hemen bana ver."

"Bak," dedi aniden, yüzünde kocaman bir sırıtma belirmişti. "Çoktan paylaştım."

Telefonunu kaldırdı ve parlak güneşin altında ekrandakini görmek zor olsa da, gözlerimi kıstım ve gördüm... *Ah, o küçük pislik.*

Benim, her yerimden terler damlarken, ağzım yarı açık bir fotoğrafımı, *Biri benim hızıma yetişemedi. #soluksuz* başlığıyla paylaşmıştı.

Böylesi küçük bir pislikti ve yüzü sanki tek başına Dünya Kupası'nı kazanmış gibi parlıyordu. "Sil onu."

"Ah, hiç sanmıyorum," dedi, bana bakarken burnunu kırıştırmıştı. Onun Ray-Ban güneş gözlüğünde kendi yansımamı görebiliyordum ve suratsız görünüyordum.

Ve kesinlikle son derece soluksuz kalmıştım.

"Onu sil yoksa ben sileceğim," dedim telefonuna uzanarak.

"Hayııııır," diye bağırdı ve koşmaya başladı.

Onun için kötü haber şuydu ki benim bacaklarım onunkilerden *çok daha* uzundu. Herhangi bir gün uzun mesafede canıma okuyabileceğini ve beni geçeceğini düşünüyordum ama onu yakalamak kolay olacaktı.

Koşarak uzaklaşırken cıyaklıyordu ve bu, kahkahalar attığım için koşmayı zorlaştırıyordu ama yine de üç saniye içinde

onu yakaladım. Telefonunu elinden almak yerine, kaçmasını engellemek için kollarımı beline dolayıp onu havaya kaldırdım.

"Max!" diye bağırdı, kollarımda kahkahalar atıp kıvranıyordu.

"Telefonu bana ver," dedim sakin bir şekilde.

"Asla," diye bağırdı telefonu önünde tutarak.

Kollarım da onunkilerden uzundu, bu nedenle de âdeta telefonu bana kendisi veriyormuş gibi oldu. "Çok teşekkür ederim," dedim ve onu dikkatli bir şekilde ayaklarının üzerine bırakmadan telefonu elinden alarak.

Arkasına döndü, bakışlarını kaldırıp bana baktı ve aniden *ne kahrolası güzel bir sabah*, diye düşündüm. Çünkü ılık bir yaz sabahında, uyanmakta olan şehir etrafımdayken buradaydım ve o, güzel yüzüyle bana gülümsüyordu.

Lanet olsaı bir günaydın bahşediyordu bana.

Boştaki elimle uzandım ve güneş gözlüğünü çıkardım, elim bedenimin geri kalanından bağımsız olarak hareket ediyordu. Gülümsemesi daha minik ve memnun bir şeye dönüşürken, içinde taze pişmiş kurabiyelerin yüzlerce tonunda benekler bulunan, sıcak, kısılmış, kahverengi gözler bana bakıyordu.

"Gözlerin hoşuma gidiyor," dedim, artık ağzım da beynimden ayrı çalışmak konusunda elime katılmıştı.

"Teşekkür ederim." Bakışlarını dudaklarıma çevirdi ve "Belki de Larry haklıydı," dedi.

"Larry?"

Yeniden gözlerime baktı ve "Ona tüm *kendim için öpüşme* olayını anlattım ve o da bana *kahrolası geri zekâlı* dedi," dedi.

"*Larry* mi?" Birlikte yaşadığı ufak tefek yaşlı adam mı?

Başıyla onayladı. "Bana seni her gördüğümde dudaklarının üzerinde aşırı uğraşacağımı... ya da onun gibi bir şey söyledi."

Kulaklarımda bir uğuldama hissediyordum ama, "İnsanlar hâlâ *aşırı uğraşma* diyorlar mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi sessizce başını iki yana sallayarak. "Ben de ona bunu söyledim."

Boğazımı temizledim, kendime engel olamadan onun uzun, zarif boynunu fark ettim: Atkuyruğu, boynunu açıkta bırakmıştı. "Tabii ki söyledin."

"Ama o bunu yeniden yapmamak için kendimizi durduramayacağımızı söyledi. Ve yeniden yapmak için."

"Öyle mi?" Güneş gözlüğü avucumun içindeyken, parmak eklemimle bir tutam sarı saçı kulağının arkasına sıkıştırdım.

Yeniden başıyla onayladı. "Belli ki kendimizi kontrol edebiliyoruz ve o yanılıyor ama dudaklarına her baktığımda bunu yeniden yapmak istiyorum."

"Ben de," diyebildiğim tek şey oldu, beni deliye çeviren şeyin kırmızı ruju olmadığını fark ederken. Açıkça beni deliye çeviren onun dudaklarıydı.

"Ama kötü bir fikir gibi görünüyor."

"Öyle mi?" diye sordum.

"Nefsine düşkün," dedi ama kelimeler ağzından çok yumuşak, âdeta bir nefes gibi çıkmıştı. "Yozlaşmış gibi."

"*Öyle*," diye ona katıldım.

"O zaman muhtemelen rahat olmalıyız." Âdeta bir düğmeye basılmış gibi boğazını temizledi ve tamamen işini ciddiye almaya başladı. "Gidip kahvelerimizi alalım."

Telefonunu ve güneş gözlüğünü ona uzattığımda, gözlüğünü alıp gözüne taktı ve Starbucks yönüne doğru yürümeye başladı.

"Larry'ye anlattığına inanamıyorum," dedim neredeyse ondan çok kendime. Evet, Larry yenilikçi bir adamdı ama yaşı yetmiş beşten küçük olamazdı. "Dudaklarınla ilgili deneyimini."

"İlk olarak, şey, buna bir daha asla öyle deme," diye cevap verdi. "Ama onunla konuşmak gerçekten çok kolay. Sanırım ona her şeyi anlatıyorum."

"Öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Onun -Asha haricinde- en yakın arkadaşım olduğundan oldukça eminim, bu benim hakkımda ne kadar bir şey söyleyecek olsa da olmasa da."

"Belki de yaş ayrımı yapmadığın içindir?" diye önerdim.

"Böyle düşünelim," dedi Starbucks'a yaklaşırken. Kapı kulpunu tuttu. "Aslında bu çok hoşuma gidiyor. Teşekkürler, Maxxie."

"Bana böyle seslenmeyi bırakmak zorundasın."

"Ama bunun yüzünde oluşturduğu ifadeden zevk alıyorum."

"Açıkla," dedim onun ardından kafeye girerken.

"Şunun gibi," dedi durup, neredeyse ona çarpmama neden olurken. Güneş gözlüğünü çıkardı ve tüm yüzünde inanılmaz bir somurtma belirdi. "Sana *Maxxie* dediğimde böyle görünüyorsun."

"Seni temin ederim ki tüm hayatım boyunca hiç bu kadar gülünç görünmedim."

"Gerçekten mi?" Bana arkasını döndü ve tezgâha doğru ilerledi.

"Gerçekten."

"Lütfen bir büyük boy Pike ve bir büyük boy kremalı Americano alabilir miyim?" dedi baristaya. En son Starbucks'a gittiğimizde verdiğim siparişi hatırlaması beni şaşırtmıştı.

"Kupaların üzerine yazmak için isim alabilir miyim?" diye sordu barista.

"Americano için Sophie," dedi. "Ve Pike da Maxxie için."

Sonra aniden arkasına döndü ve yüzümün fotoğrafını çekti.

"Ne yapıyorsun?"

Telefonuna baktı ve sonra yüzünde kocaman bir sırıtış oluştu.

"Bak," dedi telefonunu bana doğru tutarken başını arkaya atıp kahkaha atarak.

Telefonuna uzandım ve az önce çektiği fotoğrafıma baktım, bir numaralı dangalak gibi görünüyordum.

Bu nedenle de onun telefonunu aldım, cebime attım ve içeceklerimizi teslim alacağımız noktaya doğru ilerledim.

"Affedersiniz, beyefendi," dedi Sophie. Hâlâ kıkırdıyor, beni takip ediyor ve kasıtlı olarak bedenini benimkine çarpıyordu. "Sanırım yanlışlıkla telefonumu..."

Cümlesi yarıda kaldı ve arkamda bir noktaya bakarken yüzündeki sırıtma yok oldu. Bir anda yüzünde bir fırtına belirmiş ve güneş gitmişti.

Hayalet görmüş gibi görünüyordu.

Arkamı döndüm ve bir dakika için onun neye baktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama sonra onu gördüm.

Onun o şerefsiz eski sevgilisi Stuart, yanında hoş kızıl saçlı bir kızla bize doğru geliyordu. Sophie'ye doğru kendini beğenmiş bir şekilde yürürken Sophie ise tamamen donakalmış gibi görünüyordu.

Ki bu şaşırtıcı bir şeydi çünkü ne de olsa iş yerinde adamı her gün görüyordu, öyle değil mi?

Onların arasındaki dinamiğin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Sophie'nin yüzündeki ifade hoşuma gitmemişti.

"Stuart." Ağırlığımı bir ayağımın üzerine verdim ve benden rahat on beş santim kısa olan adama tepesinden baktım. Üzerinde, parlak Nike markalı takımından içinde iki su şişesi olan

maraton bel çantasına kadar *koşu* kıyafetleri vardı ve gördüğüm anda ondan nefret ettim.

Arkadaşının üzerinde de koşu kıyafetleri vardı ama onun hakkında umurumda olacak kadar şey bilmiyordum.

Stuart bana bakıyordu, belli ki ismini nereden bildiğimi merak ediyordu ve sonra aniden anladı.

"Doğru. Ben, düğününde belaltı vuran adamım."

Stuart yutkundu ve Sophie'ye baktı.

"Aslında seninle karşılaşmayı umuyordum," dedim bu doğru olmamasına rağmen.

"Hadi gidelim," dedi Sophie iki kolunu da koluma sararak.

"Ama tatlım," dedim, Sophie'yi ağlattığı ve hayatını mahvettiği için onu kahrolası şekilde yumruklamak istiyordum. "Stuart daha yeni geldi."

Sophie bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. "Hadi."

Sophie beni kapıya doğru çekiştirirken Stu'ya ters ters baktım ve hayatı boyunca şimdiye kadar tek bir kişiye yumruk atmış biri olarak, varlığımın her bir zerresiyle onu öldüresiye dövmek istemem saçmaydı.

- 24 -

Sophie

"Günaydın, Sophie," diye bir ses geldi solumdaki ofisten.

"Günaydın, Ben," diye cevap verdim otomatik pilota bağlamış gibi, heyecanlı bir şekilde masama doğru giderken onun olduğu yöne bile bakmadan. Kahvemi beklerken Edie'nin Instagram'a koyduğum Max ile düğünden önce çektirdiğimiz fotoğrafı *beğendiğini* fark etmiştim ve bu nedenle de bugünün vadettikleriyle ilgili iyi hissediyordum.

"Günaydın, Sophie," diye sağımdan gelen sese, "Günaydın, Dallas," diye yanıt verdim.

"Günaydın, Soph," diye ses geldi köşedeki kabinden.

"Günaydın, Betsy," diye mırıldandım ona kocaman bir şekilde gülümseyerek.

"Günaydın, Sophie," dedi Izabel, sanki sabahki neşemden dolayı şaşırmış gibi gülümserken başını yana eğmişti.

Bu doğru, Izzy. Ben lanet olası bir günışığıyım.

"Günaydın, Iz," diye cevap verdim. "Hafta sonun nasıldı?"

"Güzel. Seninki?"

"Muhteşem," dedim yavaşlamadan ve sırıtmaya devam ederek.

"Günaydın, Sophie," dedi Stuart.

"Günaydın," dedim yüksek sesle hâlâ gülümserken, sonra sesimi sadece onun duyabileceği bir seviyeye indirip, "Seni pislik parçası," diye ekledim.

"Günaydın, Sophie," dendiğini duydum köşedeki ofisten.

"Günaydın, Amy," diye cevap verdim, İK alanına girerken kendimi zafer kazanmış gibi hissediyordum.

Departmanıma gelmiştim ve lanet olası derecede neşeliymiş rolü yapmayı bırakabilirdim.

Edie'nin zaten ofisine gelmiş ve telefonda olduğunu görebiliyordum, bu yüzden elimi kaldırıp ona selam verdiğimde bana hafif bir baş sallamasıyla karşılık verdi.

Ve kocaman bir gülümsemeyle.

Evet, evet, evet.

Bilgisayarımda oturum açtım ve hemen çalışmaya başladım çünkü önümde toplantılarla dolu bir gün olduğunu biliyordum. Yaklaşık yarım saat sonra Edie yanıma gelip, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak masamın yanında durana kadar kendimi işlere kaptırmıştım.

"Pekâlâ, düğün nasıldı?" diye sordu sırıtarak.

İçten ve kalpten bir şekilde benim iyiliğimi isteyen bir patronum olduğu için *gerçekten* şanslıydım. Departmanımızdaki diğer herkes seminerdeydi dolayısıyla birinin bizi duymasından endişelenmeden, "Tam bir cümbüştü," diyebildim. "Biz..."

Telefonumun titreşimiyle sözüm yarıda kaldı. Biri beni FaceTime uygulamasından arıyordu.

Ben bundan bahsettikten sonra koşarken bir daha bu konuda konuşmamıştık ama Max beni görüntülü olarak arıyordu.

Ekranda Maxxie ismi göründü ve Edie kesinlikle ekrana bakıyordu.

"Bunu açman gerekiyor mu?" diye sordu.

"Ah, şey," diye kekeledim, ne yapacağımı bilmiyordum çünkü detaylara son şeklini vermemiştik. "Hayır, onu arayabilirim..."

"Kimse yokken cevap ver," dedi Edie, hâlâ kahkaha atmak ister gibi görünüyordu. "Daha sonra konuşabiliriz."

"Tamam ama kısa sürecek." Ekranda yeşil düğmeye bastım ve Max'in görüntüsü ekranda belirdi.

Beyzbol şapkasını ters takmıştı, ki ben genelde bunun *çekici ama uygunsuz* bir moda tarzı olduğunu düşünürdüm. Güzel görünüyordu ama şapkasını bu şekilde takan erkekler kibirli ve kendi fikirlerine inanılmaz derecede düşkün olma eğiliminde oluyorlardı.

Ama onun üzerinde sadece çekici görünüyordu.

"Alo?" dedim, sonra FaceTime görüşmesi yaparken alo denip denmediğini hatırlayamadım.

"Soph," dedi biraz fazla yüksek sesle, bana bakarken gözleri parlıyordu. "Cüzdanımı senin dairende mi unutmuşum?"

Şokla ağzımdan küçük bir kahkaha kaçtı çünkü bu, söylemesini beklediğim en son şeydi. "Sanmıyorum. Demek istediğim, görmedim. Çıkarken ceketini aldığını hatırlıyorum ama o kadar yorgundum ki senin gittiğini zar zor hatırlıyorum."

Dudaklarında haylaz bir sırıtma belirdi ve ben de kendimi kıkırdamalara boğulmak üzere olan bir çocuk gibi hissettim. "Hım."

"Belki de dün sabah Starbucks'ta bırakmışsındır?"

"Hayır, sen ısmarladın, hatırladın mı?"

"Doğru."

"Çünkü pazar sabahı saat altıdan önce beni zorla yataktan kaldırdın, seni sadist."

Biraz daha kısık bir sesle, "İyi ki o sırada yanımdaydın," dedim.

Dudaklarını şaşkın bir çocuk gibi araladı ve "İyi ki," derken çok tatlıydı. "Sen iyi misin bu arada?"

Başımla onayladım. "Teşekkür ederim."

"Senin için onu pataklardım, bunu biliyorsun değil mi?" derken koyu renk gözlerinde şeytani bir bakış vardı.

"Kavgacı biri misin, Parks?" dedim gülümseyerek çünkü çabuk sinirlenen biri olamayacak kadar akıllı görünüyordu.

"Hayatımda ilk kez geçen hafta sonu düğünde birine yumruk attım, yani kesinlikle öyleyim."

"Ciddi misin?" Ağzım açık kalmıştı. "Tamam, o adamı *yere serdin,* o yüzden bravo."

Kameraya biraz daha yaklaştı ve "Ben kahrolası bir süper kahramanım, unuttun mu?" derken sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyordu.

Ona göz devirdim ama o seks sesiyle konuştuğunda midemde bir hafifleme hissettim. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı, Maxxie? Çünkü bazılarımızın çalışması gerekiyor."

"Öğle yemeğinde ne yapıyorsun?"

Ne? Bunun gerçek mi yoksa rol mü olduğunu bilmiyordum. "Lean Cuisine'den* karnabaharlı çıtır pizza getirdim."

"İğrenç. Bunun yerine Jimmy John's sandviçlerinden yemek ister misin?"

"Seninle mi?" diye sataştım, sesindeki şakacılık hoşuma gitmişti.

"Demek istediğim, eğer istersen benden farklı bir masaya oturup yabancılarla sohbet edebilirsin."

"Evet, bunu yapacağım."

"Öğle yemeğini ne zaman yiyorsun?"

"Öğlen gibi," dedim, hâlâ beni gerçekten öğle yemeğine çıkaracak mı yoksa tüm bunları arkadaşlıktan faydalanma oyunumuz için mi yaptığını bilmiyordum.

"O zaman konuşmayacağımız ve aynı masayı paylaşmayacağımız öğle yemeğimiz için seni öğlen gibi alırım."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," dedim. "Ve cüzdanını bulsan iyi olur çünkü yine ben ısmarlamayacağım."

---

* *Lean Cuisine*, düşük kalorili yiyeceklerin satıldığı kafe.

"Hoşça kal, bayan otorite," dedi sırıtarak.

"Görüşürüz," diye cevap verdim, o görüşmeyi sonlandırırken hâlâ gülümsüyordum.

Telefonumu cebime koydum ama bundan önce Edie'nin -diğer genel müdür yardımcılarından biri olan- Marsha'nın kapısında durduğunu ve ikisinin gülümseyerek bana doğru baktıklarını fark ettim.

Bu beni tetikledi ve sabahın geri kalanında hızla e-postaları yanıtlayarak, raporlar üzerinde çalışarak ve genel olarak beklenenden daha başarılı bir şekilde performans göstererek alev almış gibi çalıştım.

Ama sonra bir e-posta geldi. Stuart'tan.

Kahrolası Stuart.

Hâlâ *onunla,* düğünümüzden sadece birkaç saat önce nişanlımın telefonunda çıplak fotoğrafını gördüğüm kızla görüştüğüne inanamıyordum. Başımı kaldırıp *Becca* ile birbirlerine gülümsediklerini gördüğümde, ihanet beni yeniden vurmuş gibi hissetmiştim. Onları gördüğümde paniğe kapılmış, endişeden olduğum yerde donakalmıştım ama sonra Max beni yeniden kurtarmıştı.

Aslında, uzun boyuyla Stuart'ın tepesine dikilmek ve korkutucu görünmek dışında bir şey yapmamıştı ama her şeye bedeldi, bir tür zafer kazanmış gibi hissetmiştim.

Özellikle de Stuart'ın boyu hakkında hassas olduğunu bildiğim için.

Onun, korkuyla başını kaldırıp Max'e bakmak zorunda kaldığını görmek bana büyük bir zevk vermişti.

Ama dürüst olmak gerekirse Max, Stuart'a bakarken *tehlikeli* görünüyordu.

Gerçekten bunu kafamın içinde defalarca yeniden canlandırmak konusunda kendime engel olamamıştım.

Aynı zamanda, daha sonrasında bana hiçbir soru sormamıştı ki bunun için sonsuz derecede minnettardım çünkü konuşamayacak kadar üzgündüm. Dışarı çıktığımızda bana iyi olup olmadığımı sormuştu ve ben sadece başımla onaylayınca güne devam etmiş ve yürüyerek eve dönerken bana yanından geçtiğimiz binaların mimari hikâyelerini anlatmaya başlamıştı.

Stuart'ın kendi satış ekibinin tamamına, İK ekibine ve pazarlama departmanlarına gönderdiği e-postayı açtım. Okumaya başladım ama e-postası o kadar gereksiz bir dille yazılmış ve o kadar fazla işe yaramaz moda sözcüklerle doluydu ki imza satırına gelene kadar dişlerimi gıcırdatmaya başlamıştım.

Tanrım, çok kendini beğenmişti.

Ondan çok fazla nefret ediyordum.

Normalde, yaptığı en ufak bir hatayı bulmak için mesajlarını ince ayrıntısına kadar incelediğim ve bunu e-posta listesindeki herkesle -zarif bir şekilde- paylaştığım için kendimle gurur duyardım. Bu küçük düşürücü bir şey miydi? Muhtemelen. Ama düğünümüzün iptal olmasından bir hafta sonra bana, ihanet etmese bile beni artık sevmediğini söyleme şekli kadar küçük düşürücü değildi.

Seni incitmek istemiyorum, Soph ama bu aldatma olayına aldırmaman gerekiyor. Biz uzun zaman önce aşktan düştük ve bir şeyleri sonlandıran da buydu.

AŞKTAN DÜŞMEK.

Bu kadar basitmiş, sanki bir tekneden düşmüşüz gibi. *Eyvah, düştük.*

Eğer aşk gerçek olsaydı, öylece aşktan düşemezdiniz.

Burnumdan nefes aldım ve e-postaya odaklandım.

Ve... buldum. O minik hatasını buldum.

Tümünü yanıtla tuşuna bastım ve yazmaya başladım:

Stuart,

Bu harika görünüyor ve yardım etmek için buradayız. Tam olarak hangi seviyede desteğe ihtiyacınız olduğu konusunda bize dönüş yapın.

Eline sağlık!

Sophie

Gönder tuşuna basmak neredeyse acı vericiydi ama kahretsin, o terfiyi çok geçmeden alacaktım.

Öğlen olduğunda Max bana geldiğini söyleyen bir mesaj attı ve birlikte mükemmel derecede sıradan bir öğle yemeği yedik. Daha şimdiden onun yanında bu kadar rahat hissetmem garipti ve işe geri dönme zamanı geldiğinde içten bir şekilde üzüldüm.

"Ofisin yakınlarda mı?" diye sordum kamyonetini otoparkta soktuğunda. O sırada emniyet kemerimi açtım.

"Hayır, şehir merkezinde," diye cevap verdi koyu renk Oakley marka güneş gözlüğünün ardından bana bakarak. "Ama burada bir projemiz var, yani aslında her gün bu bölgedeyim."

"Öyle mi?" diye sordum kapıyı açarken. "Belki bir ara bunu yeniden yapabiliriz. Tabii ki arkadaş olarak." Sırıttım.

"Tabii ki," dedi ve sesi bu şekilde kısık çıktığında güneş gözlüğünün ardındaki gözlerini görmeyi diledim. "Yarın?"

"O zaman yarın."

- 25 -

Max

Sophie Steinbeck.

Sophie FaceTime üzerinden beni arıyordu.

Saat sabah 07.20'ydi ve henüz binanın benim olduğum tarafında kimse yoktu. Bu yüzden aramayı telefonum yerine Mac bilgisayarımdan cevapladım. "Günaydın, günışığı."

Ve... tüm renkleriyle karşımdaydı. Dalgalı sarı saçlar, kırmızı dudaklar ve inanılmaz derecede profesyonel görünen ince çizgili, düğmeli bir gömlek.

Deri kayışlı Apple saatine kadar profesyonel bir yöneticiye bakıyordum ama sıcakta beş kilometre koştuktan sonra nasıl göründüğünü bildiğim için onunla ilgili böyle düşünmek zordu.

Ve sarhoşken bir balkondan kek fırlatırken nasıl göründüğünü.

Ve tutkulu bir şekilde öpüldükten sonra nasıl göründüğünü.

"Gözlük mü takıyorsun, Maxxie?" diye sordu, ekrandan gülümseyerek bana bakarken sesi şaşırmış gibi çıkıyordu.

"Bu soruya gerçekten cevap vermek zorunda mıyım?"

"Tamam, belli ki takıyorsun ama senin de gözlük taktığını bilmiyordum."

"Ve artık biliyorsun."

"Ve artık biliyorum." Sophie, Starbucks karton bardağını kaldırdı. "İşe gelirken başıma olabilecek en çılgın şey geldi."

"Anlatsana," dedim ve tamamen planın parçası olarak sahte bir şeyi mi -ki o sırada yanımda hiç kimse olmadığı için anlamsız olacaktı- yoksa gerçek bir olayı mı kapsadığını merak ettim.

"Larry bugün berbere gideceği ve Nick'i ödünç almak istediği için benden onun karavanını kullanmamı istedi. Bana *bir yarış arabasının içinde gitmek istediğini* söyledi."

Yaşlı adam benden hoşlanmıyor gibi görünse de Larry'i kahrolası derecede seviyordum. "Tamam?"

"Dolayısıyla tam boyutlu dönüştürülmüş karavanını, bir başka deyişle pislik karavanını kullanıyordum ve tümseklerin üzerinden geçerken süspansiyon parçalarından garip sesler geliyordu. Ya da tekerleklerden. Bir şeyler sadece... *yolunda değil* gibiydi, tamam mı?"

"Cidden işe, dönüştürülmüş bir kamyonetle gitmeyi kabul mü ettin?" İnsanların içinde o tür bir aracın içinden çıkarken görülmek konusunda istekli olmak oldukça cömertçe görünüyordu.

"Evet, şimdi dinle bak." Bana ters bir bakış attı ve devam etti: "Yani bir şeyler yolunda değilmiş gibi hissediyordum, tamam mı? Ama Burger King otoparkında bir tümseğin üzerinden geçene kadar her şey yine de doğru düzgün çalışıyor gibi görünüyordu."

"Burger King'den bir şey mi aldın?" diye sordum.

"Hayır, Starbucks arabaya servis alanındaki yavaş sürücülerin önüne geçmek için onların otoparkından geçiyordum."

"İkisi birbirine bağlanıyor mu?"

"*Evet.*" Ters bir bakış daha attı.

"Ve sen de bu bağlantıyı insanların önüne geçmek için mi kullanıyorsun?" Kesinlikle onun bunu yapabileceğini görebiliyordum.

"Beni yargılamayı bırak ve dinle."

"Dinliyorum."

"Hız kesici kasisin üzerinden geçtim ve önce yüksek bir ses, sonra da bir tür gıcırdama sesini duydum. Bu sesle ilgili paniğe kapılırken, bir tekerleğin yanımdan geçip otoparkın eğimine doğru gittiğini gördüm."

"Bir tekerlek mi?"

"Bir tekerlek. *Benim* tekerleğim. Larry'nin karavanının tekerleği, ben onu kullanırken *çıktı*."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum, gülmemeye çalışıyor ama bunu başaramıyordum. Başımı kaldırdığımda babamın kapının eşiğinde durduğunu gördüm, içeri girip girmemesi gerektiğini sorar gibi kaşlarını kaldırmıştı.

Pekâlâ, lanet olsun, şu faydalanma işini yapalım diye düşündüm.

"Sen iyi misin?" derken, babama elimle içeri gelmesini işaret ettim.

Sophie, "Evet," dedi. "Ve henüz gülme, daha bitmedi."

"İmkânsız," dedim ve sonra babam dolaşıp arkama geldi ve bilgisayarıma baktı.

Belli ki ona içeri gelmesi için yaptığım işaret, onu görüntülü görüşmeme de davet ettiğim anlamına geliyordu.

"Sophie, bu arada bu, babam," dedim başparmağımla omzumun üzerinden babamı işaret ederek. "Baba, bu da arkadaşım Sophie."

"Seninle tanıştığıma çok sevindim, Sophie." O kadar acınası bir şekilde mutlu görünüyordu ki görüşmeyi hemen sonlandırmak istedim.

"Ben de seninle tanıştığıma sevindim," dedi. Sophie babama gülümserken yanakları hafifçe pembeleşmişti. "O zaman ben g..."

"Sakın buna cüret etme," diye araya girdi babam. "Koridordan yürüyüp içeri girerken hikâyeni duydum ve artık nasıl sonlandığını öğrenmem gerek," dediğinde Sophie'ye doğru başımı iki yana salladım.

"Evet. Anlat bize, Soph," dedim, ona *bu senin fikrindi* der gibi gülümseyerek.

"Çok tatlı." Sophie gözlerini devirdi ve anlatmaya devam etti: "Tekerleği değiştirmeye gittim çünkü onun yedek lastiğinin uzun vida somunları olduğunu biliyordum. Sadece karavanının şasisi o kadar paslanmıştı ki onu krikonun üzerine her çıkardığımda şasi *parçalanıyor* ve krikonun üzerinden düşüyordu."

"Sophie." Bilgisayara doğru biraz daha eğildim, artık eğlenmiyordum. "Karavan krikonun üzerinden mi düştü?"

"Birkaç kere ama bana o baba bakışıyla bakma! Ben aptal değilim. Karavanı kaldırırken onun *altında* değildim."

Babama baktığımda arkadaşım Sophie'ye inanılmaz derecede hayran olmuş gibi görünüyordu.

"Lastik değiştirilemeyeceği için karavanı çekici ile *çektirmek* zorunda kaldım ve şimdi Larry bana o kadar kızgın ki benimle konuşmuyor."

"Larry kim?" diye sordu babam.

"Ev arkadaşım," dedi ve bu, babamın kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Larry yetmiş beş yaşında," diye ekledim ve babam yeniden gülümsemeye başladı.

"Bilginiz olsun diye söylüyorum, o yetmiş yedi yaşında," dedi Sophie şefkatle gülümseyerek. "Ama herkese altmış yedi

yaşında olduğunu söylüyor. Her doğum gününde gerçek yaşından on yaş kesiyor."

"Ofisinin olduğu bina nerede, Sophie?" diye sordu babam bilgisayar ekranına biraz daha yaklaşarak. "Arkandaki Miracle Hills mi?"

Sophie başını yana eğdi. "Bunu nasıl anladınız?"

"Pencerenin dışındaki binaların yarısını biz inşa ettik."

"Ben Nesbo binasında çalışıyorum. Burası eskiden..."

"DataFirst binasıydı." Babam, "Senin çalıştığın binayı biz inşa ettik," derken kendisiyle *fazlasıyla* gurur duyuyor gibi görünüyordu.

"Yok *artık*," dedi Sophie, gözleri kocaman açılmıştı ve şaşırmış görünüyordu. "Cidden mi?"

"Yüzde yüz. Senin ofisin kaçıncı katta?"

"Teknik olarak benim bir ofisim yok, küçük bir yerim var ama binanın doğu tarafında ve ben de altıncı kattayım." Sophie telefonunu kaldırdı ve babamın mekânın içini görmesi için yavaşça telefonu çevirdi.

"Sol taraftaki duvarı yıkıp daha büyük bir hâle getirdiler mi?"

"Bilmiyorum. Görmek ister misin?"

"Evet, çok sevinirim," dedi babam, misafir sandalyelerinden birini alıp yanımda oturacak şekilde masamın yanına çekerken. "Eğer senin için çok sorun olmazsa."

"Hiç olmaz."

Sophie binanın içinde yürüyüp farklı alanlar hakkında babamla konuşurken, göğsümde garip bir yanma hissettim. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum ama bu durum içimde bir şeylerin karıncalanmasına neden oluyordu.

Sophie, "Veeee masamın arkasındayız," dedikten beş dakika sonra, "Artık işine geri dönmene izin vereceğiz," dedim.

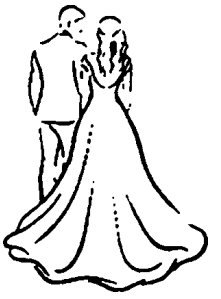
"Hayır, bu harikaydı. Bu mekânı sizin inşa ettiğinize inanamıyorum." Sophie, babama bakarken gerçekten etkilenmiş gibi görünüyordu.

"Maxxie sana sizin üst caddenizde yeni bir Hawkins Genel Müdürlüğü inşa ettiğimizi söyledi mi?"

"Hayır, Maxxie söylemedi," diye cevap verdi, bana sanki ona söylemem gerekiyormuş gibi sitemkâr bir bakış attı. "Sadece bu bölgede bir projeniz olduğunu söyledi."

"Öğle yemeği molasında gelip etrafa bir göz atmalısın. Oraya gelirken seni alabilir. Gerçekten sizin blokta."

Ondan nazik bir şekilde reddetmesini ya da topu bana geri atmasını bekliyordum ama o, "Eğer beni almak Max için sorun olmazsa, bunu *çok* isterim," diye cevap vermeden önce duraksamadı bile.

Mesaj attım:

Geldim.

Hâlâ onun evet dediğine inanamıyordum. Sadece bunun için zamanı olmasına şaşırmakla kalmamıştım ama aynı zamanda babamla bu buluşmaları beni mahvedecekti.

Çünkü babamın ondan hoşlanmama ihtimali yoktu.

Demek istediğim, objektif olmak gerekirse Sophie muhteşemdi, akıllıydı ve komikti.

Hoşlanılmayacak ne vardı, değil mi?

Ama her ne kadar babamın birinin benimle *ilgilendiği* fikrine kapılmasını istesem de, onun hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir şeyle ilgili beklentiye girmesini de istemiyordum.

"Selam," dedi Sophie yolcu kapısını açarken. Onun geldiğini görmediğimi biliyormuş gibi sırıtıyordu. "Neden *evet* dememe izin verdin?"

"Ne?" Uzun, bronz, pürüzsüz bacakları kamyonetimin ön koltuğunda gerçekten güzel görünüyordu.

"Babana karşı iyi davranıyordum," diye açıkladı, bu durumu komik bulmuş gibi gülümsüyordu. "Çünkü senin araya girip beni bundan kurtaracağını biliyordum."

"Lanet olsun, senin *ne* yaptığını bilmiyordum," dedim. "Bir dahaki sefer Mors alfabesiyle gözlerini kırp ya da öyle bir şey yap. Şimdi babam bunun ciddi bir şey olduğunu düşünecek."

"Ya da öyle bir şey," dedi emniyet kemerini takarken. "Ve ben de süper platonik davranacağım."

"Güzel. Ve ben de hızlandırıp bir an önce bitmesi için çalışacağım. Bitmemiş binalar pek eğlenceli değildir."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu ben otoparktan çıkarken.

"Tamam, kahretsin. Aslında onları seviyorum," diye itiraf ettim. "Ama normal insanlar sevmez."

"O zaman işini seviyorsun?" diye sordu. "Demek istediğim, belli ki bu aile işi ama işini *seviyorsun*?"

"Aslında seviyorum."

"Ah," dedi, görünüşe bakılırsa cevabımdan hoşlanmıştı. "En sevdiğin kısmı ne?"

Ona baktım. "İşimin mi?"

Gerçekten bilmek istiyormuş gibi içtenlikle başını salladı.

"Her kısmı," dedim tereddüt bile etmeden. "Rolüm gereği her şeyden biraz yapabiliyorum -tasarım, teknik resim, inşaat, bitirmeler, mobilya-, bu nedenle de bir proje tamamlandığı zaman çok somut bir hediye almış oluyorum. Nihayete erdiğinde her bir adımı gerçekten görmüş oluyorum."

"Bu *gerçekten* değerli bir şey."

Kamyoneti binanın önüne park ettim ve babam âdeta bizi bekliyormuş gibi elini sallayarak ön kapıdan çıktı.

"Tanrım, onun ne kadar heyecanlı olduğuna bakar mısın?"

"Çok sevimli," derken Sophie'nin sesi gülümser gibiydi.

Sonraki yarım saati, etrafı gezdirirken babamın tur rehberi gibi davranmasıyla geçirdik.

Parlak siyah topuklu ayakkabıları, dar kumaş eteği, özel dikim bluzuyla, inşaat kaskının içinde muhteşem görünen Sophie, babamı takip ediyordu. Babamın onunla paylaştığı tüm detaylarla içten bir şekilde ilgileniyormuş gibi görünüyordu ki bu biraz hayal gibiydi çünkü bu, *benim* projemdi.

Sophie'yi tüm çalışmalarımın arasında görmek, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey hissetmeme neden olmuştu.

Kirişler yükseliyordu, dış cephe tamamlanmıştı ve planlara konsantre olarak geçirdiğim ayların ardından, gözlerimi kısıp bittiği zaman nasıl görüneceğini gözümün önüne getirebiliyordum. Dinlenme odası orada, giriş holü kuzey tarafta, konferans odaları üst katlarda. Neredeyse bitmeye yakın hâli her zaman beni heyecanlandırıyordu.

Bunu kahrolası şekilde seviyordum.

İşimiz bittiğinde girişe doğru yürürken, Sophie'ye bittiği zaman binanın nasıl görüneceğine dair telefonumdaki üç boyutlu görselleri gösterdim. Bakışlarını kaldırıp cıvıl cıvıl gözlerle bana baktı ve "Ben senin yerinde olsaydım o kadar heyecanlı olurdum ki tamamlanana kadar uyuyamazdım!"

Sadece onun duyabilmesi için biraz öne doğru eğildim. "Kimseye söyleme ama sadece karanlıkta oturup nasıl olacağını hayal etmek için devamlı buraya geliyorum."

"Düşmekten ve boynunu kırmaktan korkmuyor musun?" diye sordu gülerek. Ayakkabılarını beton zemine vuruyordu.

"Hayır," dedim. "Çünkü bu binayı kendi yüzümü bildiğimden daha iyi biliyorum."

"Her gün iş güvenliği verilerini okuyan biri olarak..." dedi gözlüğünün üzerinden bana bakarak. "...davranışların beni dehşete düşürüyor."

"Ne oyunbozansın ama," diye alay ettim.

"Açlıktan ölmek üzere olan bir oyunbozan. Beni doyuracak mısın, doyurmayacak mısın?"

@ayisigikitap

- 26 -

Sophie

Uçak Detroit'e inmek üzereyken emniyet kemerimi bağladım.

Max çarşamba gecesi beni aramıştı çünkü kendisinin deyimiyle *şimdiye kadar yaptığımız en kolay düğüne* çağrılmıştı. Bu sefer hem gelin hem de damat *birlikte* düğünden vazgeçmek istiyordu ama kendileri düğünü iptal etmek ve ebeveynlerini üzmek istemiyorlardı, bu nedenle de bu işi profesyonellere bırakıyorlardı.

Bize.

Ve başka bir artısı daha vardı: Düğünün olacağı mekân arabayla gidilmeyecek bir uzaklıktaydı, dolayısıyla mutsuz çift bizim seyahat ve konaklama masraflarımızı karşılayacaktı.

Evet, lütfen.

Hiçbir zaman uçaklara, havaalanlarındaki insanları izlemeye ve otelde kalmaya olan sevgimi aşamamıştım. Bu nedenle de bu hafta sonu teklifini her şeyimle kabul etmiştim.

Maalesef ki tüm gün boyunca katılmak zorunda olduğum toplantılarım vardı, dolayısıyla benim uçağım Max'ten sonraydı ve otele Uber taksi uygulamasını kullanarak gidecektim. Max'in uçağı Detroit'e öğleden sonra ikiyi çeyrek geçe inmişti ve şu anda saat altı buçuktu.

Max muhtemelen çoktan otelin barında sarhoş olmuştu.

Ben evden ayrılmadan önce Larry beni Max'in dudaklarından uzak durmam konusunda uyarmıştı çünkü incinmemi

istemiyordu. Larry, *kendim için öpüşme* oyununa son vermesek ya Max'in ya da benim sonunda karşıdakine hisler besleyeceğimize inanmıştı ve onun bu şekilde düşünmesi mantıklıydı.

Onun anlamadığı ise ikimizin de ilişkilere, romantizme ve A ile başlayan kelimeye ne kadar karşı olduğumuzdu. O, benim bir ayrılıktan çıktığımı ve biraz bıkkın olduğumu düşünüyordu. Benim aslında aşk hakkındaki gerçeği bildiğimi ve diğer herkesin bir ahmak olduğunu bilmiyordu.

Yine de Max'in dudaklarından uzak *duracaktım* çünkü ilişki olmayan ilişkimizin gelişip bir tür *cinsel arkadaş* durumuna gelmesini istemiyordum. Bu ikisini *tam olarak* neyin farklı kıldığını bilmiyordum ama ikisinin aynı şey olmadığını biliyordum.

Muhtemelen.

Ama bunun bir önemi yoktu çünkü oyun oynamakla işim bitmişti.

En sonunda uçaktan inip bavulumu yolcu iniş kısmına çekerken bir mesaj aldım.

İndin mi?

Aslında tam olarak uçaktan iniyorum.
Senin otele gittiğini varsayıyorum?

Az önce otel barında kendime bir bira ısmarladım.

Hiçbir şey kulağa bu kadar olağanüstü gelmemişti.

Sen gelmeden senin için de bir şey ısmarlamamı ister misin? Zehrini seç Steinbeck.

Eğer varsa Shiner Light Blonde, eğer yoksa Mich Ultra.

Ismarladım varsay. Bir şeyler yedin mi?

Uçağa binmeden bir pizzayı yalayıp yuttum, o yüzden iyiyim.

Neyse ki gelin ve damat hazırlıkları önceden ayarlamıştı, bu nedenle de otelin servis aracı havaalanının dışında bekliyordu ve sadece yirmi dakika sonra otelin lobisine girdim. Otele giriş yaptım, üstümü değiştirip siyah bir tayt ve Celtics eşofman üstü giydikten sonra o bira için hazırdım.

Odam merdiven boşluğunun hemen yanındaydı, bu nedenle de asansöre binmek yerine hızla merdivenlerden indim. Ve otelin barına girdiğimde gördüğüm ilk şeyle midemde kelebekler uçuşmaya başladı: Max barda oturduğu yerden bana sırıtıyordu.

Ondan hoşlanıyor olmasam da o neredeyse insanın bakamayacağı kadar çekiciydi.

Aynı zamanda adam kesinlikle gri eşofman altının içinde iyi görünmeyi başarıyordu. Max bir şekilde beyaz Cubs kapüşonlu giyeceği, gri eşofman altı ve Nike spor ayakkabıları içinde profesyonel bir atlet gibi görünüyordu. Hiç dağınık görünmüyordu, oysa eşofman altı ve kapüşonlu içinde akla akşamdan kalma birini ve başıboş gezen bir işsiz varsayımlarını getiriyordu.

Ve taktığı kemik çerçeveli gözlükler, sanki bu Max'in *GQ* dergisine verdiği *ev hâli* pozlarıymış gibi bir model tarzında görünmesini sağlamıştı.

"Tamam, selam," dedi, bakışları her yerimdeydi.

"Tamam, selam," diye cevap verdim, o barın üzerinde duran Shiner Light Blonde şişesini işaret ederken. "Ve ayrıca Tanrı seni kutsasın."

"Zor bir gün müydü?" diye sordu, ikimiz de bar taburelerimize otururken.

"Bomba üstüne bomba," diye cevap verdim, daha şimdiden pazartesi sabah yapılacak işlerin takibi beni korkutuyordu. "O yüzden bunu içtikten sonra votkaya geçeceğim."

"Belki ben de sana katılırım," dedi gülümseyerek ve yeniden yüzüme bakmadan önce eşofman üstüme bakarken. "Benim için de bomba bir gündü, havadan bile bomba yağıyordu."

"Belki de o zaman sadece şat içmeliyiz," diye alay ettim. "Rahatlamaya çalışırken sinir bozucu karışımlardan vazgeçmeliyiz."

"Akıllı kız," dedi. Tam o barmene dönüp, "İki kamikaze şat lütfen," demeden önce dudaklarına bakmama neden olan haylaz bir ses tonuyla.

Bir saat sonra *fazlasıyla* sarhoş olmuştum.

Sadece ikişer şat içmiştik ama içimde yavaş yavaş kaynıyor, bira ve bitkinliğimle olabilecek en enfes şekilde karışıyordu. Aniden, Max barın arkasındaki televizyondaki beyzbol maçını izlerken, gülümsemekten başka bir şey yapamaz hâle geldim.

"Hey, Maxxie," dedim koluna dokunarak. "*Dağınık* bir selfie paylaşalım."

Tek kaşını kaldırdı ama bakışlarını oyundan çevirmedi. "Dağınık?"

"Çakırkeyif, dağınık... Ne dersen de ama o ânı yakalayalım." Yeniden koluna dokundum. "Vay canına, kolun da aynı göğsün gibi gerçekten sert. Kıyafetlerinin altında *kaslı* biri mi var, *genç*?"

O zaman bana baktı. "Az önce *kaslı* dedin ve bana *genç* diye seslendin."

"Evet. Yani?" Bana kuşkuyla bakmasına sırıttım ve sonra Larry'den bir alıntı yaptım: "Nesin sen, lanet olası bir dil kurumu mu?"

Dudaklarında eğlenirmiş gibi görünen bir sırıtma belirdi. "Sen sarhoşsun."

"Sen *değil* misin?" diye sordum biraz yüksek sesle.

"Kendimi iyi hissediyorum ama bu sarhoş olmaktan birkaç durak öncesi."

"Paul," dedim barmenle konuşurken bakışlarımı Max'in ateşli, koyu renk gözlerinden çekmeden. "Lütfen bu adam için bir şat alabilir miyim? Üç viski şat olsun ama mümkünse duble olsun. Gitmesi gereken birkaç durak var."

Barmenin, "Sorun değil," dediğini duydum ama bakışlarımı Max'in gözlerinden alamıyordum.

"Neden..." diye sordu yeniden gözlerime bakmadan önce bakışları dudaklarıma inmişti. "...özellikle o şatı seçtin, Sophie?"

"Çünkü düğünümü mahvettiğin gece istediğin içki buydu."

"*Hayatını kurtardığım gece* demek istedin, galiba" diye beni düzeltti, elini kaldırıp dağınık topuzumdan çıkan bir tutamı geriye doğru iterken.

"Böyle söylemiştim." Birbirimizin gözlerinin içine bakar ve kalbim göğsümün içinde teklerken çakırkeyif olmaktan daha fazlasını hissediyordum. "Hayatımı kurtardığın gece."

"Alın bakalım," dediğini duydum Paul'un, şatı bara koyarken ama hâlâ bakışlarımı onunkilerden çekemiyordum.

"Teşekkürler," dedi Max ve içip bardağı bara bırakırken bakışlarını benden kaçırmamıştı.

"Nakit paran var mı?" diye sordum ona biraz daha yaklaşıp, sesimi alçaltarak.

"Evet," diye cevap verdi Max, seksi bulduğum dişlerini sıktığında çenesinde oluşan o hareketi yaparak. "Neden?"

"Çünkü şu anda seni öpmek istiyorum ve kartımın işlem görmesini beklemek istemiyorum."

Ayağa kalktı, o güzel eşofman altından klipsle tutturulmuş bir tomar kâğıt para çıkardı ve barın üzerine birkaç kâğıt para bıraktı. "Gidelim."

Daha ben itiraz etme fırsatı bulamadan, iri eliyle elimi kavradı. Beni çekerek bar sandalyesinden ve bardan dışarı çıkarıyordu.

- 27 -

Max

Onun sarhoş olduğunu biliyordum ve umurumda değildi.

Onu öpmekten daha fazlasını yapmayacaktım -demek istediğim, ben bir pislik değildim- ama geçen hafta sonu Shirley'nin Restoranı'nın yanında öpüşmeyi bıraktığımız andan beri onun dudaklarını yeniden tatmak için ölüp bitiyordum. Eğer istediği bir öpüşmeyse ben kim oluyordum da onu reddedecektim?

"Odalarımızdan birine gidemeyiz," dedi ben onu lobide çekiştirirken. "Max. Bekle."

Yürümeyi bıraktım ve ona döndüm. "Ne?"

Seksi, çakırkeyif bir şekilde gülümsedi ve Tanrı'ya yemin ederim ki bunu ciğerlerimde hissettim.

Gözlerim kirpiklerinin uzunluğunu, elmacık kemiklerinin eğimini, dudaklarının yumuşak kıvrımını ve oyun oynamak ister gibi bana bakışını ezberlerken, tam bir saniye boyunca nefes almayı bırakmamın nedeni buydu.

"Eğer bir otel odasına gitmek istersek," dedi benden başka kimsenin onu duymasını istemediği için bana biraz daha yaklaşarak. "Kendime bunu yapmamak konusunda güvenmiyorum..."

Cümlesini yarıda bıraktı, kaşlarını kaldırıp başını yana eğmişti.

"Ne yapmamak konusunda?" diye sordum onun ne kastettiğini bilmeme rağmen.

"Ne kastettiğim açıktı ve sen de bunu biliyorsun," dedi daha da fazla sırıtarak. "Ama... sadece beni takip et."

Elimi tuttu ve asansörün ters yönünde ilerlemeye başladı, *lanet olası asla sona ermeyen* ilk kat koridorunda beni peşinden sürüklüyordu. Ki bu bir hayal kırıklığıydı çünkü planım onu bahsi geçen asansörün *içinde* deli gibi öpmekti ama onun alternatifi her ne ise ona da kendimi tamamen vermeye hazırdım.

Merdiven boşluğunu gördüğümde gülümsedim.

Hiç kimse merdivenleri kullanmıyordu, bu nedenle de çalınmış birkaç dakikayı yalnız geçirmek için mükemmel bir konumdu.

Sadece kapıyı açıp içeri girdiğinde hayal ettiğim (bir başka deyişle çaresizce umut ettiğim) gibi beni merdiven boşluğu kapısına doğru itmek yerine merdivenlerden bodrum katına doğru inmeye başladı.

Onu beş merdiven basamağı, bir koridor, sonra beş merdiven basamağı boyunca takip ettim.

Ta ki üzerinde ÇAMAŞIRHANE - SADECE ÇALIŞANLAR GİREBİLİR yazan bir kapı olan yere kadar.

Kapı kolunun üzerine asılmış bir asma kilit vardı.

Yani hiçbir misafir buraya gelmeyecekti ve saat çamaşırhanenin açık olması için fazlasıyla geçti.

Sen bir dâhisin.

Bunu söylemek üzereydim ama sonra eşofman üstünün alt kısmını kavradı ve başının üzerinden çıkardı. "Üzgünüm ama sıcakladım."

Eşofman üstünün altına bir tişört giymişti ama üstünü yere atış şeklinde ve saçlarının karışmasındaki bir şey sanki bir şey giymiyormuş gibi hissettirmişti. Bu, onun kıyafetlerini, altında

bir şey *olmadan* -benim için- üzerinden çıkardığını hayal etmeme neden olmuştu.

Ve kahrolası sakinliğimi kaybettim.

O anda dudaklarım onunkilerin üzerindeydi ve ellerimle onu belinden kavrayıp kendime daha çok çektim.

Neredeyse özür dileyecektim çünkü bu kadar sert davranmak istememiştim ama o ellerini tişörtümün arkasından sokup beni kavradı, bedenini benimkine daha da bastırırken tırnaklarını tenime geçirdi.

Lanet olsunnnnnn.

Başımı eğdim, onu yataktaymışız ve ben derinlerine kadar bedeninin içindeymişim gibi öptüm. Tanrı yardımcım olsun, o da sanki içindeymişim gibi boğazının gerilerinden gelen bir ses çıkardı. Onun ağzını kendiminkiyle bu şekilde tükettiğim, onun öpüşünü yiyip bitirmek için dişlerimi ve dilimi kullandığım için kendimi bir hayvan gibi hissederdim ama söz konusu şehvet olduğunda onun kadar iyi değildim.

Sophie ellerini sırtımdan yukarı doğru çıkardı, parmakları artık kürek kemiklerimin üzerindeydi ve beni o kadar sıkı kavradı ki nefesimi vermek zorunda kaldım. Dudaklarımı hafifçe ısırıyor, dilimi emiyor, beni her cinsel fantezimi biliyor ve bunları hayata geçirmek için can atıyormuş gibi öpüyordu.

Bunu ilk o mu yoksa ben mi başlatmıştım, bilmiyorum ama aniden kalçası ellerimin arasındaydı ve bacaklarını belime dolamıştı. Bedenimi çevirdim ve onu duvara bastırdım -*evet, evet, evet*- ben kendimi ona doğru bastırırken o da bedenini bükerek kendisini bana yasladı.

Yüce Tanrım.

"Max," dedi öpüşmemizin arasında nefes nefese, dudaklarında votka ve tatlı bir vaat tadı vardı. "...gözlüğün ön sevişme gibi."

Sol elimi tişörtünün altına sokarken kıkırdadım ve dudaklarının üzerine doğru, "Onu beğendiğini mi söylüyorsun?" dedim.

"Senden fazla not almak için bir şeyler yapmak istememe neden oluyorlar, Bay Parks." Parmaklarım onun hassas tenini keşfederken hızla bir nefes aldı ve inlemesinin arasında, "Oda," dedi.

"Ne?" dedim onun kulağına doğru kulak memesini hafifçe ısırırken.

"Hadi gidelim," dedi nefes nefese, bedenini neredeyse dizlerimin bükülmesine neden olacak bir şekilde benimkine sürtüyordu. "Senin odana."

"Kahretsin," diye inledim, dudaklarımı yeniden onunkilere götürürken hayatım boyunca hiçbir şeyi bundan fazla istemediğimden emindim. "Yapamayız."

"Neden?" dedi öpüşmeye devam ederken, dudaklarını dudaklarımdan çekmemişti. "Bende prezervatif var."

"Lanet olsun, Steinbeck," diye homurdandım, onun yatağımda olduğuna dair oldukça canlı görüntüler bana vururken nabzım hızla kulaklarımda atıyordu. "Sorun o *değil*, Tanrı aşkına. Sorun şu ki sen sarhoşsun."

"Hayır, değilim," diye fısıldadı. Alt dudağımı hafifçe ısırdıktan sonra dilini üzerinde gezdirdi.

"Tamam, ben sarhoşum," demeyi başarabildim, dudaklarım onunkileri kovalar, istekli bedeni kollarımda kıvranır ve belimi bacaklarıyla daha sıkı kavrarken bedenimin ürperdiğini hissedebiliyordum. "O yüzden durmalıyız."

Yarı kapalı gözleri hemen açıldı.

"Eğer ayıldığında hâlâ bunu istersen, Soph, ben seninim: gece ya da gündüz," dedim söylediğim her kelimeyi kastederek. Çünkü o bakışlarını kaldırıp bana bakarken, ondan *çok*

hoşlandığımı fark etmiştim. Aramızdaki *bu kimyasal çekim çıldırdı* olayından değil de *ondan.*

Ona âşık oluyordum.

"Ya seni iki saat içinde ararsam," diye dalga geçti, ellerini tişörtümün içinden çıkarıp bacaklarını belimden çekip yere basarken.

Üzerinden attığı eşofman üstünü yerden alıp ona uzatırken hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum. "Bu gece tartışma dışı."

Sophie tek kaşını kaldırdı ve doğru kararı verdiğimi anladım. Sophie son derece solgun görünüyordu ve benim de hızla içtiğim duble şat varlığını belli etmeye başlamıştı.

Sarhoşluğum hızla artıyordu.

"Ama ya yarın?" diye sordu yumuşak bir şekilde, kapüşonlumun iplerinden birini çekmek için uzanarak.

"Yarın," dedim zorlukla yutkunurken, "kim bilir."

- 28 -

Sophie

Masanın her yerine kusmayacağım konusunda kendime yüzde yüz güvenmiyordum.

Yatakta berbat bir şekilde dönüp durduktan ve en sonunda gece yarısı iki buçukta uyuyakaldıktan sonra, sabah saat altıda dünyadaki en pis baş ağrısı ve daha da beter bir akşamdan kalmışlıkla uyanmıştım. Çok fazla içen biri değildim ama üniversiteden yağlı kahvaltı ürünlerinin genellikle işe yaradığını hatırlıyordum.

Bu nedenle de dört Motrin* içtim ve doğruca kontinental kahvaltıya** indim.

Ama şimdi pastırma, yumurta ve patateslere bakarken, kolesterolle dolu yemeklerin midemde kalacağından emin değildim.

Otelin sabah manzarası olarak seçtiği sabah haberlerine bakarken telefonum titreşti. Telefonumu cebimden çıkarıp mesaja baktım.

Beni o duble şatı içmeye zorladığın için korkunç bir insansın ve şimdi bu akşamdan kalmışlık yüzünden perişan olacağım. Hem de EN kötüsü.

---

* *Motrin*, bir antiinflamatuar ve analjezik ilaç markası.

** *Kontinental kahvaltı*, genellikle tost, kek, hamur işi, yoğurt ve kahve gibi yiyeceklerden oluşan geleneksel kahvaltı çeşidi.

Mide bulantıma rağmen bu, gülümsememe neden oldu. Mesaj attım:

Eğer istersen bende Motrin var.

Tamam o zaman, artık seni affetmek zorunda kalacağım. Hangi odadasın?

Bu bana dün gece merdiven boşluğundaki ön sevişme seansımızı ve ona benimle seks yapması için yalvarmamı hatırlattı. Tanrıya şükürler olsun ki detaylar bulanıktı, yoksa ona prezervatif önerdiğim ve onun da *hayır, teşekkürler* dediği utanç verici gerçeğinden dolayı utançtan ölürdüm.

Onun da akşamdan kalma olması kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Mesaj attım:

Aslında aşağıda kontinental kahvaltıdayım.

Yağlı yemekler... Harika fikir. Geliyorum.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama Max en sonunda geldiğinde, berbat görünüyordu. Üzerinde bir tişört, basketbol şortu, parmak arası terlikler vardı ve saçları darmadağınıktı. Yanakları pembeleşmiş, gözleri kan çanağı gibi olmuştu ve masada karşıma oturduğunda, Tanrıya yemin edebilirdim ki hâlâ viski kokusu alıyordum.

"Merhaba, gün ışığım."

Bana ters bir bakış attı. "Çek git, pislik torbası."

"Vay canına," dedim gülerek. Zavallı, acınası Max'e baktığımda kendimi daha iyi hissetmiştim. "Bazı insanlar sabahları *fazlasıyla* sevimsiz oluyorlar."

"Motrin lütfen," dedi ters bir şekilde, tepeleme dolu tabağıma onu gücendirmiş gibi bakarak.

"Ah." Boğazımı temizledim. "Tamam, ilaç burada değil, odamda."

Tıpkı bir çocuk gibi aynı anda hem iç geçirip hem de inledi.

"Al." Gülümsememeye çalışarak anahtar kartı ona doğru uzattım. "Banyo tezgâhının üzerinde, oda 1213."

"Sen yanımda olmadan odana girmeyeceğim."

"Neden?" diye sordum, çırpılmış yumurtamdan birazını çatalıma alıp, en iyisini umarak.

"Sadece garip hissettiriyor. Senin işin bitene kadar bekleyeceğim."

"Yiyecek bir şeylerin yanında olmak mideni bulandıracakmış gibi görünüyorsun."

"Ben iyiyim," dedi ve sonra, "ama sanki bu çok komikmiş gibi gülümsemeyi bırak," diye ekledi.

"Tamam."

Kaşlarını indirdi. "Ve bana eğlendirilmesi gereken bir çocukmuşum gibi *tamam* deme."

"Tamam."

Bunun üzerine homurdandığında kahkaha attım, ki bu da onun bana hareket çekmesine ama aynı zamanda dudaklarının bir şekilde eğlenir gibi görünen bir sırıtmaya dönüşmesine neden oldu.

Tabağımdaki yiyecekleri hızla yalayıp yuttum -Tanrım tam olarak ihtiyacım olan şey buydu- ve sonra odama çıkmak için asansöre bindik. Odaya girdiğimizde makyaj çantamdan Motrin'i almak için banyoya gittim ve çıktığımda, Max yatağın üzerinde yatıyordu.

Bir koluyla gözlerini kapatmış, diğerini diğer yöne doğru açmıştı.

"Uyuşturucu kullanmış gibi görünüyorsun," dedim bir elimde plastik bir bardağın içindeki su, diğerinde dört tane ilaç tabletiyle yatağın ucuna otururken.

"Tam olarak istediğim buydu," dedi, sesi zaten neredeyse uykuya dalmış gibi boğuk çıkıyordu.

"Otur ve bunları iç."

Kolunu yüzünün üzerinden çekti, inledi ve sonra doğruldu.

Motrin tabletlerini ağzına atıp suyu içerken bana baktı.

"Aferin sana," dedim boş plastik bardağı onun elinden alıp komodinin üzerine koyarken.

"İkinci uykuya yatmalıyız," dedi kendini yeniden yatağa bırakarak.

"Ne?"

"İkinci uyku. Üniversitedeki gibi. Buraya gel ve benimle birlikte bunu yap."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Açıkla lütfen."

Yana döndü ve gözlerini açtı.

Çok az.

"Eskiden akşamdan kalma bir şekilde uyanır, gidip çörek alır, çörekleri yer ve sonra bir saat daha uyurdum."

"İkinci uyku," dedim başımı sallayarak, onun akşamdan kalma olduğunda aksi bir şekilde çok sevimli olduğunu düşünüyordum.

"Bunu açıklayamam," diye mırıldandı gözleri kapanırken. "Ama bu, hayatında yaptığın en güzel şekerleme olacak."

"Ben *yorgunum*," dedim, kendimi uyandığım zamandan daha iyi hissediyordum ama harika değildim.

Kayarak yatağın sol tarafına geçti ve yastığın sağ tarafına eliyle pat diye vurdu. "Hadi gel."

Ayakkabılarımı ayağımdan fırlatıp yatağa girerken kıkırdamak istiyordum. "Hey Siri. Bir saat sonraya alarm kur."

"Akıllı kız," dedi Max derinden gelen, uykulu bir sesle ve bana arkasını döndü. Ben de gözlerimi kapatırken söylediği bu kelimelerin bedenime yaptığı her şeyi görmezden geldim.

Ve derin bir uykuya daldım.

Saatim titreşene kadar uyanmadım -yüce Tanrım, en son ne zaman aralıksız bir şekilde bir saat boyunca uyumuştum?- ve ancak sonra onun kollarının etrafımda olduğunu hissettim.

Gözlerimi açtığımda onun bana arkadan sarılarak uyuduğunu fark ettim.

Geçmişime bakılacak olursa, ben sarılarak uyuyan biri değildim. Benim düşünceme göre, yetişkin bir çiftin birbirlerine dokunmak zorunda kalmadan uyuyabilecekleri büyük boy iki kişilik bir yatakları olması gerekiyordu. Seks seksti, uyku ise uyku ve ikisinin kesişmesi gerekmiyordu.

Ama burada, Max'in beni oyuncak ayısıymışım gibi kollarında tutarken yatmak çok güzeldi.

Muhtemelen bunun nedeni bu kişinin Max olmasıydı: romantik olmaya çalışan biri olmaması... Muhtemelen hoşuma gitmesinin nedeni buydu.

Ama gözlerimi kapattım ve kollarının ağırlığını ve derin bir şekilde uyurken ılık nefesini ensemde hissetmeyi ezberlerken, birkaç saniye daha bunun tadını çıkardım. Bu hiçbir şey değildi, sadece arkadaşça bir uyumaydı ama bana nasıl hissettirdiğini unutmak istemiyordum.

Dikkatli bir şekilde kollarının arasından ayrıldığımda Max açık bir şekilde bitkindi çünkü yatağın kenarına oturup ona baktığımda hâlâ derin bir şekilde uyuyordu.

Uyurken yüzü hassas ve narin -hatta çocuksu- görünüyordu ve bununla ilgili bir şey kalbimin göğsümün içinde sıkışmasına neden oluyordu. Telefonumu elime aldım ve bunu daha sonra ona karşı kullanmak için bir fotoğrafını çektim.

Ama dişlerimi fırçalamak için banyoya gittiğimde, o fotoğrafa baktım ve bir nedenden ötürü onun bunu bilmesini istemedim.

Sadece o fotoğrafı kaydetmek istedim.

Kendim için.

- 29 -

Max

"Eğer buradaki herhangi biri bu ikisinin..."

"Ben biliyorum," dedim ayağa kalkarak ve sonra Sophie'nin de arkamda ayağa kalktığını hissederek, "Aslında *biz* biliyoruz," diye ekledim.

Ona baktım ve göğsümdeki o yanmayı yine hissettim. Üzerinde uzun, sarı askılı bir elbise, koyu renk güneş gözlüğü vardı ve olağanüstü görünüyordu. Parlak çıplak omuzları ve renksiz dudak parlatıcısıyla odasından çıktığında neredeyse nefesim kesiliyordu. Ayçiçekleriyle dolu bir tarlada çıplak ayak dans etmesi gereken bir yaz perisine benziyordu.

Ne zaman onun yanında olsam aklıma bu tür saçmalıklar gelip duruyordu.

Bu tuhaftı ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Sophie'nin tam olarak ne istediğini biliyordum: kesinlikle hiçbir şey. Benden hiçbir duygu istemiyordu ve bana *karşı* hiçbir duygusu yoktu. Bu nedenle de benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu, öyle değil mi?

Ve kahretsin, ben de ilişkilere tövbe etmiştim.

Ama onunla her şey o kadar kolay, o kadar *güzeldi* ki, daha denemeden bile parmaklarımızın arasından süzülüp gitmesine izin vermek biraz üzücü görünüyordu. Kısa bir süre kestirdiğimiz

zaman Sophie bana sokulup yattığında, hiçbir şey kollarımı ona dolamak ve yüzümü onun çilek kokulu saçlarının arasına gömüp yeniden uykuya dalmak kadar doğal hissettirmemişti.

Lanet olsun. Kahrolası, ne düşünüyordum?

Şoke olmuş mırıldanmalar başladı ve damat tam olarak yapacağını söylediği şeyi yaptı.

"Baş başa konuşabilir miyiz?" dedi sakin bir şekilde, gelin ise kusacak gibi görünüyordu. "Hanımlar beyler, hemen geri döneceğiz."

Dördümüz fuayeden geçerek, kilisenin açık bir şekilde gelinin gelinliğini giydiği belli olan bir ofisine gittik. Kıyafetler, makyaj, saç spreyi... Neredeyse odadaki her yüzeyin üzerine dağılmış durumdaydı ama altı nedime vardı, dolayısıyla bu normaldi.

Damat arkamızdan kapıyı kapattı ve kilitledi.

Sophie sanki üşümüş gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gelin âdeta bundan sonra ne olacağını bilmiyormuş gibi rahatsız görünüyordu.

"Pekâlâ... Vay canına." İnanılmaz derecede genç görünen damat geline sırıttı ve "Bunu gerçekten yaptık," dedi.

Gelin güçsüz bir şekilde gülümsedi. "Ama konuşarak bizi bundan vazgeçirmeye çalışacaklarından korkuyorum."

Damat başını iki yana salladı ve gelinin eline doğru uzandı. "Bunu yapmalarına izin vermeyeceğim."

Bana mantıklı gelmemişti ama damat sessiz itirazımızın ihtiyaçları olan tek şey olduğu konusunda ısrar etmişti. Ailelerinin mahremiyetlerine saygı duyacağını ve itiraz nedeninin *sadece ikisinin arasında olmasına* izin vereceklerini söylemişti.

"Pekâlâ," dedi Sophie, onların ellerine bakarken kaşlarının arası hafifçe kırışmıştı. "Şimdi ne olacak?"

"Siz gidebilirsiniz." Damat cüzdanını çıkardı, omuz silkti ve "Bunu resmî olarak duyurmadan önce burada *içten* bir konuşma

yapmışız gibi görünmek için, oraya dönmeden önce biraz bekleyeceğiz," dedi.

Cüzdanından bir deste kâğıt para çıkardı, ki ben bu parayı reddetmeyi isterdim çünkü bu ikisi zaten konaklama ücretlerimizi ödemişlerdi. Ama Sophie'nin payı olan parayı elinden almak iste...

"Sizde kalsın," dedi Sophie, bu kelimelerinin üzerine tepkimin ne olacağını ölçmeye çalışır gibi bana baktı. "Zaten otel ve uçak biletlerinin parasını ödediniz. Para sizde kalsın."

Düşünmeden ona uzanıp elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine doladım. Bunu yapmayı planlamamıştım ama onun bu kadar düzgün bir insan olmasına bayılmıştım.

Bu hareketime şaşırmış gibi görünüyordu, bakışları yüzümün her yerindeydi ve bu hareketimle kendimi mahvetmediğimi umdum.

Ama sonra Sophie parmaklarımı sıktığında sorun olmadığını anladım.

"Tamam, şimdi ne yapmak istiyorsun?" Sophie otele geri dönerken yolda sessizdi, ben pencerelerden Detroit koşuşturmasını izlerken, o işle alakalı e-postalarına cevap vermişti ama artık otele gelmiştik.

"Akşam yemeği için bir şeyler yiyebiliriz," diye önerdim asansöre doğru ilerlerken, henüz bir şeyler yemeye pek istekli olmasam da.

Kahrolası uzun bir zamandır akşamdan kalma durumunu yaşamamıştım ve o sabah yaşadığım oldukça sıra dışıydı. Sophie'nin bilmediği şey ise merdiven boşluğundaki

yaramazlığımızın ardından içmeye biraz daha devam etmek için bara dönmüş olmamdı.

Çünkü onu lanet sikik kafamdan atamıyordum.

Tabii ki kendi kazdığım çukura kendim düşmüştüm ve bu, durumu daha da kötüleştiriyordu. Aynı zamanda kendimi bir çöp kamyonu çarpmış gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Ben hâlâ kendimi yemek yiyecek gibi hissetmiyorum," dedi durup asansörün gelmesini beklerken. "Ama eğer açsan sana eşlik edebilirim."

"Tanrım, hayır," dedim o buruşturduğum yüzüme bakıp gülerken. "Kendimi iyi hissediyorum ama *o kadar* iyi değilim."

"Ben de." Ben daha önce basmış olmama rağmen asansörün düğmesine yeniden bastı ve "Belki de erkenden odalarımıza çekilip iyi bir uyku çekmeliyiz," dedi.

Ona karşı ne hissettiğimi bildiği ve bunun için aramıza mesafe koyup koymadığına dair bir ipucu arayarak onun yüzünü izledim ama normal görünüyordu, dolayısıyla ben de, "Fena fikir değil," dedim.

Asansörün kapıları açıldı ve içeri girdik.

"On iki, değil mi?" diye sordum, kendim için dokuzuncu kat onun için on ikinci kat düğmelerine basarken.

"Evet," dedi. "Teşekkür ederim."

Asansör hareket etmeye başladığında ikimiz de bir şey söylemedik. Sophie ile ilgili olarak kendimi kaptırmaya başladığım için, beynim bana ikimizin alarm çaldıracak bir şekilde duvara yaslanmış olduğumuz senaryolar göndermeye başlamıştı.

Bana baktı. "Sen hangi odadaydın?"

Yutkundum, havada çatırdayan elektriğin sadece benden kaynaklandığını biliyordum. "Dokuz yüz on iki."

"Ah," dedi başıyla onaylayıp, dişiyle alt dudağını çekiştirerek. "Kat dokuz."*

---

* *Dokuz* (niner) anlamına da gelen kelime argoda *yirmi üç santim* demektir.

"Sen az önce şey mi dedin?"

"Dokuz mu? Evet." Başıyla onayladı ve kapının üzerindeki sayılara baktı. "Dokuzlar,"* diye mırıldandı.

Söylediği aptalca kelimeler nabzımın iyice hızlanmasına neden oldu çünkü o da bir şeylerle mücadele ediyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. Belki de sadece benimle ilgili bir şeydi ama hava cinsel gerilimle yoğunlaşmış gibi asansörün içi boğucuydu.

Dokuzuncu katta kapılar açıldığında asansörden çıkmak bana acı verici geldi.

"Burası benim katım," dedim bir ahmak gibi asansörden çıkıp ona doğru dönerken.

"Max dokuzuncuda," dedi sessizce âdeta kendisine söyler gibi, bakışları hâlâ asansörün duvarını aydınlatan rakamlar üzerindeydi.

"Sen iyi misin?" diye sordum, sesim biraz pürüzlü çıkmıştı.

Bakışlarını yeniden benim üzerime odakladı ve beni başıyla onayladı. "İyi. Ben, şey, iyiyim. İyi geceler, Max."

Yutkundum. "İyi geceler, Soph."

Odama doğru yürürken huzursuz hissediyordum, kapının kilidini açıp içeri girerken huzursuz ve bir şekilde hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Ondan ayrılmak, o olmadan odamda olmak istemiyordum. Sadece arkadaş olduğumuz için bu aptalca bir düşünceydi ama onun burada olmamasından dolayı kendimi sıkıntılı hissediyordum.

Gömleğimi ve kravatımı çıkardım. Kapının çalındığını duyduğumda atletimi de çıkarmak üzereydim. Kapıya doğru yürüyüp kapıyı açarken kalbim hızla atıyordu.

"Girişken olmak istemiyorum," dedi Sophie saçlarını kulaklarının arkasına atıp, parlak gözlerle bana bakarak. "Ama bunu

---

* *Dokuz* (nines) anlamına da gelen kelime aynı zamanda mükemmel, çok şık anlamına da gelir.

düşünmeden duramıyorum. Ve düşündüm de eğer sen de bunu düşünüyorsan, ikimizin de istediğimizi almamız gerek. Belki de sadece yapmak isteyebiliriz. Deneyebiliriz. Şey, beraber."

Onun kolunu kavradım ve onu odanın içine çektim.

"Tam olarak ne yapmayı?" diye sordum kapı ardından kapanırken.

O önümde sarı elbisesinin içinde dururken ve arzu bedenimi kaplarken dişlerimi gıcırdatarak elimi aşağı indirdim.

Alt dudağını ısırdı, yutkundu ve sonra, "Kendimle sevişmek için ölüyorum, Max," dedi.

Bunu farklı bir şekilde ifade ederek gerilimi kesmeye çalıştığını biliyordum ama gülümseyemezdim. Göğsümün tamamı sıkışırken gülümsemek imkânsızdı. "Senin bunu yapmanı hayal ettim," diye itiraf ettim.

"Ne?" Bakışları yüzümde geziyordu. Sessiz bir şekilde, "Tam olarak ne yapmamı?" diye sordu.

"Sophie Steinbeck," dedim, çilli omuzlarının kısaca tadına bakmak için dudaklarımı omzuna götürürken. "Bununla başa çıkabileceğinden emin değilim."

"Ah, çıkabilirim," dedi ve ben dilimi teninin üzerinde gezdirirken nefesinin titrek bir şekilde çıkmasını sevmiştim. "Anlat bana."

"Sadece diyelim ki..." demeyi başardım, arzuyla neredeyse titreyen parmaklarımla elbiselerinin askılarını aşağı indirirken, "...o güzel ellerinin bedeninin her yerinde dolanması fikri gerçekten ama *gerçekten* hoşuma gidiyor."

"Tamam o zaman," diye iç geçirdi, ellerini atletimin önünde yumruk hâline getirerek. O sırada ben de elbisesinin diğer askısını indirirken elbise yere düştü. "Ben de seni düşünmeye başladığımı söylemek zorunda olduğumu hissediyorum. Hem de her seferinde."

Onun viski rengi gözlerine, dantelli iç çamaşırlarına ve seksi topuklu ayakkabılarına bakarken nefesimin kesildiğini hissettim. "En son ne zaman? Söyle bana."

Utanıyordu ama benim Sophie'm aynı zamanda utanmıyordu ve "Dün gece," derken gözleri parlak kehribarlar gibiydi.

İşte buydu.

Programın yavaş, cilveli bölümünün sonu.

Dudaklarım dudaklarını buldu ve o da sanki aklımı yitirmemi bekliyormuş gibi beni öpmek için yükseldi. Sonumu *bekliyormuş* gibi. Ben kollarımı onun beline dolayıp onu yatağa taşırken, o da bacaklarını sıkıca bana doladı. Ayakkabıları ayaklarından kayarak çıkıp yere düşmüştü. Beni deli gibi öperken yüzümü tutmak için ellerini kaldırdı, çok şiddetli kahrolası bir yangın bile bizi durduramazdı.

Orada mükemmel kalçası ellerimin üzerinde, dili ağzımın içinde dururken başım dönüyordu. Hiçbir zaman unutmamak için bu anıyı yakarak hafızama kaydetmek istiyordum. Çünkü hayatlarımızın geri kalanında ne olursa olsun, o anda, o odada, birbirimiz için yanıp tutuşuyorduk.

"Soph," dedim dudaklarına doğru. Onu yatağa indirip üzerine tırmandım ve kollarımın üzerine doğruldum.

"Bana bunu nasıl yapacağımı söyle."

Ayaklarını yatağın üzerinde, dizleri bükülüp bedenimi çerçeveleyecek şekilde kaydırdı ve dudaklarını hafifçe uzaklaştırdı. "Bilmiyor musun, Parks?"

"Ah, lanet olsun, biliyorum," dedim, dantelli çamaşırına ve yumuşak tenine bakarken, onun bedeninin her santimini keşfetmek istiyordum. "Ama bu senin, unuttun mu? Kendin için nasıl seks yapmak istiyorsun?"

Bir an için bu soruyu beklemiyormuş gibi şaşırmış göründü ama sonra o muhteşem dudakları haylaz bir gülümsemeyle kıvrıldı ve ben kendi ismimi bile unuttum.

- 30 -

Sophie

Kendim için seks.

İçgüdüsel tepkim ona uyum sağlamaktı çünkü yatak odasında hiçbir zaman kontrolü elime almamıştım. Demek istediğim evet, bazı anlarım olmuştu ve genel olarak sevişmeye hayrandım ama bu benim için keşfedilmemiş bir alandı.

Hiç kontrolü elime almamıştım.

Ama öpüşme deneyimimin sonuçları beni cesur yapmıştı.

"Tamam, başlangıç olarak," dedim, sesim daha önce hiç duymadığım kadar boğuk çıkıyordu. "Burada neredeyse çıplak olan bir tek ben varım. Tişörtü çıkart."

Hiçbir şey söylemedi ama burun deliklerinin açılıp kapanması midemin sarsılmasına neden oldu. Doğrularak topuklarının üzerinde oturdu, beyaz tişörtünün yakasını kavradı ve başının üzerinden çıkardı.

Ve lanet olası göğsü.

Max'in gövdesi kusursuzdu. Adamın bir Olimpiyat yüzücüsüymüş gibi uzun, geniş V şeklinde bir bedeni vardı. İçimde onun gergin karnını ısırma isteği belirdi. Kemerine doğru uzandığında, gözleri gerçekten için için yanıyordu ama bunu ben yapmak istiyordum. Birbirimize yüz yüze bakabilmemiz için dizlerimin üzerine kalktım ve kontrolü elime aldım.

Onun kemer tokasına dokunup, deri kemeri dikdörtgen gümüş rengi halkanın içinden geçirip metal parçayı serbest bırakırken çenesinin sertliği, tüylerimi diken diken etmişti. Kaya kadar sert karın kaslarına dokunmamaya dikkat ederek yavaşça deriyi tokasından çıkarıp, uzun kayışı çekerek serbest bırakırken parmaklarım titriyordu.

Hareket etmedi ama nefesini hızla içine çekti.

Önce düğmesini, sonra fermuarını açtım ve kumaş pantolonu yatağın üzerine düştüğünde boğazımı temizledim.

Kahrolası Calvin Klein boxerı, aman Tanrım.

Kalçasında şerit gibi kaslar vardı ve aniden kendimi boyumdan büyük bir işe kalkışıyormuşum gibi hissettim. Yani, bu yüksek düzey erkek türüyle baş edebilecek kadar donanımlı mıydım?

"Soru," dedi bana doğru yaslanıp. Beni yeniden doğruca arkamdaki yastıkların üzerine itmek için bedenini kullanırken sesi kalın çıkıyordu. "*Senin* ne istediğine karışmak istemiyorum ama sana dokunmam gerek."

"Bu, *ikimizin* de istediğini almasıyla ilgili," dedim ellerimi omuzlarına götürüp onu yeniden aşağı doğru çekerek. "O yüzden tamamen..."

Aç dudaklarıyla sözümü kesti, dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve beni neredeyse arzuyla çaresiz bir şekilde öptü. Topuklarımı yatağa bastırıp bedenimi onunkine doğru kaldırdım. Buna karşılık onun delirmiş gibi olan dudakları dudaklarımla birleşirken seksi bir şekilde inledi. Birbirimizi tadıyor, ısırıyorduk.

Bir başka insanı gerçek anlamda tüketmek, onu nefesinizle tamamen içinize çekmek mümkün müydü, bilmiyorum ama Tanrım bunu deniyordum.

"Beni öldürüyorsun," dedi nefes nefese askısız sütyenimi açıp yataktan uzağa doğru atarken. Gözleri tüm bedenimin

üzerinde geziniyordu -onları neredeyse tenimin üzerinde *hissedebiliyordum*- ve beklemek yerine ellerimi saçlarının arasına geçirdim. Dudaklarını tam olarak olmalarını istediğim yere yönlendirdim.

Diliyle bana sanki tam olarak neden hoşlandığımı bilir gibi hareket ederek sihirli şeyler yaparken, başım yastıkların üzerine düştü.

Ve gözlerimi açtığımda, tenimin tadına bakarken ateş saçan gözleriyle beni izlemesi neredeyse dayanılamayacak gibiydi.

Diri diri yanıyordum ve onun yaptığı tek şey beni tutuşturmaktı.

Sonra her şey birbirine girip bulanıklaşmaya başladı çünkü kayarak daha aşağı inmeye başladı. Bedenimde kalan dantelli tek parçayı çıkarırken dudaklarıyla daha aşağı iniyordu. Tepkilerimi kontrol etmek ya da onları düşünmek yerine kendimi hissettiklerimde kaybettim. İnledim, homurdandım, tırnaklarımı geçirdim ve çığlık attım. Onun elleri, dudakları, çıkardığı sesler ve bedenimin patlayan tepkileri haricinde dünyadaki her şey eriyip kaybolmuştu.

Dudaklarını yeniden dudaklarıma çektiğimde onu düşüncesiz bir tutkuyla öptüm çünkü şehvetle delirmiştim ve ona doğru uzandığımda elimi kavradı. Ona *ihtiyacım* vardı, bedeninin her santimine dokunmak için çıldırıyordum. Ama o, dudaklarımın üzerinde dişlerini gıcırdatırmış gibi bir ses çıkardı. "Beni bitirmeden bana dokunamazsın, Steinbeck."

"Senin bittiğini izlemek istiyorum," dedim yanaklarının kızarmasından ve alnına düşen bir tutam saçtan fazlasıyla tahrik olmuştum.

Seks ve zevk gibi, o anda ihtiyacım olan her şeyin ahlaksız yöneticisi gibi görünüyordu.

"Ben," dedi dudaklarını kulağımın yanına getirip kulak mememi ısırırken, "içinde bitmek istiyorum."

"Evet. Tanrım." Sinir uçlarımı yakan bir sıcaklık bedenime yayıldı. Gözlerim kapalıydı ve tek söyleyebildiğim, "Max, lütfen," oldu.

Tanrıya şükürler olsun ki ne dediğimi anlamıştı çünkü beni bir an için bıraktı ama prezervatif ambalajının açılmasının sesini duyduktan hemen sonra geri gelmişti. Kollarından destek alarak yeniden üzerimdeydi ve sonra bedenimin derinliklerine kayarak içime girdi.

Hissettiğim şeyle inledim, tamamen haklı olduğumu gösteren muhteşem *fazla, çok fazla* duygusunu hissediyordum. Bedeni zevk ve acıyı birbiri ardına yüklüyordu, biri diğerine dolanarak mükemmel hissi yaratıyordu. Onu daha da yakınıma çekmek için bacaklarımı kalçalarının etrafına doladım.

Açıkça açının değişiminden zevk alır gibi inledi ve dişlerini sıkarak bir an için hareketsiz kaldı. "Bundan ölebilirim, Soph."

"Neden?" diye sordum nefes nefese o yeniden hareket etmeye başlarken.

"Sen, hayalini kurduğumdan çok daha fazlası olduğun için." Bedeni *kendinden geçerken*, nefes alıp verişleri tutarsızdı. Kelimeler ağzından nefes nefese çıkıyordu. "Bu... delilik."

Ona doğru uzandım ve dudaklarını yeniden kendi dudaklarıma bastırdım. O beni zevkten yok ederken, ıslak bir şekilde dudaklarımı emmesine ihtiyacım vardı. Bedenlerimiz hayatları boyunca mükemmel bir şekilde uyan sevgililer gibi birbirine geçerken, savaşır gibi, vahşi ve acımasız bir şekilde öpüştük.

Her bir hareket tam olarak ihtiyacım olandı, her bir dokunuş bedenimin istediklerine bir yanıttı.

Ve söylediği kelimeler ateşi giderek fazla, daha da fazla alevlendiriyor, büyü yapan bir cadı gibi içimde yanan ısıyı artırıyordu.

Max küfreden biri değildi ama o ağzı bozuk bir tribün lideri gibiydi, sanki bedenimin onunkini kabul etmesini ateşli bir şekilde destekliyordu.

Siktir, evet, tatlım, siktir, iyi hissettiriyorsun.

Aman Tanrım, evet, siktir.

Sophie, siktir, evet, Soph, mükemmelsin.

Nedenini bilmiyordum ama bedeni benimkine çarparken kulağıma bu şekilde konuşması, her bir sinir ucuma yıldırımlar gönderiyor gibi hissediyordum.

Ve o dalga bedenime çarptığında, beni aşağı çekip gözlerimin ardındaki kararmış gökyüzüne binlerce yıldız gönderdiğinde, onu daha sert öptüm ve onu da yanımda götürdüm.

- 31 -

Max

"Tanrı aşkına, bu da *neydi?*"

Yorganı üzerimize çekerken kollarımı Sophie'nin beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Saçlarının içine doğru, "Ne neydi?" dedim.

Bana sokularak sırtını ön tarafıma yasladı ve hayatımda hiç bu kadar rahat hissetmediğimi anladım. Neredeyse bayılacağım kadar sert bir şekilde boşaldıktan sonra Sophie'ye bu şekilde sarılmak aniden kendimi mutlu hissettiğim yer olmuştu.

"Bu seks değildi. Daha önce seks yaptım ama bizim az önce yaptığımız, seksin *ötesine geçti.* Yani, nasıl bu kadar güzel olabileceğini bilmiyorum. Beş dakika geçti ve daha şimdiden hafızamdan şüphe ediyorum çünkü bu kadar mükemmel bir şeyin olması mümkün değil."

Yanılmıyordu.

"Daha da iyiydi," dedim ve bunu kastediyordum. "Gerçekten."

"Buna," dedi kollarımın arasında yüz yüze gelene kadar dönüp kıvrılarak, "kendimizin olanı alma seksinin bu kadar akıllara durgunluk verici olmasına inanamıyorum. Bu kendini keşfetmek ile ilgili yolculukta yanımda olduğuna çok memnunum, Maxxie."

Kendi şakasına sırıttı ama söylediği şeyle ilgili bir şey beni rahatsız etmişti. Seksin akıllara durgunluk verici olmasıyla alakalı değildi -çünkü aslında gerçekten iyiydi ve aklımı başımdan almıştı- ama bunun tamamının *kendimize ait olanı almak* teorisiyle ilgili olmasıyla ilgiliydi.

Aramızdaki gerçek kimyasal çekimi fark etmemiş miydi?

Kesinlikle, bu şekilde isimlendirmek konusunda istekli olmasa bile bunu hissetmişti, öyle değil mi?

"O yolculukta yanında olduğuma memnunum," dedim.

Aniden ona karşı duyduğum bu yoğun hislerden ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum ama bu hislerimin Soph ile zaten sahip olduğumuz şeyin arasına girmesine izin vermeyecektim.

Sanki bunun herhangi kahrolası bir anlamı varmış gibi.

O şekilde uyuyakaldık, odada *sessiz uyuyamadığı için* açmam konusunda ısrar ettiği televizyonun ışığından başka açık ışık yoktu ve bütün gece sabah onun kolumu öptüğünü hissedene kadar tek bir kasımı bile oynatmadım.

"Soph?" diye sordum, henüz sesim tam anlamıyla yerine gelmemişti. Aniden birbirine yapışık bedenlerimizin her yerinde teninin ne kadar yumuşak olduğunu hissettim. Herhangi bir varsayımda bulunmak istemiyordum. Bu nedenle de ona dokunmayacaktım. Kollarımın arasında Sophie ile böyle hareketsiz yatmak bir işkence gibiydi ve henüz gözlerimi bile açmamıştım.

"Evet," diye fısıldadı ve başımı onun saçlarının arasına gömüp yeniden uykuya dalmak istedim.

"Saat kaç?" diye sordum gözlerimi açarken ama aslında saatin kaç olduğunu bilmek istemiyordum çünkü o yataktan kalkmak istemiyordum. İkimizin uçakları da sabahtı ama yapmak istediğim en son şey, *bundan* önce her ne varsa ona geri dönmekti.

"Beş," dedi kısık sesle ve koluma bir öpücük daha kondurdu.

Tanrı aşkına, bu küçük hareket neden göğsümün sıkışmasına neden olmuştu?

"Beş." Yutkundum, onunla birlikte uyanmanın mahrem aşinalığının ne kadar değerli olduğunu hissederken göğsümdeki sıkışma devam ediyordu.

Esnerken bir eliyle ağzını kapattı, bedenimin üzerinde gerindiğinde donakaldım.

Tanrı yardımcım olsun, kalkıp duşa girmem gerekse de onu yine istiyordum.

"Kalkmamız gerektiğini biliyorum ama düşündüm de..." Cümlesini tamamlamadı.

"Ne?" Muhtemelen benden sadece resepsiyonu aramamı ya da elbisesini getirmemi isteyeceğini bilsem de nabzım hemen hızlandı.

"Ben, şey." Boğazını temizledi. "Ben hayır demezdim ya da şöyle söyleyeyim eğer sen de bununla ilgilenirsen..."

"Söyle şu lanet şeyi bana, Soph," dedim onun saçlarına doğru, bedenimdeki her bir kasın gergin bir şekilde onun *başla* demesini beklediğini hissediyordum. "Bana ne istediğini söyle."

"Senin," dedi ses tonu neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü, "...içime girmeni istiyorum. Hemen şu anda."

"Tamam." Dudaklarımı hemen tenine bastırdım, onun narin kürek kemiğini öperken elim bedeninin ön tarafında geziniyordu. Sırtını kamburlaştırıp, bedenini bana bastırdı ve o anda komodinin kol uzaklığında olmasına minnettardım çünkü o yataktan ayrılmak *istemiyordum.*

Bir saniye için olsa bile.

Onun istediğini yapıp derinlemesine içine girip, herhangi bir şeyin nasıl bu kadar hissettirebileceğini merak ederken, çıkardığı ses -nefesini hızla içine çekmesiyle başlayıp inlemeye

dönüşen bir sesti- o bedenini bana bastırırken tenimin alev almasına neden oldu.

"*Soph,*" demeyi başardım, ne söylemeye çalıştığımdan bile emin değildim çünkü bedeninin beni sıkıca sarması düşünmeyi imkânsız kılıyordu. Evrende bedenlerimizin derin ve sıcak bir şekilde kayarak birleştiği noktadan başka önemi olan hiçbir şey yoktu.

Sevişmemiz bir anda sıfırdan altmışa yükseldi, yavaş ve uykulu bir sevişmeden nefes nefese kaldığımız bir hıza ulaştı. Öyle ki ben parmaklarımı onun kalçasına geçirmişken o da pis bir gemici gibi küfrediyordu.

Lanet olsun.

Sophie yüzüstü uzandığında ben de onu takip ettim, bedeni beni sıkıca sararken sırtını öpüyordum. Bedenime doğru yükselip dizlerinin üzerine kalktığında sevişmemizin yoğunluğu tavan yaptı.

Yüce Tanrım, bedenini nasıl kullanacağını biliyor, diye düşündüm dişlerimi sıkarken ve onu daha sıkı kavradım, daha yakınıma çektim. Onun bedeni beni zevkten, onu hissetmekten başka her şeyden mahrum bırakırken kontrolümü kaybetmemeye çalışıyordum.

Ama ben onun kürek kemiğini ısırırken buzdolabının üzerindeki aynada bakışlarımız kesişti.

Ve o anda kontrolümü kaybettim.

- 32 -

Sophie

Sıkıldım.

Koltukta oturmuş beklerken gülümsedim. Benim uçağa binmeme daha kırk beş dakika vardı. Max ise bunun iki katı kadar daha bekleyecekti. Max, kendi başıma Chicago üzerinden gitmek yerine onunla birlikte doğruca Omaha'ya uçmam için uçak biletimi değiştirmeyi teklif etti ama bununla ilgili bir şeyler garip hissettiriyordu.

İlişkiye benzer bir şey.

Biz sadece arkadaştık ve arkadaşlar, birbirleriyle vedalaşıp seyahatten önce ayrı ayrı bilet aldıkları, ayrı uçaklarına giderlerdi. Ona bunu söylemem, kaşlarını çatmasına ama sessizce kabul etmesine neden oldu.

Arkadaşlığımızın kısa süre önce değişme şeklini hafifçe saplantı hâline getirmiştim. Bu yavaşça gerçekleşmişti ama Max en beğendiğim insan hâline gelmişti. Sadece onunla zaman geçirmek için can atmakla kalmıyordum. Ayrıca kısa süre önce insanın aklını başından alacak kadar iyi bir şekilde seks yapmıştık ve aramızdaki her şey tam olarak eskisiyle aynıydı.

Bunun gibi bir arkadaşlığınız varken kim bir ilişkiye ihtiyaç duyardı ki?

Mesaj attım:

Beş dakika önce yanından ayrıldım.
Nasıl daha şimdiden sıkılmış olabilirsin?
Henüz uçağının bekleme
alanına gittin mi ki?

Güvenlikten geçtikten sonra iki ayrı terminale gitmek zorunda olduğumuz için ayrılırken ona *görüşürüz* demiştim ama bu da garip hissetmeme neden oldu. Bu sefer bunun nedeni tam tersiydi. İki saat önce otel odasında aynadan beni becermesini izlediğim adama sadece *görüşürüz* demek garip hissettirmişti.

Bunu hatırladığımda midemin bulandığını hissettim. Battal boy yatağının üzerinde kendimi tamamıyla Max'in bedenime yaptıklarına kaptırmıştım -adam cinsellik konusunda yetenekli ve beklenilenden çok daha başarılıydı- ama sonra gözlerimi açmıştım.

Onu izlemiştim.

Söz konusu seks olduğunda normalde kendimi görsellikten hoşlanan biri olarak değerlendirmezdim. Porno izlemiyordum, açık saçık fotoğraflardan hoşlanmazdım ve hiçbir zaman -Tanrım, lütfen hayır- kendimi kamerada görmek istemiyordum.

Ama onun, bir tür mitolojik seks tanrısı gibi üzerimde yükselirken kontrolünü sağlamak, yapmak zorunda olduğu en zor şeymiş gibi yüzünü buruşturmasına şahit olmak, beni bitirmişti.

Bu, şüphesiz, hayatım boyunca gördüğüm en seksi şeydi.

Bütün hayatım boyunca.

Bekleme alanımdayım ve sıkıldım. Yanımda
okuduğu ve bahsettiği kitap hakkında
gerçekten bir şeyler sormak isteyen bir
adam var. Bu arada onu reddettim.

Belki de sadece O KİTAPTAN NEFRET ETTİM demelisin.

Muhatap olmayacağım.
Ayrıca... bedenini özledim.

Gerçek anlamda nefesim kesilerek inledim. Küçük ve kısık bir ses çıkardığım için etrafımdaki hiç kimse fark etmiş gibi görünmüyordu ama onun seks konusunu açmasını beklemiyordum. Kamyonetinin yanında ve restorandaki öpüşmelerimizin ardından, bunlardan bahsetme cüretinde bulunduğumda buna şaşırmış gibi görünmüştü.

Ve şimdi de her bir parçasını titizlikle keşfettiği bedenimden mi bahsediyordu?

Ve o da seni özledi. Tamam... cinsel arkadaşlık hakkında ne düşünüyoruz? Hâlâ kötü mü?

Evet.

Vay canına, bir saniye bile tereddüt etmemişti. Ekranda, yazdığını gösteren konuşma balonu bile çıkmamıştı. Eğer hayal kırıklığına uğramadığımı söylersem yalan söylemiş olurdum. Cinsel arkadaşlığın hiçbir zaman yürümediğini ve toplumun bunu berbat bir fikir olarak değerlendirdiğini biliyordum.

Ama biz farklıydık. İkimiz de şu an sahip olduğumuz şeyin dışında hiçbir şeyle kesinlikle ilgilenmiyorduk. Dolayısıyla bizim için farklı *olabilirdi*, değil mi? Mantıken yanılıyor olmak zorunda olduğumu biliyordum çünkü eğer mümkün olsaydı daha fazla insan bunu yapardı ama Max ile daha fazla seks yapmakla inanılmaz derecede ilgilenen biri olarak, bunun bir dayanağı olduğunu düşünüyordum.

Mesaj attım:

İkimiz de bunun tamamen fiziksel olduğunu bilmemize rağmen mi?

Buna rağmen. Bu hiçbir zaman düşünmeyeceğim müthiş berbat bir fikir.

Dudağımı ısırdım ve dürüst olmak gerekirse biraz yaralandığımı hissettim. Onun için seks benim için olduğu kadar iyi olmamış olabilirdi çünkü eğer olsaydı, o da bu fikirle mücadele ediyor olurdu.

Mesaj attım:

Tamam. Taşralı Gelin Callie'nin deyimiyle, sadece penisini istiyorum.

Seviyorum.

"Ne?" dedim kendi kendime, sonra karşımda oturan adamın bir garipmişim gibi bana baktığını fark ettim. Ama Max ne demek istemişti? *Seviyorum derken?*

Callie sadece penisini seviyorum demişti.

Ah.

Tamam.

Yani Max *sevgi* kelimesini kullanmıyor, yaptığım alıntıda beni düzeltiyordu.

Tamam. *Bu* mantıklıydı.

- 33 -

Max

Cinsel arkadaşlık hiçbir zaman bir seçenek olmayacaktı.

Sophie ile daha fazla seks yapmak istemediğim için değil, diye düşündüm yanımdaki adam, her ne okuyorsa ona miyavlar gibi bir ses çıkarırken.

O sabah yatağımdan çıktığı dakikadan itibaren, beynim hâlâ onunla yapmak istediğim şeylere dair ayrıntılı bir liste oluşturuyordu. ~~*Birlikte duş alın, duşta seks yapın,*~~ *asansörde seks yapın, birlikte yıkanın, onun saçlarını yıka, tüm geceyi onunla geçir, mutfak tezgâhımın üzerinde seks yapın, balkonumda seks yapın, onu akşam yemeğine çıkar...* Gerçekten tüm gün saymaya devam edebilirdim.

(Dipnot: Duş hakkında o da benimle aynı fikirdeydi, dolayısıyla onu çoktan halletmiştik.)

Ama stratejik arkadaşlığımıza seksi eklememiz mümkün değildi çünkü ben bununla başa çıkamazdım. Biz, yanlışlıkla seks yapmış arkadaşlardık ama kaşınan yeri kaşımak için arada sırada seks yapan arkadaşlar olmayı reddediyordum. O, bu yakınlığımızdan duygusal olarak kesinlikle etkilenmemiş olabilirdi ama ben fazlasıyla etkilenmiştim.

Gerçek şuydu ki hafifçe zaten ona âşık olduğumdan şüpheleniyordum.

Hâlâ aşkın salaklara göre bir şey olduğunu ve ilişkilerin ödüle değmeyecek kadar güvenilmez saçma bir risk olduğunu düşünüyordum ama tüm bunlara rağmen, düşünebildiğim tek şey Sophie'ydi.

Sürekli...

O sabah duştan sonra onun uyuyan bedenine sarılmışken, melez bir durumu keşfetmenin çok da kötü olmayacağı hakkında geçici bir fikre bile kapılmıştım. *Başlı başına* bir ilişki değil ama *daha fazlasının* yardımı olan bir arkadaşlık. Romantizm değil ama bir anlamı olan seks.

Ve tek eşlilik.

Ama bunun lanet olası bir anlam ifade etmediğini biliyordum. Eğer bu kelimeleri ona söyleseydim, geleneksel romantik bir ilişkiyi tanımladığımı işaret ederdi.

Ki öyle yapmış olurdum.

Ve o da *büyük bir hızla* giderdi.

Buna rağmen, bu durumu kabullenmek ve bu hislerimi görmezden gelmek zorundaydım.

Çocuk oyuncağı, değil mi?

Bana penisini sevdiğimi söyletmeye mi çalışıyorsun?

Yüksek sesle kahkaha atmam, Kitap Adam'ın bakışlarını kaldırıp bana bakmasına sebep oldu ve sanki iki kafa dengi arkadaşmışız gibi gülümsedi.

Mesaj attım:

Bunu söylemene gerek yok.
Anlayabiliyorum.

S ile başlayan kelimeyi
kullanmayacağım BAY KÜSTAH ama
sadece cinsel organlarımızla ilgili
olsa da, açık bir şekilde o yatakta
yaptığımız her bir şeyi takıntı hâline
getirdiğimi itiraf EDECEĞİM.

Kaşımı kaşıdım ve kelimelerini göğsümün içinde hissettim.

Mesaj attım:

Kesinlikle katılıyorum.

Ve sonra merak ettim.

Fiziksel arzu ve bedeninizin istediği şeyden mahrum bırakılması, duygularınızı değiştirme -gerçekten *değiştirme*- gücüne sahip olabilir miydi? Duygularınızı biraz daha derinden incelememize neden olmasına? Soph'un cinsel arkadaşlığa olan ilgisini düşündüm. Beni Shirley'nin Restoranı'nda ve otelin merdiven boşluğunda öpüş şeklini düşündüm.

Birbirimizi fiziksel olarak istediğimize hiç şüphe yoktu.

Dolayısıyla eğer bunu tamamen ortadan kaldırırsak, Sophie seksin dışında da bana karşı duyguları olduğunu fark etmek zorunda kalır mıydı?

- 34 -

Sophie

Daireme adım attığım dakikada her şeyi Larry'ye (ve Karen ve Joanne'e) anlattım.

Çünkü, Chicago'daki beş saatlik oldukça uzun aktarma süresi de dâhil olmak üzere eve dönüş uçak yolculuğum boyunca beynim Max'in canlı görüntüleriyle doluydu. Söylediği ve yaptığı şeyler, bana ve benimle yaptığı şeyler dışında bir şey düşünemiyordum gibi görünüyordu. Bu nedenle de eğer bunu atlatabileceksem kendimi bu yükten kurtarmam gerekiyordu.

Masaya oturdum ve merdiven boşluğundan, Detroit'e yanımda prezervatif götürdüğüm itirafıma kadar her şeyi döküldüm. Larry onu dinlemediğim için bana o kadar sinirlendi ki, kedileri yürüyüşe çıkararak beni dairede yalnız bıraktı. (Rose, yeğeniyle birlikte Nelly konserine gitmişti.)

Bu nedenle de akşam saat sekizde bunun kafamı boşaltmama yardımcı olacağını umarak koşuya çıktım.

Ama on dakika sonra telefonum titredi.

Az önce seni koşarak buradan geçerken mi gördüm?

Omzumun üzerinden baktım ama arkamda onu göremedim.

Yavaşlayarak durdum, kaldırıma çıktım ve mesaj attım:

Neredesin?

Balkonumdayım. Aşağı caddeye doğru baktım ve Tanrıya yemin ederim ki seni hızla koşarak geçerken gördüm.

Mümkün değildi. Cevap verdim:

Tam olarak hangi apartmanda oturuyorsun?

Onun bana oldukça yakın oturduğunu biliyordum ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum.

Jackson Lofts.

Ne? Jackson Lofts'ta *oturmuyordu.* Teknik olarak dairesi benimkinden sadece birkaç blok *uzaktaydı* ama şehrin lanet olası yukarı kısmına doğru birkaç blok uzaktaydı. Mesaj attım:

Sen eski pazarın ORADA mı oturuyorsun?

Evet.

Max'in babasının sahibi ya da ortağı olduğu bir şirkette iyi bir işi olduğunu biliyordum ama oradaki daireler üst düzeydi. Açıkta olan kirişler, yüksek tavanlar, büyük pencereler ve üstelik şehrin en havalı kısmındaydı.

Gücü nasıl öyle bir yerde kalmaya yetiyordu?

Senin bu kadar lüks yaşadığınla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Siktir git. Yukarı gelmelisin.

Kalbim, hem onun evine gitme fikrinden hem de *kullandığı* kelimenin beni oturduğu yere çağırmasıyla birleşmesinden dolayı sekerek durma noktasına geldi.

Mesaj attım:

Sadece benimle yeniden
seks yapmak istiyorsun.

Onun cevabını beklerken, ayağımı elime alıp esneme hareketleri yaptım. Aslında kesinlikle değiştirmediğini bilmeme rağmen onun fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ettim.

Onu yapmayacağız, Steinbeck ama
yukarı gel, bir konuşalım.

Ah, bu kulağa eğlenceli geliyordu. Gerçekten kendimi arkadaşça reddine maruz bırakmak istiyor muydum?

Sen beni gördüğünden bu yana sekiz
kilometre koştum, şimdiye kadar
çoktan şehrin diğer kısmına geldim.

Dört dakikadan kısa bir süre içinde
kapıyı çalmanı bekliyorum.

İç geçirdim ve cevap verdim:

Tamam.

Üç dakika sonra onun apartmanının önüne geldiğimde, iki büyük camlı kapıdan içeri girdim ve giriş salonunda üzerinde PARKS 504 yazan düğmeye bastım.

"Asansörle beşinci kata çık," dediğini duydum.

"Teşekkürler," diye homurdandım, asansörlere doğru yürürken sırıtıyordum.

Asansör beşinci kata çıkarken gergin olduğumu fark ettim.

Neden gergindim?

Bu benim arkadaşım, suç ortağım, çıplakken bile bana bakarken yanında kendimi rahat hissettiğim Max'ti.

O zaman asansörün kapıları beşinci katta açılırken neden midemde kelebekler uçuşuyordu?

Onun kapısını çaldım ama kapı açıldığında buna hazır değildim.

Bütün gün boyunca zihnimde yeniden seks yaptığımı canlandırdığım adamla yüz yüze geldiğimde göğüs kafesime aldığım darbeye hazır değildim. Yine o gözlüğü takıyordu -Tanrı malum yerlerime yardım etsin- ve üzerinde düz gri bir tişört ve siyah basketbol şortu vardı.

Oldukça masum bir kıyafetti ama onun üzerinde seksi kadın iç çamaşırının erkek versiyonu gibi görünüyordu.

Tişörtü yumuşak ve boldu ama geniş göğsüne yapışmıştı. Bol şortu güçlü bacak kaslarını sarıyordu.

Ve kısa süre önce duş almış gibi kokuyordu, bu da bana on dört saat önce onunla *birlikte* duş almamı hatırlattı.

Ve o kaya gibi sert bacaklarını detaylı bir şekilde dudaklarımla keşfetmemi.

"Selam," dedim. Dağınık atkuyruğumla ve üzerimdeki yıpranmış Huskers tişörtümün içinde kendimi tam bir pasaklı gibi hissediyordum.

"Selam," diye cevap verdi, kapıyı daha fazla açıp, çok hoş bir şekilde bana gülümseyerek.

Apartman dairesinin içine girdim ve *lanet olsun.* Köşedeki bir dairede yaşıyordu, dolayısıyla da oturma odasının iki tarafında da yerden tavana uzanan pencereleri vardı. Lüks, parke

zemin bocote ağacı gibi benzersiz bir malzemeden yapılmış gibi görünüyordu. Tuğla duvarlar ve ortada olan kanal sistemleri vardı. *New Girl** dizisindeki daireye benziyordu ama daha büyüktü ve şık, minimalist mobilyalarla doluydu.

"Güzel yer." Boğazımı temizledim ve benim dairem boyutunda olan mutfağa bakarken soğukkanlı görünmeye çalıştım.

Ve lanet olsun ki ben iyi bir dairede yaşıyordum.

Etrafında sekiz sandalye olan, çok büyük, dokulu, günümüze ait ahşaptan oyulmuş kocaman bir mutfak masası vardı. Bu, otuz yaşının altında bekâr bir erkeğin evinde değil, *Architectural Digest* gibi mobilya tasarım dergilerinde görebileceğiniz türde bir masaydı.

"Teşekkürler," dedi beni mutfağa doğru yönlendirirken. "İçecek bir şey ister misin? Bira? Su?"

"Su harika olur, teşekkürler." Kalçamı ortadaki tezgâha dayadım ve telefonumu tezgâhın mermer yüzeyinin üzerine koydum.

Dolaplarının birinin içinden bir bardak aldı ve suyla doldurdu. "Tamam, Larry nasıl? Ona ne yaptığımızı söyledin mi?"

O arkasını dönerken ağzım açık kaldı çünkü beni nasıl bu kadar iyi tanıyor olabilirdi?

Sırıttı ve musluğu kapattı. "Demek anlattın. Ne düşündü?"

"Onun deyimiyle söyleyecek olursam bizim, *Kaptan Aptal ve Beyinsiz Budala* olduğumuzu söyledi," dedim suyu ondan alırken.

"Lütfen bana kaptanın ben olduğumu söyle."

"Sen öyle san, budala."

İri, sarman, tekir bir kedi yüksek sesle miyavlayarak mutfağa girdi.

---

* *New Girl*, sevgilisinden ayrıldıktan sonra üç erkekle birlikte bir çatı katında yaşamaya başlayan kızın hikâyesini anlatan Amerikan dizisi.

"Ah, aman Tanrım," dedim hayran olunası hayvan doğruca bana doğru gelirken çömelerek. "Adı ne?"

"Adı Cookie," dedi kedisi başını okşadığım an mırlamaya başlarken. "O tam bir pislik."

"Armut dibine düşermiş," dedim küçük çocuk başını kaşımam için elime sürterken.

"O bir kedi, Steinbeck, benim çocuğum değil."

"Diyorsun," diye homurdandım kedi bacaklarıma süründükten sonra diğer tarafa doğru koşarken.

"Otur," dedi Max benim için bir sandalye çekerken.

Oturduğumda yanımdaki sandalyeye oturdu ve sandalyemi kendine doğru çekti, böylece birbirimizin yüzüne bakıyorduk ve bacakları... *bacaklarımın etrafında* duruyordu.

Aniden kelimeleri, hatta neden orada olduğumu ya da bir saniye önce ne yaptığımı bile hatırlayamadım çünkü bütün gece boyunca benimle uyuyan kaslı bacakları neredeyse yeniden bana dokunuyordu.

"Tamam, seks hakkında konuşalım." Sesi normal çıkıyordu ama mutfakta her yanımızda çatırdayan bir elektrik vardı. En ufak bir dokunuşun bile beni tetikleyebileceğini hissediyordum.

Kibritin yakut rengi başı, sürtünerek ve fışırdayarak bir alev çıkarıyordu.

"Sana puan vermeyeceğim," dedim, o bana her bir düşüncemi duyabiliyormuş gibi sırıtırken, bedenim gerginliğini yenmek için direniyordu. "Yani eğer bu konuşma senin egonu okşamak için yapılacaksa, ben yokum."

"Soph." Yüzündeki o sabırlı ifade değişmemişti, hâlâ kendine fazlasıyla güvenen, bilmiş bir şekilde sırıtıyordu. "Ben sadece hemfikir olduğumuzdan emin olmak istiyorum."

"Öyleyiz."

Tek kaşını kaldırdı. "Bundan emin misin?"

İç geçirdim çünkü ben ne söylersem söyleyeyim bir konuşma yapacağı açıktı. "O zaman bana hangi fikirde olduğunu anlat."

"Tamam." Sakalları hafifçe uzamış çenesini ovuşturdu. "Bana benimle öpüşmenin başına gelen cinsel olarak en tatmin edici şey olduğunu söylediğinde, bu beni tamamen yere çaktı."

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun, diye düşündüm bu itirafımdan pişman olarak.

"Çünkü ben de aynı şekilde hissettiğimi fark ettim."

"Öyle mi?" *Pişmanlık iptal.*

"Kesinlikle. Her öpüştüğümüzde kahrolası bir *deneyim* gibiydi, sanki bu uyanık olduğum her an zihnimde sonsuz bir döngüye takılmış gibiydi."

Ah, vay canına. Bunu mükemmel bir şekilde tarif etmişti. Hayatımda pek çok güzel öpüşme olmuştu ama bu konuda haklıydı. Onunla olan öpüşmelerim *etkinlik* gibiydi.

Hayır, etkinlik değildi. Etkinlik fazla... sıradandı. Max'le öpüşmek tatil gibiydi. Doğum günü gibi. Muazzam, midedeki kelebekleri harekete geçiren gösterişli bir piyes gibi.

"Düşünebildiğim tek şey," dedi bakışları bir an dudaklarıma gitti, "seni öpmenin nasıl bir şey olduğu ve bunu yeniden ne zaman yapabileceğim oluyor."

"Ben de," diye ona katıldım, bu dürüstlüğü karşısında şaşırmıştım ama aynı zamanda ona minnettar olmuştum. Herhangi bir oyun oynamak zorunda kalmamak güzel bir histi.

Belki de bununla ilgili rahat bir şekilde konuşmayı güvenli bulmamızın nedeni bunun bir yere gitmeyeceğini biliyor olmamızdı.

"Ama artık olayın içine seks de dâhil oldu. Nasıl ve neden, bilmiyorum ama dün gece -ve bu sabah- beni düşürdü. Eğer öpüşmelerimiz senin dudaklarından başka herhangi bir şey

düşünme becerimi yok ettiyse, o zaman seks bilincimin her bir köşesini imha etti."

Bunu söylediğinde bana nasıl hissettirdiğinin saf serotonin gibi olmadığını söylesem yalan söylemiş olurdum. Belki de bunun nedeni sadece... Stuart'ın ardından kendimi o kadar da *istenilmeyen* biri gibi hissetmemdi ama bu kelimeleri duymak içimin ısınmasını sağlamıştı.

"Kulağa Maxxie bana kafayı takmış gibi geliyor," diye alay ettim.

"Benim de endişelendiğim şey bu, ukala," dedi avuçlarını dizlerimin üzerine koyup çok hafifçe sıkarak.

"Senin aşka ya da süslü romantik hislere inanmadığını biliyorum ama ben inanıyorum. Onların berbat olduğunu düşünüyorum ve onlarla hiçbir alakam olmasını istemiyorum ama yine de onların orada bir yerde olduğunu biliyorum. Yani dudaklarım ve ellerim senin bedenine her dokunduğunda ateşle oynadığımı biliyorum."

Başımın hafifçe döndüğünü hissettim. "Şunu mu söylüyorsun, şey..."

Sadece beni izliyordu, bakışlarıyla bana o kelimeleri söylemem için meydan okuyordu.

Bunu söylememeliydim ama aniden bilmek istedim. Derin bir nefes aldım. "Bana âşık olabileceğini mi düşünüyorsun, eğer biz..."

"Evet." Sesi, âdeta bu konuda fazlasıyla düşünmüş ve bu konuda hiç şüphe yokmuş gibi kısık ama kararlı çıkıyordu. "Ve ikimiz de bunu istemeyiz, öyle değil mi?"

Ona bakarken biraz sıkışmış gibi hissediyordum ve göz temasımızı kırmak zor geliyordu.

Bunu istemezdik, öyle değil mi?

Burnumdan bir nefes aldım ve yutkundum.

"Doğru," demeyi başarabildim ama sesim çatlamıştı ve neredeyse duyulmuyordu. *Bana âşık olabileceğini mi düşünüyordu?*

"O zaman sen de durmamız gerektiğine katılıyorsun." Cevabımı beklerken bakışları yoğun ve sıcaktı, âdeta *hayır* dememi istiyor gibiydi.

Ama o zaman bunun anlamı...

Hayır.

Kesinlikle hayır dememi istemiyordu.

Başımla onayladım, dizlerim onun taburesinin ön tarafına dokunuyordu. Çok yakındaydı, dudakları hemen oradaydı ve kendimi neredeyse... lanet olsun, onları bir daha öpemeyeceğim için *üzgün* hissediyordum.

"Katılıyorum," dedim sesim neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı, kendimi uykulu ya da çakırkeyif hissediyordum. Dizlerimin üzerinde parmaklarının tabanlarının sıcaklığını hissediyordum, hafifçe öne doğru eğildim, dudakları dikkatimi dağıtıyordu. "Ama sence de biz..."

"Ne?" diye cevap verdi kısık sesle, dudaklarımızın arasındaki mesafede asılı duran nefeslerimizin olduğu yerde benimle buluşmak için öne doğru eğilirken, bacaklarımızı daha sıkı tutmaya başladı.

"Bilmiyorum," dedim nefes verir gibi, "belki son bir öpücük, vedalaşmak için..."

"Neye?" dedi neredeyse fısıldar gibi, bakışları dudaklarımın üzerindeydi.

"Bu... her neyse ona..."

Dudakları dudaklarımla buluşurken, tek söylediği, "Steinbeck," oldu. Dişleriyle hafifçe ısırması, dilini kaydırması, ellerini bacaklarımda yukarı doğru götürüp, beni kavraması. Şehvetin bu tatlı çekimi tanıdık ve rahattı, onu olduğu yerde tutarken sert çenesini hissetmek için yüzüne doğru uzandım.

"Muhtemelen bu iyi bir fikir değil," dedi dudaklarımın üzerine doğru, saçlarımı yüzümden çekmek için ellerini kaldırırken.

Ânında bacaklarımın üzerindeki ellerinin baskısını, bana dokunduğunda hissettiğim o tanıdık sıcaklığı özledim.

"Değil," dedim, bunu bir soru olarak söylemek istemiştim ama dudaklarını benimkilerden uzaklaştırırken bir iç geçirme gibi çıkmıştı.

Dudaklarını hâlâ hissedebiliyordum, âdeta fikrini değiştirecek bir kelime ya da komut bekler gibi dudaklarımın hemen üzerindeydi. Bana doğru bakarken, bakışları karanlık ve okunaksızdı. Parmaklarım onu geri çekmek için can atıyordu.

"O zaman biz sadece," dedi ellerini indirirken, "bunu artık yapmayacağız, değil mi?"

Artık öpüşmeyeceğimiz için yaşadığım hayal kırıklığıyla boğuşurken ve bana âşık olabileceğini düşündüğünü itiraf etmesinden fazlasıyla etkilenmişken, bir rüyadan uyanır gibi hissediyordum. Boğazımı temizledim. "Doğru."

"Ama işe yarıyor gibi göründüğü için sosyal medya ve başka insanlara karşı oynamaya devam edebiliriz." Bar taburesini yeniden tezgâhın yanına çekti, ayağa kalktı ve sanki hiçbir şey onu kaygılandıramazmış gibi görünmesine neden olan o uzun, rahat adımlarıyla buzdolabının yanına gitti.

"Kesinlikle," dedim, kafamı toplamaya çalışıp ayağa kalkarken.

"Bir bira istemediğine emin misin?" Endüstriyel boy buzdolabını açtı ve kendisine bir bira aldı.

"Hayır, teşekkürler, gitmem gerek." Oradan çıkmam gerekiyordu. Neden bu kadar sarsılmış hissediyordum?

"Seni göndermeden önce sadece eve vardığından emin olmak için seninle gelmeme izin verme ihtimalin var mı?"

"Hayır," dedim, biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. "Mace biber gazı spreyim var ve karanlık sokaklardan uzak duruyorum."

"Ve bir de o kafakol hareketin var," dedi, ikimiz de o ilk düğünü hatırlarken bana kurnaz bir şekilde gülümseyerek. "Sana bulaşmaya çalışan o salağa acıyorum."

"Doğru." Telefonumu elime aldım ve o benim yanıma gelirken Spotify uygulamasını açıp koşu çalma listemde kaldığım yeri buldum. "Huzur içinde yatsınlar."

"Bekle." Parmağını uygulamamın üzerinde başka bir çalma listesi bulana kadar kaydırırken, "Benimkini dene," dedi.

Derin bir nefes almaya çalıştım ama telefonumla uğraşırken fazlasıyla yakında olan yüzüne bakarken akciğerlerim çalışmıyor gibiydi. Parmağını telefonumun ekranı üzerinde kaydırırken, bu harekete odaklanmış bir şekilde bakışlarımla onu takip ediyordum.

Parmak uçlarını tenimin üzerinde hissettiğimi hatırlarken kalbim boğazımda sıkışmış gibi hissediyordum.

İmalı gözleriyle gözlerime baktı. "Al bakalım," derken sesi yumuşak çıkmıştı. "Bunu bir dene."

"Ah, teşekkürler." Max'in müziği kulaklarımda, titrek bacaklarla eve doğru koşarken, zihnimde bir şeyleri yerine oturtamıyordum. Söylediği her şey çok mantıklıydı ve ilerlememiz gereken doğru yol ilişkimizin fiziksel kısmını devam ettirmemekti.

Ama bir nedenden ötürü, bunun yanlış olduğunu hissediyordum. Belki bunun nedeni sadece aramızdakinin çok güzel olmasıydı ama o bir şey daha önce ilişkimizin bir parçası olmamasına rağmen, ilişkimizden önemli bir şey çıkarıyormuşuz, o yakınlığı kaybediyormuşuz gibi hissediyordum.

Lanet olsun, aslında hiçbir ilişkimiz olmamıştı, öyle değil mi?

Belli ki yorgundum çünkü söz konusu ben ve Max olduğunda, *ilişki* gibi kelimeler düşüncelerime giriyordu.

Ki bu saçmaydı.

Biz sadece arkadaştık.

Ve hepsi buydu.

Değil mi?

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

- 35 -

Max

"Şuna bir bak."

Babam elinde telefonu, yüzünde tatmin olmuş bir gülümsemeyle hızla odama girerken bakışlarımı kaldırdım.

"Seni," dedi telefonunu suratımın önüne getirirken, "yeni en sevdiğim oğlumla tanıştırayım."

Aşağı doğru baktım ve hayır, yeni bir bebek evlat edinmemişti.

Babam bana bir tekne gösteriyordu.

"Bu bebek için bir saat önce teklifte bulundum. Muhteşem değil mi?"

Arkama yaslandım ve telefonu onun elinden aldım. Bu, sekiz metrelik, kırmızı bir tombaz tekneydi.

"Bu, daha önce hiçbir teknesi olmayan biri için müthiş derecede fazla bir tekne," dedim sadece onu kızdırmak için.

"Tekrar edebilir misin, yeni en sevdiğim oğlum?"

"Güzelmiş," dedim telefonunu ona geri verirken. "Annem biliyor mu?"

"Daha şimdiden ona *Lorna* ismini vermemizi istedi," dedi sırıtarak.

"Yani ciddi anlamda bir teklif verdin mi?" Bu tam olarak ne anlama geliyordu? "Onun izniyle?"

"Ve sana teşekkür etmem gerek," dedi. "Tüm bu faydalanma durumu için."

Lanet olsun. Kaşımı ovuşturdum. "Demek istediğim, ben..."

"Bak, telefonumda bildirimleri açtım. Böylece sen ya da Sophie her bir şey paylaştığında haberim oluyor." Teknoloji konusundaki bu bilgeliğinden gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. "Bunların her birini koşarak annene gösterdiğime dair bahse girebilirsin."

Bu, kendimi biraz sahtekâr gibi hissetmeme neden oldu. "Biz sadece arkadaşız, baba. Onun yanlış bir fikre kapılmasını istemem."

Bu şekilde bir düzeltme yaparak neden kendimi sabote ettiğimi bilmiyordum ama kendi annemi kandırıyor olma hissinden hoşlanmamıştım.

"Ve o da bunu biliyor. Her seferinde ona sizin sadece arkadaş olduğunuzu söylüyorum. Ve onun ne söylediğini biliyor musun?"

"Ne?" diye sordum, cevabın ne olmasını istediğimi bilmiyordum.

"Bunu bildiğini ama içinde bu konuda iyi bir his olduğunu söylüyor. Sophie senin arkadaşın olduğu sürece, hazır olabileceğini düşündüğünü söylüyor."

"Ne için?" diye sordum, kulaklarıma inanamıyordum.

"Emin değilim ama kahrolası zamanı gelmişti!" Kahkaha atmaya başladı ve adam açıkça yakın gelecekte emekli olma ihtimaliyle serseme dönmüştü. "Florida'nın yakınlarındaki golf sahalarına lig bilgileri almak için e-posta atmaya başladı, yani ben de sessizce onun nakliyecilerin programını yapmasını bekliyorum."

İkisi de emekliliğin dinlendirici hayatını hak ettikleri için kendimi pislik gibi hissetmem biraz azalmıştı.

Aslına bakılacak olursa, belki de Sophie ile benim işleri biraz hızlandırmamızın zamanı gelmişti.

- 36 -

Sophie

"Bu çok güzel."

"Öyle değil mi?" Ben arabamdan çıkarken kamyonetine yaslanan Max doğruldu. "Tiksindirici bir şekilde tatlı."

Yüce Tanrım, adam *sıradan bir randevu* kıyafeti içinde bile *iyi* görünüyordu. Üzerinde kot pantolon, sert göğsünün genişliğini ortaya çıkaran güzel siyah bir tişört vardı ve koyu renk güneş gözlüğü takıyordu.

Adam *çok* iyi görünüyordu.

O sabah sosyal medya için daha fazla fotoğraf çekmek amacıyla buluşmak isteyip istemediğimi öğrenmek adına mesaj attığında üzülmemiştim. Max ile birlikte zaman geçirmek benim yeni en sevdiğim aktivite hâline gelmişti ve eğer bunun hem onun hem de benim kariyerime faydası dokunacaksa, o zaman kazan-kazan durumu olacaktı.

"Burayı nereden biliyorsun? Bütün kadın arkadaşlarını kürek sörfü yapmaya mı getiriyorsun?" Arabamı kilitledim ve marina binasına doğru yürümeye başladık. "Yoksa pedal mı demeliyim?"

"Sanırım buna *su bisikleti* deniliyor ama *pedal* çevirmen gerekiyor, bu yüzden de şaşkın durumdayım."

"Ben de." Ona doğru baktım. "Üstümü değiştirmeli miydim? Pedal çevirme işini ne kadar sık yapmam gerekecek?"

Üzerimde hâlâ işte giydiğim siyah dar elbise ve benekli dolgu topuklu ayakkabılar vardı. Saat akşamüzeri altı buçukta buluşmaya karar vermiştik, dolayısıyla ofisten doğruca buraya gelmiştim.

"Üstünü değiştirmediğine sevindim, o eteği seviyorum," dedi ve güneş gözlüğünün ardından gözlerini göremesem de bana baktığını hissedebiliyordum. "Ve sorun olmayacak. Hız rekoru kırmak için değil, fotoğraf çekmek için buradayız."

"Doğru." Onun parfümünün kokusunu alabiliyordum ve biz marinaya yaklaşırken, kendiliğinden *tutuşmamaya* çalışırken, otel odasındaki anılar zihnimde canlandı. "Yani baban tekneyi gerçekten satın alıyor mu?"

"Teklifte bulunduğunu söyledi." Bisikletlerin bağlı olduğu yere doğru giden kemerin üzerinde yürürken elini belime koydu, parmaklarının sıcaklığı zihnimi karıştırıyordu. Beynim orada kalmak ve o parmakların dokunduğu her yeri hatırlamak istiyordu ama, "Planımızın işe yaradığına gerçekten inanamıyorum, Steinbeck," dediğinde yeniden odaklandım.

"Ben de," dedim güneş gözlüğümü getirmiş olmayı dileyerek ve akşam güneşine karşı gözlerimi kısarak. Ilık bir akşamdı, sıcaklık hâlâ yirmi beşin üzerindeydi ve güneş, suyun üzerinde parlıyordu.

Cebinden biletleri çıkardı ve bisikletleri kiralayan ve bana bakıp, "Pembe bir bisiklet ister misin?" diye soran, saçlarını Kızılderili modeli yapmış, sıska çocuğa (isim kartında DEWEY yazıyordu) verdi.

Max'in homurdandığını duydum ve bu, "Hayır ama belki bu adam istiyordur," diye cevap vermeme neden oldu.

"Pembe olmasını çok isterim, teşekkür ederim," dedi Max, dudaklarında kolaylıkla bir gülümseme belirirken.

Kahretsin ama harika bir gülümsemesi vardı.

"Bizim bir fotoğrafımızı çeker misin?" diye sordum Dewey'e.

Max bana döndü ve "Seni sırtıma alabilir miyim?" diye sordu.

"Ne?"

"Bir itfaiyeci tutuşuyla seni sırtıma almam komik olur, sence de öyle değil mi?" Bu fikir o kadar hoşuna gitmişti ki yüzünde tek boynuzlu at görmüş altı yaşındaki bir çocuğun yüzünde olabilecek bir ifade belirmişti. "Seni su bisikletine atıyormuşum gibi görünür."

"Ama sen bir itfaiyeci değilsin."

"Bence demek istediği sadece bir erkek bir kızı omzuna aldığında," diye bana açıkladı Dewey, sanki bir geri zekâlıymışım gibi. Belli ki iğnelemeden, en azından benim yaptığım iğnelemeden anlamıyordu çünkü bana yavaşça, "Buna itfaiyeci tutuşu denir," dedi.

Max'in gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. "E yani Sophie."

Omuz silktim ve "Tamam," dedim. "Beni omzunun üzerine at, Parks."

"Aferin kızıma." Max üst bedenini eğdi ve bam! Birdenbire âdeta hiçbir ağırlığım yokmuş gibi omzunun üzerindeydim. Çocuk, kalçam Max'in yüzünün önündeyken fotoğrafımızı çekti ve beni yere indirdiğinde telefonuna baktığımızda ikimiz de kıkırdamalarımıza engel olamadık.

Çünkü Max kadın taşıyan bir mağara adamı gibi sırıtıyordu ve ben de o kesinlikle rahatsız edici biriymiş gibi yüzümü buruşturmuştum ama aslında gizlice buna bayılmıştım. Bu fotoğrafla ilgili bir şey, sanki bir *biz* varmış gibi, o kadar *bizi* yansıtıyordu ki, çıktısını alıp çerçeveye koymak istiyordum.

"O fotoğrafta bir ahmak gibi görünüyorsun," diye sataştım, sonunda bulanık gölün dibine düşmesin diye anahtarlarımı ve telefonumu cebime koyarken.

"Ve sen de bir ahmak tarafından alıkonulmuş gibi görünüyorsun," diye kabul etti telefonunu kaldırırken. "Onu çerçeveletip ofisime asmak zorunda kalabilirim."

"Yaparsın."

Su bisikletine binip pedal çevirmeye başladığımızda, birkaç tane selfie çektik. Bunlar cilveli ve tatlıydı, tam olarak sosyal medyada yaratmak istediğimiz *arkadaşlar ama fazlası var mı* havasını yansıtıyordu. Ama sonrasında bu seyahatin arkasındaki nedeni tamamen unutarak ilerledik çünkü Max fazlasıyla aptalca bir şey söyledi.

"Tanrıya şükürler olsun ki, sporda bacak gününü es geçmemişim çünkü sen gerçekten yetersiz bir yardımcı pilotsun, Steinbeck."

Kendimi *saplantı derecesinde* rekabetçi biri olarak görmüyordum ama erkekler benden daha güçlü/daha hızlı/daha akıllıymış gibi davrandıklarında bununla ilgili birkaç sorunum *olduğunu* bilecek kadar kendimi tanıyordum.

Onun sadece şaka yaptığını biliyordum ama kendimi parçalayarak pedal çevirmeye başladım.

"Ah, demek öyle ha?" Max eğlenir gibi bana yandan bir bakış attı ve pedallarını daha hızlı çevirmeye başladı.

"Lanet olsun ki öyle," diye cevap verdiğimde yarış *başlamıştı*.

Su bisikletinin iki ayrı ileri itme sistemi vardı ki bu da kimin daha hızlı pedal çevirdiğini görmenin kesinlikle mümkün olduğu anlamına geliyordu çünkü bisikletin bir tarafı diğer tarafından çok daha öne çıkıyordu. Hem o hem de ben daha önce hiç çevirmediğimiz kadar hızla pedal çevirirken küçük teknemiz inatçı bir ahmak gibi görünüyordu.

Pedal eğitmenim benimle lanet derecede gurur duyardı.

"Denemeye devam et, gün ışığım, oraya varacaksın," dedi Max. Pekâlâ, aslında *nefes nefese* konuşuyordu.

"Gözlerin görmüyor ya da ona benzer bir sorun var. Benim tarafım kesinlikle senden önde."

"Göz yanılması, Soph. Bir daha bak."

Lanet olsun. "Dur bakalım, dur, dur, mola," dedim hızlı nefesler alarak, pedal çevirmeyi bırakması için bacağına dokunmak üzere elimi uzatırken. "Ayakkabılar durumu adil olmaktan çıkarıyor. İkimiz de ayakkabılarımızı çıkaracağız ve yeniden başlayacağız."

Kaşlarını çattı. "İyi olmalarına rağmen neden ayakkabılarımı çıkarayım ki?"

"Çünkü ben çıplak ayakken senin spor ayakkabı giyiyor olman adil değil." Sağıma baktığımda onun sırıttığını gördüm. Devam ettim: "Böylece eşit şartlar sağlanmış olacak, tabii eğer adil olmayan bir avantaja ihtiyaç duyacak kadar acınası bir durumda değilsen."

"Ah, hayır," dedi hâlâ gülümseyerek ve güneş gözlüğünün ardındaki gözlerini görebilmeyi diledim. Gülümsediğinde gözlerinde beliren ifadeye *bayılıyordum.* Gözlerinde sadece tüm o haylaz parıltı belirmekle kalmıyor, aynı zamanda kenarları öyle bir kırışıyordu ki gülümsemesine karşılık vermemek imkânsız bir hâle geliyordu. "Sadece varlığım bile yeterli bir avantaj."

"Az önce ağzımın içine kusmak zorunda kaldım."

"Kusmayı bırak da gidelim, ufaklık," dedi ve sonra ayakkabılarını çıkarmaya başladı.

Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri de uyum sağlayıp durumu kabullenmesiydi. Max, tedirgin olmadan herhangi bir şeye balıklama atlamak konusunda istekliydi ve işler titizlikle hazırlanmış planlarına göre gitmediğinde deliye dönen Stuart ile karşılaştırıldığında, Max tam bir özgür ruhtu.

İkimiz de çıplak ayak kaldığımızda -ki bu pedal çevirmek için özellikle rahat bir durum değildi- geri saymaya başladım. "Üç. İki. Bir. Başla!"

Max

"Sence bu neydi?"

Sophie'ye doğru baktım ve başımı iki yana salladım, bir yandan kahkaha atmak istiyor diğer yandan da bu salak bisikletlerden birinin ne kadara mal olacağını merak ediyordum. İnsan eliyle yapılmış bu küçük gölün üzerinde onlarca yıldır yüzüyormuş gibi eski model görünüyorlardı ama bu, onların ucuz olacağı anlamına gelmiyordu. "Eğer bir tahminde bulunmam gerekirse, bir kayışın falan koptuğunu söylerdim."

Ve bu tamamen onun suçuydu. Sophie direksiyonu çekiştirdiğinde, deli gibi pedal çeviriyorduk, o kadar saçma bir hızla pedal çeviriyorduk ki titrek bacaklarla iskeleye çıktığımda muhtemelen yüzüstü yere düşecektim.

Birbirimizden daha hızlı pedal çevirmek konusundaki kaotik telaşımızın içinde, bisikletin dümen kapasitesini tamamen görmezden gelmiştik. Ama Sophie direksiyonu hareket ettirdiğinde, hızla pedal çevirirken bisikletin yönünü berbat edebileceğimizi fark etmiştik ve işte o zaman her şey iptal olmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, karın kaslarım da en az bacaklarım kadar ağrıyordu çünkü yarıştığımız süre boyunca kahkahalara boğulmuştuk. (Teknik olarak, aynı tekneyi kullandığımız için yarışmıyorduk ama aynı zamanda bu tam olarak bir yarıştı çünkü öyleydi.)

Ta ki bir şey kopana kadar. Şimdi çalışmayan pedallarla hareketsiz bir şekilde oturuyorduk.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum telefonunu kulağına götürdüğünde.

"Parkı arıyorum, böylece bizi bu pembe bisiklete bindiren çocuk gelip bizi kurtarmanın bir yolunu bulabilir."

"Onun adı Dewey," diye düzelttim. "Ve ben de tam gölün diğer tarafına doğru seslenecektim. Ama senin yolun daha etkili görünüyor."

"Çünkü öyle," diye mırıldandı, belli ki bir şey dinliyordu çünkü kaşları kalkmış, gözleri kısılmıştı.

O kadar güzeldi ki neredeyse nefesim kesiliyordu. Güneş gözlüğü taktığıma memnundum çünkü böylece ona bakarak ne kadar vakit geçirdiğimi göremiyordu.

Çünkü güzelliğinin katmanları vardı.

Kırmızı dudakları, kahverengi gözleri, uzun kirpikleri muhteşemdi. Ama güzelliği, bu kadar akıllı olması ve istediğinde oldukça komik olabilmesiyle derinleşiyordu. Onun etrafında olmak o kadar büyüleyiciydi ki tek yapmak istediğim onu dinlemek ve zihninin o tuhaf ve müthiş çalışma şekillerini öğrenmekti.

Tanrım, kendimi fazlasıyla kaptırmıştım.

"Hayır." Başını iki yana salladı ve telefonunu aşağı indirdi. "Ofisin kapalı olduğunu ve marinanın ayrı bir telefon numarası olmadığını söyleyen bir ses kaydıydı. Seslenmeye başla, Parks."

"Benim seslenme yöntemimle dalga geçtiğin için üzgün olduğunu söyledikten sonra sesleneceğim."

"Ben dalga geçmedim, sadece benim yöntemimin etkinliği konusunda sana katıldığımı söylüyordum."

"DEWEY!" Ellerimi ağzımın kenarına götürdüm ve bağırdım: "BİSİKLETİMİZ BOZULDU! DEW-EEEY! PEDALLARIMIZ ÇALIŞMIYOR!"

"*E*'leri vurgulamana bayıldım," dedi Sophie kıkırdayarak.

"DE-WEEEEEEEY!" diye bağırdım sadece onu daha fazla güldürmek için.

Tanrım, harika bir kahkahası vardı.

Ama Dewey, gözlerini elindeki telefondan kaldırmadı bile.

Lanet olsun, harika.

"Pekâlâ," dedi canlı bir şekilde. "Önünde sonunda bizi fark etmek zorunda, öyle değil mi?"

"Sanırım." Oturduğum yerde arkama yaslandım, gölün üstünde onunla bu şekilde vakit geçirmek hoşuma gitmemiş değildi. "Tamam... sanırım şimdi biraz beklememiz gerekecek."

"En azından güzel bir akşam," dedi Sophie, eğlendiği sesinden belliydi. "Fazla sıcak değil, henüz hava kararmadı... O ne?"

Onun parmağını izleyerek gölün sağ tarafına doğru baktım. "O şey mi?"

"Ah yüce Tanrım, o şahin gerçekten... o zavallı yaratık her neyse onunla kendine ziyafet çekecek," dedi Sophie tiksinmiş bir şekilde.

Tam alanın uç kısmında, avının... *iç organlarını* çekiştiren kocaman kızıl başlı bir şahin vardı. "Tamam, bu manzara kesinlikle hatırlanmaya değer."

Sophie homurdandı, oradaki katliamı görmemek için elini yüzünün önünde tutuyordu. Kıkırdayarak, "Ayakkabılarından birini suya batırıp bizi döndürebilir misin, böylece bu korkunç ve kanlı *Vahşi Krallık* açık büfe akşam yemeğinden başka *herhangi bir şeye* bakıyor olalım?"

"Neden *senin* ayakkabılarından birini değil?" diye sordum, gölün bu tarafının yüzeyinin tamamını kaplamış olan yeşil yosuna bakarak.

"Çünkü," koruyucu bir şekilde siyah topuklu ayakkabılarını altında daha uzağa itmek için aşağı doğru eğilerek. "Bir centilmen olmak istemez misin?"

"Ama bunlar benim randevu ayakkabılarım."

Yeniden homurdandı. "Gerçekten bunları randevu ayakkabıların olarak mı görüyorsun?"

"Az çok," diye kabul ettim, o bana beni şaşılacak derecede çocuksu buluyormuş gibi gülümserken ben de sırıttım. "İşte olmadığımda Nike spor ayakkabılarımın içinde yaşıyorum, dolayısıyla bu deri yaramaz çocukları sadece aile yemeklerinde ve ateşli randevularda giyiyorum."

"Bu çok *şirin*," dedi başını yana eğip dudaklarını büzerek. "Tıpkı kilisede giydiği ayakkabılarında tek bir leke olmasından bile korkan küçük bir çocuk gibi."

"Onları senin için giydim, Soph, onur duymalısın." Yüzü o kadar yakında, o kadar güzeldi ki kendime engel olamadım ve uzatıp dalgalı, sarı buklelerinden birini çektim.

"Ah, bu ateşli bir randevu mu?" diye dalga geçti, bakışlarını ona biraz daha eğilmeyi istememe neden olacak bir şekilde yüzümde gezdiriyordu.

"İtiraf et, Steinbeck," dedim dudaklarımı onunkilere doğru götürerek. "Kesinlikle işe yarıyor."

Bana doğru eğildi, bakışlarını dudaklarıma indirirken, o da benim düşündüğüm şeyi düşünüyormuş gibi dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Parks, sence..."

Şahin çığlık atmak için o ânı seçmişti.

Bu da Sophie'nin hızla nefesini içine çekmesine ve yüzünü benden hâlâ yemeğini parçalara bölen şahine çevirmesine neden oldu.

"O kuş asla durmayacak, değil mi?" diye sorduğunda sesi kesinlikle etkilenmemiş gibi çıkıyordu.

Dikkat dağıtan pislik gerçekten cesede saygısızlık yaparken onu izledim ve etkili bir şekilde ıslık çaldım. "Demek istediğim, *bu* yemek vakti."

"İşte *bu*," dedi, heyecanla cebinden anahtarlığını çıkarmadan önce bana garip bir bakış atarak.

"Bu şeyin kontağı yok, ahmak."

"*Ahmak* kelimesini kullandığını görüyorum ve artırıyorum: Kral Ahmak," dedikten sonra anahtarlarını dudaklarına götürdü ve anahtarlıktaki düdüğü çaldı. Ve bu sadece *bir* düdük sesi değildi. Bu, tüm hayatım boyunca duyduğum en yüksek sesli, en tiz, en beyin karıştırıcı derecede yüksek düdük sesiydi.

Dewey hemen başını kaldırdı ve birkaç saniye içinde, ben kollarımı sallarken ve Sophie o tiz sesi çıkarırken bizimle göz temasına girdi.

"PEDALLARIMIZ BOZULDU, DEWEY! HAREKET EDEMİYORUZ!"

"HİÇ Mİ?" diye bağırdı. "ARKADAKİ KOLTUĞUN ALTINDAKİ ACİL DURUM KÜREKLERİNİ KULLANABİLİR MİSİNİZ?"

"Acil durum kürekleri mi?" Sophie arkaya doğru eğildi ve koltuğu kaldırdı. "Vay canına, burada iki kürek var."

İç içe geçmeli küreklerden birini açarken onu izledim.

"TEŞEKKÜRLER, DEWEY!" diye bağırdım.

"BİR ŞEY DEĞİL!" diye bağırdı çocuk.

"Bilirsin, Maxxie," dedi Sophie kısık sesle ikinci küreği bana uzatırken. "Kürek çekerken bisikletin hangi kısmının daha hızlı gittiğini görmek daha da kolay olacak."

"Bu doğru," diye kabul ettim, bana uzattığı küreği alırken.

"O zaman yarışıyor muyuz?" diye sordu, kolları ve kürekle başının üzerinde esneme hareketi yaparken.

"Tabii ki yarışıyoruz," diye cevap verdim küreğimi açarken. "Ama kaybettiğin zaman üzülme, tatlım."

"Kapa çeneni," dedi pazımı çimdiklerken, "ve hazır ol. *Tatlım.*"

- 37 -

Sophie

"Günaydın, Sophie," diye bir ses geldi solumdaki ofisten.

"Günaydın, Ben," diye cevap verdim otomatiğe bağlamış bir şekilde o tarafa bile bakmadan zihnimin içinde kendimi sabah saat sekizdeki toplantıma hazırlarken.

Dün gece yatakta dönüp durduktan sonra en sonunda kalkmış ve bazı e-postaları yanıtlamaya karar vermiştim. Evet, pazar gecesiydi ama yapacak başka bir şeyim yoktu. Bu yüzden yanıtlamamak için bir nedenim yoktu.

Edie'nin ajandama sabah saat sekize konu başlığı olmayan bir toplantı koyduğunu -hem de yönetimin Yetkili Genel Müdür Yardımcısı Richard Kasee ile- gördüğümde neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Olabilir miydi? Kariyerimi yeni bir yöne yönlendirecek olan o konuşmayı yapmak üzere olabilir miydim? Bunun tam olarak o olduğundan şüpheliydim ama bunun bir ön konuşma olma olasılığı vardı.

"Günaydın, Sophie," diye bir ses geldi sağımdaki bölmeden.

"Günaydın, Dallas."

"Günaydın, Soph," dedi köşedeki bölmeden.

"Günaydın, Betsy," dedim. Görüşmem için son iki yılda belirlediğim ve gerçekleştirdiğim stratejik hedefleri kafamın içinde

tekrarlıyordum. *Yeni örgütsel gelişim modeli yazdım ve hayata geçirdim.*

"Günaydın, Sophie," dedi Izabel.

"Günaydın, Iz," diye cevap verdim çantamın içini karıştırırken.

"Günaydın, Sophie," dedi Stuart.

"Günaydın, Stuart," diye mırıldandım, kendime o planı uygulamaya alırken gerekli olan adımlara odaklanmam gerektiğini hatırlatırken.

"Günaydın, Sophie," diye geldi bir ses köşedeki ofisten.

"Günaydın, Amy," diye cevap verdim burnumdan bir nefes alarak ve kaygımın tüm düşüncelerimi aniden anlamsız bir sinir patlamasına dönüştürmemesi için sakin kalmaya odaklanmaya çalıştım.

Ben kendi bölmeme ulaştığımda, Edie ofisinde değildi ama ben erken gelmiştim, bu nedenle de muhtemelen hâlâ alt katta kendisine kahve alıyordu.

Bilgisayarımı açtım ama masamın üzerinde bırakılmış notu okurken Slack uygulamasının sesini duydum.

Ofisten biri bana mesaj atıyordu.

Gözlerimi kıstım ve *Stuart*'ın ismini gördüm.

Bu da neyin...

İyi misin?

Boş departmana göz gezdirdim ve bunun bir şaka olup olmadığını merak ettim. Stuart neden bana mesaj atıyordu ki?

Bunu anlamıyordum.

Belki de terfimi engellemeye çalışıyordu.

Mesaj attım:

İyiyim. Neden?

Çünkü bana hakaret etmedin.

Mesaj attım:

Ne?

Ayrıldığımızdan beri her gün
"Günaydın" derken bana hakaret
ediyorsun. Bugün dikkatin dağınık
görünüyordu ve bana ismimle seslendin.
Yani... kendini iyi hissediyor musun?

Pencereden dışarı, parlak sabah güneşine baktım ve onun söylediği şeyi düşündüm.

Ona kötü bir lakap takmayı unutmuştum.

Düğünümüzden sonra işe döndüğümüz günden beri her gün işe geldiğimde ona yeni ve ilginç aşağılayıcı lakaplar takmayı kendime görev edinmiştim. İlk başta, bunu yapmak için biraz Google araştırması yapmam gerekiyordu ama sonra tembelliğe kapılmış ve düzenli bir şekilde *pislik* ve *ahmak* gibi kolay kelimeler kullanmaya başlamıştım.

Her iki şekilde de onu gördüğüm her sefer kendisini bir böcek gibi hissetmesine neden olacak hiçbir fırsatı kaçırmamıştım.

Ama bugün... bugün unutmuştum.

Bu, bir dönüm noktası gibi hissettirmişti.

Stuart'la konuşmayı bırakarak Slack uygulamasını kapattım ve bunun yerine Max'e mesaj attım:

Sanırım az önce bir
dönüm noktası yaşadım!

Uykusuzluğumdan doğan bir başka şey daha... Cinsel eylemlerimize son vermemizden doğan rahatlamaydı. Bunu

özleyecek olmama ve kesinlikle sorun yaşamadan takılmaya devam edebileceğimizi düşünmeme rağmen, yere sağlam basıyor olduğumu hissetmek rahatlatıcıydı.

Fiziksel yakınlık olmadığında, Max'e bir haberim olduğunda her mesajımda bunu fazlasıyla düşünmek zorunda kalmıyordum.

Biz arkadaştık ve her şey yolundaydı.

Detaylar lütfen.

Bugün Stuart'ı gördüğümde ona hakaret etmeyi UNUTTUM!!

Vay canına. Seninle gurur duyuyorum. İlerliyorsun.

Nereye doğru...?

Neredeyse onun aklına hiç gelmemesine doğru.

Bunu görecek kimse olmamasına rağmen gülümsedim. Çünkü Max hassastı. Konuşulan detayları ve başka insanlar için önemli olan şeyleri hatırlıyordu.

Benim için önemli olan şeyleri.

Mesaj attım:

Şimdiye kadar senin sabahın nasıl geçiyor?

BABAM TEKNEYİ SATIN ALDI.

Hafifçe cıyaklar gibi bir ses çıkardım ve mesaj attım:

Yani işe yarıyor mu?

Belli ki yarıyor. Daha sonra
fotoğraflarla aşırı uğraşabiliriz.

Mesaj atarken sırıttım:

İnsanların artık aşırı uğraşmak
dediğini sanmıyorum.

Nesin sen, kahrolası bir
dil kurumu mu? Bu akşam
bir şeyler içmeliyiz.

Nerede ve neden?

Upstream kafede. Stu'yu Unutmayı ve
babamınteknesini kutlamak için.

Saat altı?

Orada görüşürüz.

Başımı kaldırdım, Edie yanında Richard ile birlikte departmana doğru yürüyordu. Benim olduğum yöne doğru baktıklarında midemde kocaman kelebeklerin uçuştuğunu hissettim ve saat henüz 07.40 olmasına rağmen Edie bana eliyle onlara katılmamı işaret etti.

Derin bir nefes aldım, dizüstü bilgisayarımı ve defterimi elime alıp toplantıya girdim.

- 38 -

Max

"Bekle, bekle, bekle! Buna ne dersin?"

Sophie, dudakları bir puronun etrafında büzüşmüş, yüzünün önünde duman olan gülünç bir selfie çekti. Görmem için telefonu bana doğru kaldırdı -kesinlikle sarhoş görünüyordu- ve "Bunun altına, *Benim güzel sigara tiryakim* yazabilirsin," dedi.

"Steinbeck." Telefonunu onun elinden aldım ve gölgeli karanlıkta inanılmaz derecede parlak görünen fotoğrafı sildim. "Neden bunu bu kadar zorlaştırıyorsun?"

Sırıtarak bana baktı. "Çünkü eğlenceli."

Upstream'e gittiğimde Sophie çoktan verandada bir masaya oturmuştu. Sadece içeceklerimizi sipariş etmekle kalmamış, biralı ekmek ve patates kızartması ısmarlamış ve oraya gelirken kahrolası bir *puro* bile almıştı.

Ki teknik olarak kafede puro içmek yasaktı.

Yine de pazartesi akşamı saat 9.30'du ve verandada sadece biz kalmıştık. Bu nedenle de özgürce kalbimizin istediği tütünü içebiliyorduk.

Puroları *üçlü iyi haberleri* kutlamak için içiyorduk.

1. Stuart Dönüm Noktası
2. *Lorna Teknemsi McTekneYüz* (tekneye bu ismi o vermişti, ben değil)
3. Yakındaki Terfi

Bütün gün bana mesaj atmıştı, patronu en sonunda emekli olacağı ve onun yerine geçmesi için kendisinin görüşmeye çağırılması sebebiyle aklını kaçırmış gibiydi. Daha otuz yaşına gelmeden orta ölçekli bir şirkette genel müdür yardımcısı olabilecek olması fazlasıyla etkileyici olmasına rağmen, onu tanıdığınız zaman şaşırtıcı bir şey değildi.

Çok çalışan biri olmasına ek olarak, aynı zamanda işi ile ilgili verdiği her kararda *eğer bu iş yerinin sahibi ben olsaydım nasıl ilerlerdim?* tarzında düşündüğü fazlasıyla odaklanmış, sistemli bir anlayışa sahipti. Eğer o işletmeyi ben yönetiyor olsaydım, bir genel müdür yardımcısında tam olarak isteyeceğim şeylere sahipti ve bu, takdiri hak ediyordu.

Tabii ki yakında alacağı bu terfi onun sosyal medya için sınırları zorlayan derecede fotoğraf çekmesine neden olmuştu ve bütün gece devasa bir fotoğraf çekme aktivitesine dönüşmüştü.

Ta ki purolar dikkatini dağıtana kadar.

Telefonumu kaldırdım ve onun tek kaşı havada bana sırıtırken bir fotoğrafını çektim. "Vay canına, işte bu."

"Kapa çeneni," dedi, en sonunda purosunu bira şişesinden geçici olarak yapılmış küllüğe bırakırken.

"Ciddiyim." Fotoğraf onu gördüğüm hâlini mükemmel bir şekilde yakalamıştı. Bir profesyonel gibi görünüyordu -pürüzsüz ve dalgalı saçlar, gözlük, blazer ceketle beraber siyah elbise- ama yüzündeki ifade o kadar seksi, sevimli ve kahrolası derecede çekiciydi ki bu fotoğrafı kaydedeceğimi biliyordum. "Bak."

Telefonu ona doğru uzattım ve telefona tekrar tekrar baktı.

"Ah, aman Tanrım, bunu nasıl yaptın?" diye sordu, yüzünü telefonuma biraz daha yaklaştırarak.

Chanel No. 5 parfümünün kokusu yaz esintisiyle üzerimden geçti ve ben bunu görmezden geldim. "Neyi nasıl yaptım?"

Etkilenmiş görünüyordu. "Kameranın ve çekilen kişinin birbirlerine yakın bir ânı paylaşıyorlarmış gibi görünmesini sağlamayı başarmasını."

Buna nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyordum çünkü fotoğraf onu bir sevgilinin *gözünden* çekmeyi başarmıştı.

Benim gözümden.

Boğazımı temizledim ve "Sanırım yetenekli bir fotoğrafçıyım," dedim.

Ama ben tam bunu söylemeden önce kaşlarının arası kırıştı.

"Tamam o zaman, nasıl bir başlık yazısı yazmalıyım?" dedim o anki soru işaretini silmeye kararlı bir şekilde. "Peki, *Hareket ettiriyor* için ne dersin?"

Homurdandı. "İğrenç."

"#kanatlarımınaltındakirüzgâr?"

"Olumsuz," dedi başını yana eğerek. "Belirsiz ama derin bir şey olması gerek, subtweet* gibi bir şey."

"Subtweet mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Peki ya..." Koltuğumda arkama yaslandım ve gece gökyüzüne baktım. "*Bazen sadece bilirsin.*"

"*Bazen sadece bilirsin.*" Tekrar etti ve sonra, "Ah, Tanrım, bu *mükemmel!*" diye ekledi. "Hiçbir şey söylemiyor olmasına rağmen kesinlikle bir aşk itirafı olarak alınacaktır."

"Doğru," dedim. "Çünkü bunun ardındaki *kelimesi kelimesine* anlam şu: Bazen sana bakıyorum ve yakında dondurmaya ihtiyacın olacağını biliyorum."

"Bu huzursuz edici," dedi, bir elini dalgalı saçlarının arasından geçirirken. "Çünkü ben de tam senden geceyi sonlandırmadan benimle Ted ve Wally dondurmacısına gelmeni isteyecektim."

"İsteyeceğini biliyorum. Gidip dondurmamızı yiyelim."

"Kulağa hoş geliyor."

Ayağa kalktığında iki şey düşündüm.

1. Lanet olsun, nefes kesici bacakları vardı.
2. Ayağında hâlâ işte giydiği ayakkabılar vardı ve bunlar da *çok* yüksek topuklu ayakkabılardı.

---

* *Subtweet*, X'te isim veya rumuz vermeden biriyle dalga geçmek.

"Ayakların yorulmadı mı?" diye sordum verandadaki diğer masaların arasından dolanıp, kaldırımın üzerinde köşeyi dönerken.

"Aslında artık onları hiç hissetmiyorum," dedi neşeyle.

"Seni taşımamı ister misin?" Benim ayaklarım da ağrıyordu ve ayaklarımda *topuklu olmayan* çelik burunlu ayakkabılar vardı. Onun ayakları zonkluyor olmalıydı. "Böylece ayakkabılarını çıkarabilirsin?"

"Hayır, teşekkürler," dedi beni geçiştirmek için elini sallayarak. "Oturduğum bina yakında."

"Lütfen izin ver," diye ısrar ettim ve dondurmacıya gelirken kolunu çekiştirip onu daha yakına çektim. "Yapmak istiyorum."

"*Hayır*," dedi bana doğru sırıtarak. "Bir bira daha içmiş olsaydım muhtemelen izin verirdim ama bu tür oynaşmalar için fazlasıyla ayığım."

"Saçmalık."

"Kapa çeneni ve bana bir malt ısmarla," dedi, Ted & Wally'nin kapısını açıp *kolumu* tutup dükkânın içine çekerken.

"Tamam." Ellerinin üzerimde olmasının tadını çıkararak onun beni içeri sürüklemesine izin verdim ve sonra, o siparişini verirken aklıma bir fikir geldi.

Cüzdanımı çıkardım, kredi kartımı elime aldım ve ona uzattım.

"Ne..."

"Lütfen bana da bir malt sipariş et, hemen geri döneceğim."

Kaşları çatıldı ama kartı aldı. "Ne yapıyorsun?"

"Hemen geri döneceğim. Sadece işin bittiğinde dışarı gel."

- 39 -

Sophie

Dışarı çıktığımda yaz akşamının hâlâ biraz sıcak olmasına memnun oldum.

Etrafıma bakındım ama Max'i göremedim.

Muhteşem.

"Sophie!"

Onun bana doğru geldiğini görmeden sesini duydum.

Kiralık bir bisikletin üzerindeydi.

"Burada neler oluyor?" diye sordum, bana doğru pedal çevirirken başımı iki yana sallayarak. Kesinlikle gülünç ve biraz da sevimli görünüyordu.

"Sepete atla, Steinbeck." Gözleri neredeyse dans eder gibi bakıyordu. "Senin kalçanı da bu sepeti de gördüm, dolayısıyla sığacağını biliyorum."

"Bunu nasıl anlamam gerektiğini bilmiyorum," dedim gülmemeye çalışarak ama iri boy sepete bakarken bunu kesinlikle başaramadım. "Ve kesinlikle bunu *yapmayacağım*."

"Neden?" diye sordu. "İçine giremeyecek kadar sakar olduğundan mı korkuyorsun?"

"Hayır. Üzerimde ters psikoloji uygulamayı bırak."

"Beyaz zırhlı şövalyenin, senin ağrıyan ayaklarını kurtarmasının fotoğrafının takipçilerimiz için ne kadar harika olacağını düşün."

"İşte *bu* tatlı olurdu," dedim ve sepete bir daha baktım.

Max ile ilgili bir şey, her zaman için ihtiyatı elden bırakmama neden oluyordu. Onunla birlikteyken neredeyse kendimi farklı bir insan gibi hissediyordum.

Eve bir bisikletin sepetinin içinde gidecek bir insan gibi.

"Üzerimde bir etek varken bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedim, ayakkabılarımı çıkarırken mantıklı bir şekilde düşünmeye çalışıyordum. "Bir yerlerim görünmeden. Ya da maltlarımızı dökmeden."

"İki bacağın tekerleğin iki yanında ve elbise de seninle birlikte sepete tıkılmış bir hâlde." Sırıttı ve kaşlarını oynattı. "Bam."

Telefonumu ve anahtarlarımı blazer ceketimin ceplerine koyarken ona göz devirdim. "Ben sepete girerken gidonu tut, seni pislik."

"Emriniz olur."

Birkaç garip denemenin üzerine, bacaklarım ön tekerleğin iki yanında, ayakkabılarım ve içeceklerimiz kucağımda bisiklete binmeyi başardım. "Popomun sonsuza kadar bu minik sepetin içinde sıkışıp kalacağından oldukça eminim."

"O zaman ben de poponu kurtarmak için yağ uygulamaktan memnuniyet duyarım."

"Sapık," diye sataştım.

"En yakın arkadaş," diye düzeltti.

"Değiştirilebilir ünvanlar." Telefonumu çıkardım ve yukarıda doğru tutup, Max'in bisiklette arkamda sırıtırken bir pozunu yakaladım. "Tamam, lanet olsun, bu çok güzel. Bu kadar tatlı olduğumuz için bizden nefret ediyorum."

"Hazır mısın?" diye sordu. Ben telefonumu cebime geri koyarken derinden gelen sesi keyifle doluydu. "Sıkıca tutun çünkü ilk hareket ettiğimde gidonun biraz çarpık olacağından oldukça eminim."

"Neye tutunacağım?" diye cıyakladım, ölme ihtimalim oldukça yüksek olmasına rağmen gülüyordum. Omzumun üzerinden ona baktım ve "Tutunabileceğim hiçbir şey yok, Max!" dedim.

"Ellerini benimkilerin üzerine koy, tatlım," dedi sakince, ayağıyla bisikleti öne doğru iterken yüzünde öyle haylaz bir ifade vardı ki bu, kahrolası derecede *tahrik ediciydi.* "Ve bana güven."

Pedal çevirmeye başladı, bunun işe yaradığına inanamıyordum.

Bir şekilde kalçam sepetin içinde, bacaklarımı ön tekerleğe dolamış bir şekilde dengede kalmıştım ve Max'in benim arkamdan önünü çok iyi görememesi haricinde herhangi gerçek bir sorunu yoktu.

"Solda bir insan var," diye seslendim yoldaki bir yayaya yaklaştığımızda ve "Bak!" diye bağırdım bir grup kadın birdenbire sağ tarafımızdaki dövme stüdyosundan çıktığında.

Onun yüzünü göremiyordum ama Max'in direktifler veren kalın sesi ve benim cıyaklamalarıma gülmesinin sesi tüm yol boyunca kahkahalar atmama neden olmuştu.

En sonunda oturduğum binaya geldiğimizde, gülmekten karnım ağrıyordu ve maskaram mahvolmuştu. Sakar bir şekilde sepetten çıktım ve uzun bacakları bisikletin iki yanında ayağa kalkmış olan Max'e sırıttım.

Ona maltını verdim. "Bu, şey, eve gelmenin *oldukça* ilginç bir yoluydu."

"Ama ayakların nasıl?" diye sordu. İçeceğini sepetin içine koyarken bacaklarıma titremelerine neden olacak bir şekilde bakıyordu.

"Harika," dedim bir elimde maltı, diğerinde topuklu ayakkabılarımı tutarken. "Bunlardan kurtuldukları için çok mutlular ve onları kurtardığın için sonsuza kadar sana minnettar olacaklar."

"*Ben* bir kahramanım, öyle değil mi?"

"Kesinlikle öylesin." Neden bilmiyorum ama oyalanıyordum. Bir nedenden ötürü, kendimi gitmeye hazır hissetmiyordum. Bisikletin ön kısmına baktım ve gelişigüzel bir şekilde, "Yukarı gelmek ister misin?" diye sordum. "Larry'nin seninle *Seinfeld* dizisini yeniden izlemek isteyeceğinden eminim."

Karanlıkta gözlerini görmek imkânsızdı ama bir an bekledikten sonra, "Sanırım eve gitmeliyim," dedi.

"Hadi ama," dedim ona doğru bir adım yaklaşıp, parmağımı gidonun plastik ucunda gezdirerek. "Seninle yaptığımız kutlamanın bitmesini istemiyorum."

"Ben de istemiyorum," dedi elini uzatıp başparmağı ve işaret parmağı arasına blazer ceketimin ucunu sıkıştırıp çekiştirdi. "Ama karanlık çöktükten sonra iyi hiçbir şey olmaz."

"Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," dedim, sözlerinin ima ettiği şey nefesimin göğsümde sıkışmasına neden olmuştu. Bunu yapmamamız gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Onunla daha fazla karanlık gece geçirmeye açtım.

"*Bizim* için *akıllıca* olan hiçbir şey olmaz. Böylesi daha mı iyi?" diye sordu ve ses tonundan onun da tam olarak benim istediğim şeyi istediğini ama sadece benden daha güçlü olduğunu anladım.

"Hayır," diye cevap verdim. "Ama sanırım her şekilde böylesi daha iyi olacak. Bu bir iş günü gecesi. Beni getirdiğin için teşekkürler, Maxxie."

"Ne zaman istersen, *tatlım,*" derken sesinde alaycı bir şekilde sırıttığını gösteren bir tını vardı.

Ve bu sevgi belirten kelime -başka insanlar söylediği zaman her zaman fazlasıyla ucuz ve ezik gelen bu aptal kelime- beni ateşe verdi. O otel odasında söylediği kelimeleri hatırlayarak ürperdim. *Siktir, evet, tatlım, siktir, iyi hissettiriyorsun.*

Onun o aptal kiralık bisiklet üzerinde uzaklaşmasını izledim ve sonra telefonumu çıkardım.

Mesaj attım:

Hiç otel odasındaki
oyuncağı düşünüyor musun?

Bunun aptalca olduğunu biliyordum ama bu konuda hiç konuşmamıştık. Bunun sadece benim sahip olduğumu bilmediğim garip bir fikir mi yoksa gerçekten paylaştığımızı hissettiğim akkor olacak kadar ateşli bir an mı olduğunu bilmiyordum.

İçeri girdim. Üzerimi değiştirip pijamalarımı giydiğim, yüzümü yıkadığım ve dişlerimi fırçaladığım bir saat sonra cevap vermediğinde, hiç cevap vermeyeceğini zannettim. Muhtemelen tüm o sonsuz olgun bilgeliği dâhilinde, daha önce yaşadığımız cinsel ilişki hakkında mesaj atmanın kötü bir fikir olduğuna ve kolaylıkla cinsel içerikli mesajlaşmaya dönebilecek kaygan bir zemin olduğuna karar vermişti.

Çok akıllıca.

İyi fikir.

Pratik, pratik Max.

Ama lambamı kapatıp örtülerin altına girdiğim anda telefonum titredi.

Eğer bana bunu soracaksan Sophie Gracie Steinbeck, cevabıma hazır olsan iyi olur.

Odamın karanlığında mesajı yeniden okuduğumda aniden nefeslerim sıklaştı ve nabzım hızlandı.

Mesaj attım:

Hazırım.

Bunu devamlı düşünüyorum. Gerçek anlamda bunun hayalini kurdum. Seni, beni izlerken izlemek kahrolası hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi.

Yutkundum ve cevap verdim:

Katılıyorum.

Bu konudan bahsediyorken -sanki bu iyi bir fikirmiş gibi (ki değil) birbirimize seks hakkında mesajlar atarken- senin ısırman ve tırmalaman hakkında beni deliye çeviren bir şey olduğunu düşünüyorum.

Mesaj attım:

Hiç de bile. Öyle bir şey YAPMIYORUM ben.

Hayır, lanet olası, öyle bir kavrıyorsun, yönlendiriyorsun ve o kadar isteklisin ki kendimi zar zor kontrol ediyorum.

Sana bunu ne kadar sevdiğimi
söyleyemem.

Demek istediğim, hoşuna gitmesine
sevindim ama hâlâ bunu yaptığımı
düşünmüyorum.

Sana sırtımın bir fotoğrafını
göndereyim mi?

Cıyaklar gibi bir ses çıkardım ve kıkırdayıp aynı zamanda utançtan ölürken elimle ağzımı kapattım.

Mesaj attım:

HAYIR.

Sadece göndereceğimi bil.

Elimi karnımın üzerine koydum.

Muhtemelen BU kötü bir fikir.

Ah, öyle olduğunu biliyorum.

Durmalıyız.

Duralım.

Sana şunu söyledikten sonra...
duştayken... ellerinle yaptığın o şey...
ben...

Buna bayıldığını biliyordum ;)

Evet, bunu anlamanı
zorlaştırmadım zaten.

Hâlâ sesini duyabiliyorum.

DURMALIYIZ.

Evet, gitmem gerek.

Sırt üstü uzandım ve tavana baktım. Telefonumu yüzümün önünde tuttum ve mesaj attım:

Büyük planların mı var?

Yorum yok.

Âdeta bir ortaokul öğrencisi gibi odamın karanlığında yeniden kıkırdadım. Kendime engel olamadan sordum:

Soğuk duş mu?

YORUM YOK DEDİM VE GİTMEM GEREK. İYİ GECELER, BAYAN STEINBECK.

Size de iyi geceler, Bay Parks.

- 40 -

Max

"Tahmin et ne oldu?"

Tavadaki biberleri karıştırdım ve telefona, "Kimsiniz?" diye sordum.

"Kapa çeneni, ukala ve bize ne buldum tahmin et?"

Sebzelerin üzerine biraz fajita baharatı atarken boynumdan bir çatırtı çıkacak şekilde döndürdüm. Tüm günümü müşteri toplantılarıyla geçirmiştim (bu, işimin en sevmediğim kısmıydı) ve saat çoktan akşamüzeri altı olmuştu. Dolayısıyla açlıktan ölüyordum ve bitkindim.

Özellikle de cinsellikle ilgili mesajları beynimi mahvettikten sonra.

Bana aynayla ilgili mesaj attığında neredeyse kiralık bisikletle kaza yapacaktım çünkü lanet olsun ki saplantılı bir şekilde bunu düşünüyordum. Aklımdan çıkmıyordu. Şehvetle kendisini kaybetmiş, can acıtacak kadar muhteşem görünen çıplak Sophie'nin, ben bedeninin içine boşalırken bakışlarını kaçırmadığı hâli... Evet, bu görüntüyü kafamdan atamıyordum.

"Bize ne buldun?" diye sordum.

Pilavla dolu kâseme atmadan önce, biberleri bir kere daha çevirdim. Ben akşam yemeği için hazırladığım kâsemi kahvaltı barına taşırken Sophie, "Bize bir düğün ayarladım!" dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum, bir sandalyenin üzerine oturup mutfağın uzaktan kumandasını alırken, hangi oyuna başlayacağımızı merak ediyordum.

"Kısa süreli bir iş," dedi gururlu bir şekilde. "Aslında bize kısa süreli bir itirazcı işi ayarladım."

"Tamam, bak sen şuna," diye dalga geçtim ESPN kablo kanalı uygulamasının üzerinde parmağımı kaydırırken. "Ne başarılı bir kız."

"Öyleyim, değil mi?"

"Tamam o zaman, bana her şeyi anlat." Televizyonda Cubs maçını açtım ama sesini tamamen sessize aldım çünkü Sophie'yi dinlemekle spikerleri dinlemekten çok daha fazla ilgileniyordum. Ona karşı olan ilgim kontrolden çıkıyor gibi görünüyordu ama bunu azaltmak gibi bir planım yoktu. Ondan bunu yapamayacak kadar çok hoşlanıyordum.

"Bu arada bu nasıl oldu?" diye sordum.

"O kadar insan içinden Larry sayesinde." Larry'nin kız kardeşinin eşinin erkek yeğeninin bir sonraki hafta evleneceğini, nişanlısının kendisini aldattığına inandığını ama düğünü iptal edemediğini anlatmaya başladı.

Ve Soph, Larry'ye yaptığımız ek işten bahsettiği için yaşlı huysuz tüm düzenlemeleri yapmayı üzerine almıştı.

"Çok etkileyici, Steinbeck," dedim yiyeceği ağzıma tıkarken. Cumartesi onunla zaman geçirmek için bir nedenim olmasına sevinmiştim. Bu eskiden bir iş, insanlara yardım ettiğim bir ek uğraştı ama artık o yanımda olduğunda düğünleri bozmayı gerçekten iple çekiyordum. "İhtiyacımız olan bütün detayları biliyor musun?"

"Biliyorum," diye onayladı, sesi kendisiyle gurur duyuyor gibi çıkıyordu. "Aldatan nişanlı Lilibeth'in gizli bir ilişkisi var

ama Garrett, damat, düğünü iptal edemiyor çünkü kızın babası işindeki finans direktörüymüş."

Gelinin isminden başka hiçbir şey duymadım. Lilibeth.

Lilibeth.

Bu isim kafatasımın içinde yankılanırken, zaman duracak kadar yavaşlamış gibiydi.

"Dolayısıyla yardım etmek istememin tek nedeni bunun Larry'nin ailesi olması değil," dedi Sophie, "aynı zamanda damat benimle aynı durumda. Bir kariyeri mahvedecek bir pozisyonda olan güçlü kayınpeder... Ona yardım etmem *gerekiyormuş* gibi hissediyorum."

O, olamazdı. Sadece olamazdı çünkü bunun olma ihtimali ne kadardı ki? Ama yine de o olduğunu biliyordum. Olmak zorundaydı.

Sadece biliyordum.

"Sorunun her zaman zengin babalar olduğunu fark ettin mi?" diye sordu, az önce dünyama bıraktığı kıyametten tamamen habersiz bir şekilde hızla konuşuyordu. "Tanrıya yemin ederim ki varlıklı erkekler dünyayı mahvediyorlar."

Yine de emin olmak zorundaydım ve çatlak bir sesle, "Üzgünüm, gelinin adı ne demiştin?"

"Lilibeth. Ne isim ama değil mi?" Konuşmasına devam ederken sesi aşağılamayla doluydu. "İsimde sorun yok ama tam bir zengin kız ismi. Lilibeth Palmer, bir banka genel müdürünün kızı, bir damadın kalbinin katili."

Siktir, siktir, siktir, siktir!

Kahretsin, lanet olsun!

"Ve dedin ki onun..." Boğazımı temizledim. "Gizli bir ilişkisi mi var?"

Neler olduğunu kavramaya çalışırken yiyecekleri önümden uzağa doğru ittim. "Ve nişanlısı ayrılmak mı istiyor?"

"Tam isabet." Bir ses çıkardı -sanırım kedisiyle konuşuyordu- ve sonra, "Lincoln'de, yani bizden sadece bir saat uzakta. Alıyoruz, değil mi?" dedi.

Kulaklarımdaki uğuldamadan bir şey duyamıyordum. *Lilibeth. Kahrolası Lili.* "Aslında belki de bu düğünü es geçmeliyiz."

"*Ne?*" dedi nefes nefese, sesi dehşete düşmüş gibi geliyordu. "Neden böyle bir şey yapalım, Max? Bu işi *ben* bulduğum için mi? İşleri sadece koca adam mı bulabilir? Neden bunu almamalıyız?"

"Tanrım, Soph," dedim bu kahrolası kâbustan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışarak. "Ben sadece bir kadının sadakatsizliğini herkesin önünde ortaya çıkarmanın kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. Bir erkekten çok daha sert bir şekilde yargılanacaktır."

"Eğer Callie'nin düğününü sonlandırmış olmasaydık sanırım bu mantıklı olabilirdi, hatırladın mı?"

Burnumdan nefes aldım ve gözlerimi kapattım. "O farklıydı."

"Nasıl farklıydı?" diye sordu, aniden çılgınca ısrarcı bir hâle gelmişti.

"Callie bir canavardı," diye cevap verdim, bu konuşmayı devam ettirmekte bile zorlanıyordum.

"Doğru," dedi, "ama *Lilibeth*'in bir canavar olmadığını nereden biliyorsun?"

"Ben sadece..." dedim ensemi ovuştururken, onu nasıl ikna edeceğimle ilgili hiçbir fikrim yoktu. "Sadece bu seferkini yapmak istemiyorum."

"Ciddi misin?" diye sordu sanki söylediğim şeye inanamıyormuş gibi.

"*Evet*," dedim sıktığım dişlerimin arasından, o anda Lil'in neler yaşadığını düşünmek *istemiyordum*. "Bunu es geçelim."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, Soph," dedim, gerçekten onu terslemek istemiyordum ama bunu başaramadım. "Tanrı aşkına. Bunu. Reddetmek. İstiyorum."

"Ah." Kısa ve öz konuşurken sesi gergin geliyordu. "Vay canına. Tamam. O zaman bunu es geçeriz, Bay Parks. Hoşça kal."

"Soph," diye başladım ama onun benimle işi bitmişti.

Konuşmayı sonlandırmıştı.

"Siktir!" dedim hiç kimseye, ayağa kalkıp yemeğimi çöpe attıktan sonra tabağı sanki elimi yakıyormuş gibi gerçek anlamda lavabonun içine fırlattım. "Sikeyim."

Göğsümün içinde kalbim hızla atarken düşünemiyordum bile.

Bu kahrolası bir delilikti.

Artık aç hissetmiyordum ama bir şey, herhangi bir şey *yapmam* gerekiyordu, bu nedenle de koşu ayakkabılarımı ayağıma geçirdim, çalma listemi yükledim ve kahrolası müziğin sesini dayanabileceğim kadar yüksek bir seviyede açtım.

Ama Onuncu Cadde'de koşmaya başladığımda, akşam havası hâlâ sıcak ve nemliyken, egzersiz yapmanın bile bir faydası dokunmadığını fark ettim.

Hem de hiç.

Çünkü Lil nişanlanmıştı.

Kendimi bu kadar... kahretsin *parçalanmış* hissedeceğimi düşünmüyordum. Sophie'ye onu artık neredeyse hiç düşünmediğimi söylerken yalan söylemiyordum.

Bu doğruydu, düşünmüyordum.

Ama işte buradaydım, Lili'nin evleneceği düşüncesi karşısında neredeyse hasta olacak derecede hızlı nefes alıp veriyordum.

Benim lanet olası sorunum neydi?

Ve sadece Lil evlenmekle kalmıyordu, aynı zamanda nişanlısı da ondan ayrılmak istiyordu.

Bunun nasıl bir anlamı olabilirdi ki?

Demek istediğim, *benim* için bir anlamı yoktu ama muhtemelen bunun nedeni, sonsuza kadar onunla birlikte olmayı o kadar çok istiyordum ki bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapabilirdim.

Kahretsin, *her şeyi* denemiştim.

Ama sonunda gözyaşları içinde bana bakmış ve sadece beni artık sevmediğini söylemişti.

Beni aldatmamıştı ve ben de yanlış bir şey yapmamıştım ama bana karşı nişanlısına karşı hissetmesi gereken şekilde hissetmiyordu. Sadece hayatının geri kalanını benimle geçirdiğini hayal edemiyordu.

Neredeyse iki yıldan fazla bir süredir onu görmemiş ya da onunla konuşmamıştım ama bir an için bile onun gizli bir ilişki yaşadığına inanmamıştım. Bu onun asla yapmayacağı bir şeydi. Hayatında her ne oluyor olsa da böyle bir şey yapmazdı.

Ama bu, evlenmeyi planladığı adamın onu herkesin önünde mahvetmeye çalıştığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Ve bunu yaparken benim ona yardım etmemi istiyordu.

Artık ona âşık olmayabilirdim ama onun düğününü mahvetmekte bir rolüm olmasının imkânı yoktu.

Bunu yapamazdım.

Dokuzuncu Cadde'ye doğru dönerken ve müziğin sesini daha da açarken, kafamdaki en büyük soru, onu uyarıp uyarmayacağımdı. Bu işe karışmak istemiyordum ve bunun korkunç bir fikir olduğunu biliyordum ama aynı zamanda bir kenarda durup hazırlıksız yakalanmasına da izin veremezdim, değil mi?

Sophie'yi çok kızdıracağımı ve önce onunla konuşmadan Lili'yi uyarmamı anlamayacağını biliyordum. Dolayısıyla, çoğunlukla onun benim yüzümden üzülmesi düşüncesi kalbimi acıttığı için Sophie'den özür dilemem gerekecekti ve sonra da bu uyarı hakkında onu ikna edebilmeyi umut edecektim.

Eğer ikna olmazsa, ne yapacağımı bilmiyordum.

@ayisigikitap

- 41 -

Sophie

"O ne dedi?"

Larry'ye şaşkınlıkla, "Bunu es geçmemiz gerektiğini düşünüyor," derken telefonumu masanın üzerine bıraktım. "Ve bana *bağırdı*."

"Gerçekten mi?" Larry'nin gözleri kısıldı ve "Kahrolası Julian," dedi. "Ben çoktan evet dedim, lanet olsun. Şimdi ne halt etmemiz gerekiyor?"

Düğün umurumda değildi. Ben sadece Max ile ilgili beni bu şekilde terslemesine neden olacak neler olduğunu merak ediyordum. *Pislik.* Boşluğa baktım, kedileri okşadım ve "Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım.

"O bok parçası nedenini söyledi mi?"

Larry'ye Max'in nedenini söyledim ve o da Max'e *kısmen* katılarak beni şaşırttı. "Bu, kadınların aldatmasına uygulanan çifte standart yüzünden biraz anlam ifade ediyor ama o zaman o kahrolası taşralı düğününü neden yaptınız?"

"Sanırım TJ'i *tanıdığı* için," dedim. Max'in bunun bir kısmında *kısmen* haklı olabileceği gerçeğine rağmen hâlâ ona kızgındı. "Şöyle ya da böyle, sanırım bu düğünü es geçiyoruz."

"Lanet olsun, öyle yapıyoruz," dedi telefonumu eline alarak. Dipnot: Larry cep telefonuma evin sabit telefon hattı muamelesi

yapıyordu ve bu beni çok güldürüyordu. Eğer telefonumu herhangi bir yerde bırakırsam, öylece eline alıp kullanıyordu. Artık telefonumda şifre bile kullanmıyordum çünkü onun devamlı şifreyi tahmin etmeye çalışırken yanlışlıkla telefonumu kilitlemesinden bıkmıştım. "Bir telefon edeyim, bir fikrim var."

Ben kanepede otururken, o da telefonu alıp diğer odaya gitti. Max bana gerçekten bağırmamıştı -bu bir abartmaydı- ama *gerçekten* beni terslemişti.

Ve birbirimizle hiçbir zaman bu şekilde konuşmamıştık.

Bu önemsiz bir şeydi ama incinmiştim.

Tanrı aşkına, neden beni bu şekilde başından savmıştı? Yirmi dört saat önce birbirimize seks mesajları atıyorduk ve şimdi ise bana rahatsız edici küçük kız kardeşiymişim gibi davranıyordu.

Bununla ilgili daha fazlası olduğu ve onu rahatsız eden şeyin *bizimle* ya da bu düğünü ortaya atmamla ilgili bir şeyler olduğu hissini üzerimden atamıyordum. Nedenini bilmiyordum ama bunun sadece kaltak suçlamasına maruz kalacak bir yabancının düğününde itiraz etmekten fazlası olduğunu biliyordum.

Tabii ki, onun bu anlayışa sahip olmasına *memnun olmam* da canımı sıkmıştı çünkü bir kadının hayatını mahvetmek istememek konusunda tamamıyla ona katılıyordum. Onun kirli çamaşırlarını dünyanın gözü önüne sermememiz gerektiği konusunda haklıydı.

Ama o zaman Callie'nin düğününde bu neden onun için sorun olmamıştı? Aradaki fark neydi?

Ve hâlâ aynı diğer çiftte yaptığımız gibi damadı kanıta doğru yönlendirebilirdik, öyle değil mi?

"Larry kiminle konuşuyor?" diye sordu Rose, kanepede yanıma otururken. "Dışarıdan yemek siparişi mi veriyoruz?"

"Fırında donmuş pizza var ve o da kız kardeşiyle konuşuyor," dedim.

"Düğünle ilgili mi?"

Ona bir bakış attım. "Sen ne biliyorsun?"

"Eğer sorduğun buysa senin ve Julian'ın ek işiniz hakkında her şeyi biliyorum."

"Sana anlattı mı?" Larry'ye özel olarak bunu Rose'a anlatmamasını söylemiştim çünkü bu onun onaylayacağı bir şey gibi görünmüyordu.

"Anlattı. O tanıdığım bazı kancıklar gibi korkak değil."

"Sana söylemediğim için üzgünüm," diye başladım ama elini kaldırarak sözümü kesti.

"Umurumda değil," dedi gözlerini devirerek. "Tanrı aşkına, ben düğünlere bayılan aptal gönüllü bir romantik değilim. Ama bir üçüncü eklemeyi düşünmelisiniz."

"Üçüncü mü?"

"İtiraz eden kişinin yaşlı bir hanımefendi olmasının ne kadar faydalı olacağını bir düşün. Hiç kimse bana yumruk atmaz ya da öyle bir şey yapmaz."

Her şeye rağmen gülümsedim. "Bilirsin, haksız değilsin."

"Deme ya."

"Buldum!" Larry kayarak oturma odasına girdi -çoraplı ayaklarının üzerinde kayıyordu- ve sırıtarak, "Bir yolunu bulduk!" dedi.

"Seninle benim bunu yapmamız gerektiğini mi?" diye sordu Rose, sesinde sanki Larry ile daha önce bunu konuşmuşlar gibi yargılı bir ton vardı.

Larry onu duymamış gibi benimle konuştu: "Kardeşim, Max'le senin üstü kapalı bir şekilde *bazı sebeplerimiz var* konuşmasıyla itiraz etmenizin ve bir dakika gelin ve damatla baş başa görüşmeyi istemenizin daha bile iyi olacağını söyledi.

"Bunun işe yarayabileceğini biliyordum!" dedim ama heyecanım hemen söndü çünkü bu konuyu onunla görüşmek için Max'i aramak istemiyordum. Otoriter bir aşağılık gibi davranmıştı ve bu senaryodaki ebeveyn oymuş gibi düğüne gidip gitmeyeceğimize onun karar vermesine izin vermemin imkânı yoktu.

"Ona bunu yapacağımı söyle," dedim üzerine bir daha düşünmeden. "Tek başıma."

- 42 -

Max

"Günaydın."

Sophie, bakışlarını Starbucks'a girdiğinden beri baktığı telefonundan kaldırdı ve beni gördüğünde kaşları aşağı indi. "Selam."

"Beş dakika ayırabilir misin?" diye sordum, baristanın az önce tezgâhın üzerinde kahvelerin alındığı yere koyduğu iki kupa kahveyi alırken.

"Dün gece doğru düzgün bir nedeni olmamasına rağmen beni tersleyen pislik için mi?" dedi Sophie kupalara bakarak. "Onlardan biri Americano mu?"

"Biraz kremayla," diye cevap verdim kupayı ona doğru uzatarak.

"Tamam o zaman," dedi kupayı alarak. "Ama zaman tutacağım."

"Makul," dedim ve arka taraftaki bir masaya doğru giderken onu takip ettim. Sabah saat altı buçukta Starbucks oldukça sessizdi. Buharların ve harmanlanan kahvelerin sesi geliyordu ama çok fazla konuşma sesi yoktu.

Sophie'nin üzerinde dar siyah bir pantolon, topuklu ayakkabılar, kolalı bir gömlek vardı ve boynuna en az altı sıradan oluşan bir inci kolye takmıştı. Üzerindeki bu kombin ve tatlı saçları

onun Ralph Lauren *iş kadını* koleksiyonuna aitmiş gibi görünmesini sağlamıştı.

Masaya oturdu, tek kaşını kaldırdı ve akıllı saatine doğru konuştu: "Hey Siri. Beş dakika sonrasına alarm kur."

"Üzgünüm," dedim çünkü üzgündüm. Bütün gece boyunca kendimi berbat hissetmiştim ama ona her mesaj atmaya çalıştığımda, bavulumu açar gibi içimi açıp yere dökmeden ona neden bu şekilde davrandığımı haklı göstermenin herhangi bir yolunu bulamamıştım. "Tam bir pislik gibi davrandım."

"Öyleydin," dedi kupasının üzerindeki kapağı kaldırırken. "Ama neden?"

Ona söylemek zorunda olduğumu biliyordum ama zordu. Sophie ile yaşadıklarımız, her kahrolası anda saf gün ışığına yakındı ve alanımıza *acı* taşımak istemiyordum. "Seni terslememin seninle bir alakası olmadığını detaylara girmeden söylememe izin verme olasılığın nedir?"

Omuz silkti. "Ne istersen onu söyleyebilirsin. Ben sadece senin arkadaşınım, bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin."

Bu... onun söylemesini beklediğim şey *değildi*. "Ciddi misin?"

Sophie gözlerini devirdi. "Bu gerçek olduğu ve bu patlaman bizimle ilgili olmadığı sürece, *ben huysuz bir pisliğim* sırrını kendine saklayabilirsin ve devam edebiliriz."

"Bunun bir aldatmaca olduğunu hissediyorum," dedim bütün benliğimi bir rahatlama kaplarken. Bunun ne zaman olduğunu bilmiyordum ama Sophie'nin benim hakkımdaki düşüncesi benim için çok önemliydi.

"Hayır, tamamen ciddiyim." Yüz ifadesinin rahatlamasından bu konuda ciddi olduğunu anlayabiliyordum. "Ama sen iyi misin? Her ne keyfini kaçırdıysa o konuda yapabileceğim bir şey var mı?"

Tanrım, onu seviyordum.

Elimle çenemi ovuşturdum, hâlâ onun bu konunun böylece geçmesine izin vermesinden dolayı şaşkındım. "Artık iyiyim. Endişelenme."

"Güzel," dedi, âdeta bir cevap arar gibi bakışlarını yüzümün her yerinde gezdiriyordu.

"Larry sinirlendi mi?" diye sordum kupamı kaldırırken. "Kız kardeşinin eşinin yeğeni için?"

"Hayır. Demek istediğim, ilk başta *Julian*'ın cehennemin dibine gitmesi hakkında belalar okudu," dedi gülümseyerek. "Ama sonra bunu gelinin kirli çamaşırlarını *ortaya çıkarmadan* yapmanın bir yolunu bulduk."

O anda kulaklarım yeniden uğuldamaya başladı. Umursamaz davranmaya çalıştım ama, "Bekle, ne? Ne demek istiyorsun, *sen* bunu yapacak mısın?" derken sesim hiç umursamaz gibi çıkmıyordu.

Bana meydan okur gibi kaşlarını kaldırdı ve konuştu: "Larry kız kardeşiyle konuştu ve herkes benim, Detroit'te yaptığımız gibi *Ben itiraz ediyorum ve kanıtım var; özel olarak konuşabilir miyiz?* olayını yapabileceğime karar verdi."

Kupamı masaya bıraktım ve yutkundum, buna bir cevap verecek durumda değildim.

"Senin bunu yapmak konusunda kendini rahatsız hissetmene tamamen saygı duyuyorum, bu yüzden ben de bunu tek başıma yapacağım. Zaten benim koca bir kız olarak zamanım gelmişti, değil mi?"

Sırıtıyordu, gülümsemesinin ardında herhangi bir kötü niyet yoktu. Bunu beni çileden çıkarmak için yapmadığını biliyordum ama Lili gözümün önüne geliyordu ve bu, midemin kasılmasına neden oluyordu.

"Bunu yapamazsın, Soph," dedim iki elimle yılmış bir şekilde çenemi ovuştururken. "Lütfen bunu es geç."

"Senin sorunun ne, Max?" diye sordu, sesi artık sakin değildi. "Sen neden..."

"O benim eski sevgilim," dedim sıktığım dişlerimin arasından. Çene kaslarımı o kadar çok sıkmıştım ki dişlerim paramparça olacakmış gibi hissediyordum. "Gelin, benim eski sevgilim, tamam mı?"

Ağzı açık kaldı ve gözleri kocaman açılırken sandalyesinde arkasına yaslandı. "Lilibeth... *o* eski sevgili mi? Seni kıran o eski sevgili..."

"Evet." Onu tersliyormuş gibi konuşmamak için elimden geleni yapıyordum ama Tanrı aşkına, o küçük detaydan daha ileriye gitmek istemiyordum. "Bu yüzden sadece bu düğünü es geçebilir misin?"

Şoke olmuş gibi görünüyordu. "Hâlâ ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

"*Hayır*," dedim biraz fazla hızlı bir şekilde ve bu da söylediğimin kulağa sığ ve refleksle söylenmiş bir yalan gibi gelmesine neden oldu.

"Yani... o zaman neden bunu tek başıma yapamıyorum?" Başını yana eğdi ve bana baktı, âdeta duyguyu okuyabilecekmiş gibi yüzümdeki ifadeyi izliyordu. "Senin bununla bir bağlantın yok, onu herkesin önünde suçlamayacağım ve hâlâ bizim her zaman uyduğumuz prensibe uyacağım, o zaman sorun ne? Onun gizli bir ilişkisi var, nişanlısı kapana kısılmış durumda ve bu yüzden ben de onu kurtaracağım. Bu seni neden rahatsız ediyor?"

"Onun aldatmayacağını biliyorum," dedim, argümanımın ne kadar zayıf olduğunun tamamen farkındaydım. "Ve bunu yapmak bana doğru gelmiyor. Bu yeterli değil mi?"

"Tam olarak değil," dedi çenesini eline yaslarken. "Neden toplam evrensel karmanın sana verdiği bu parçayı almak istemiyorsun?"

"Çünkü bu durumda karma bir işe yaramıyor."

Bunu söylemem onun gözlerini hızla kırpmasına neden oldu, zihninin içinde çarkların döndüğünü görebiliyordum. "Aman Tanrım, aldatan sen miydin?"

Bir parçam onun, bunun imkânsız bir kavram olduğunu düşünür gibi görünmesinin hoş olduğunu düşünüyordu.

"Hiç kimse birbirini aldatmadı," diye açıkladım ve onun daha fazlasını anlatmamı beklediğini görebiliyordum.

Telefonuma baktım, daha fazla bir şey söylemek istemiyordum. "Gitmem lazım."

"O zaman?" dedi, artık ayağa kalkmış olmamdan dolayı rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Bu kadar mı? Bu konuda konuşmamız bitti mi?"

"Soph," dedim bunu elimden geldiğince nazik bir şekilde söylediğimden emin olarak. "Sana nasıl hissettiğimi söyledim ve artık sen nasıl istersen o şekilde ilerleyebilirsin. Ayrıca, daha da önemlisi, iş görüşmen ne zaman?"

Evet, konuyu değiştiriyordum ama konuyu *gerçekten* daha önemli olan bir konuya getiriyordum. Bu konuda daha fazla konuşmak istiyormuş gibi görünüyordu ama sandalyesini arkaya itti ve ayağa kalktı. "Saat ikide."

"Hazır mısın?"

Tabii ki hazır, diye düşündüm çünkü hayatımda işini Sophie'den daha fazla ciddiye alan kimseyle tanışmamıştım.

"Evet," dedi anahtarlarını eline alırken. "Sadece bu görüşmenin bugünkü ilk şey olmasını isterdim."

"Beklemek seni öldürecek, öyle değil mi?" diye sordum kapıya doğru yürürken.

"Kesinlikle." Bana doğru baktı ve söylediğimiz kelimeler normal olsa da birbirimizin gözlerine bakarken yüzünde soru sorar gibi farklı bir ifade vardı. "Eğer Stuart bana yanlış bir şekilde bakarsa kötüleşip Stuart'ı ölene kadar ezip geçebilirim."

"O senin stres topun mu olacak?"

"Onun gibi bir şey."

Arabalarımıza doğru yürürken havadan bahsettik -daha şimdiden biraz nemli olsa da muhteşem bir sabahtı- ve ona iş görüşmesinden sonra beni aramasını söyledim ama bir şeylerin yolunda olmadığını hissediyordum.

Sanki aramızda bir şeylerin yolunda olmadığı gibi.

Çünkü tabii ki yolunda değildi.

Daha *biz* olmasak bile, Lili aniden aramıza girmişti.

"Arayacağım," dedi yarış otomobiline binerken. "Arayanın ben olduğumu bileceksin çünkü ya çılgınca seviniyor olacağım ya da iki yaşında bir bebek gibi hıçkırıyor olacağım."

"O zaman çılgınca sevinen Sophie için dua edeceğim," diye cevap verdim onun gözlüğünü çıkarıp, numaralı Ray-Ban güneş gözlüğüne uzanmasını izlerken.

"Muhtemelen her iki senaryo için de önceden içki almalıydım," dedi, sesi iğneleyici bir alaycılıkla doluydu.

"Beni aradığın anda getireceğim, Steinbeck."

Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine yansımadı.

Aramızda olanları berbat etmiştim.

- 43 -

Sophie

"Anlat bana."

Gülümseyerek kattaki herkesin beni duymaması ve özel olarak konuşabilmek için binanın lobisinin içine girdim. İş görüşmem henüz bitmişti ve hemen Max'i aradım.

"Harikaydı! Sordukları her bir soru için hazırlıklıydım ve sonunda bunun *sadece bir formalite* olduğunu ama ben ve liderlik ekibi için bir toplantı ayarlayacaklarını söylediler."

"Tebrikler!" diye gürledi Max telefonda, sesinden gülümsediği anlaşılıyordu. "Şaşırmadım ama bu harika bir haber. Toplantı ne zaman?"

"Bir hafta içinde," dedim, hâlâ bunun gerçekten olduğuna inanamıyordum. "Lanet olsun, Max, eğer tüm o *sahte arkadaşlık* olayına başlamamış olsaydık, bunun gerçekleşmiyor olabileceğinin farkında mısın?"

"Çılgınca, değil mi?" dediğinde sırıttığını duyabiliyordum.

Onu görmek istiyordum.

O anda, dünyada benim bunu ne kadar çok istediğimi gerçekten anlayan ve bunun için benimle gurur duyuyor gibi görünen kişiyle birlikte olmak istiyordum.

Bu nedenle de, "Bu akşam bir şeyler yemek *zorunda* olduğumuzu biliyorsun, Sophie Steinbeck," dediğinde içim ısındı.

"Evet, zorundayız," diye ona katıldım, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle.

"Ama Upstream'deki sevimli garsonlar bir hafta içi akşam daha oraya gittiğimizi görürlerse sinirlenecekler gibi hissediyorum."

"Ah."

"O hâlde Jackson Cadde Meyhanesi'ne gidelim. Puroları ben getiririm."

"Bu çok hoşuma gider," dedim heyecanla. "Ama kendini zorunda hissetme..."

"Bunu asla kaçırmam, seni lanet olası genel müdür yardımcısı tanrıça."

"Max," diye neredeyse cıyaklar gibi bir ses çıkardım, heyecanlı ve mutluydum ama sonra nerede olduğumu hatırladım ve havalı bir şekilde, "Teşekkür ederim," demeyi başardım.

"Bu sefer topuklularından önceden kurtul," dedi. "Çünkü o bisikletle ikinciye o kadar şanslı olmamızın imkânı yok."

"Kesinlikle öyle yapacağım," derken yüzüm sevinçle parlıyordu. Tanrıya şükürler olsun ki etrafta beni görecek kimse yoktu.

"Biliyorsun," dedi, "Cumartesi günü Beerfest* için oturduğum sokağı kapatacaklar. Kesinlikle gitmeliyiz."

Lanet olsun.

"Çok isterdim ama gelemem," dedim, bunun onu üzeceğinden oldukça emin olduğum için yapmaktan kaçındığım o konuşmayı yapabileceğimiz gerçeğine kendimi hazırlayarak.

"Lanet olsun, Steinbeck, benim onayım olmadan hayatında bir şey planlamaya nasıl cüret edersin? Ne cesaret ama," diye şaka yaptı, fazlasıyla sevimli bir alaycılıkla. "Ne yapacaksın? Koca Larry'yle Demir Adam mı izleyeceksin?"

---

* *Beerfest*, bira festivali.

"Hayır," dedim derin bir nefes alarak ve devam ettim: "Lincoln'deki o düğüne gideceğiz, Larry de benimle geliyor. Ama Beerfest ne zaman sona eriyor? Muhtemelen saat akşam yediye kadar dönmüş olurum."

Hiçbir şey söylemedi, sessizleşti.

Pekâlâ.

Hiçbir şey söylemeyecektim, sadece onun konuşmasını bekleyecektim çünkü yanlış bir şey yapmamıştım. Ben sadece bir düğün işi yapacaktım ve bu, onun birçok kere yaptığı bir şeydi.

Ama... sessizlik orada asılı bir şekilde duruyordu.

Ve devam ediyordu. Ve *ediyordu.*

"Max," dedim en sonunda, işleri hafif tutmaya çalışarak. "Eğer akşam sekize kadar devam ediyorsa hâlâ çok fazla bira içebiliriz. Ben hızla içmekle bilinirim..."

"Neden?"

Sesi ciddiydi ve kısa konuşmuştu. Nefes nefese bir şekilde, "Ne?" derken sinirlerim gergindi.

"Neden bunu yapmak için bu kadar can atıyorsun, Sophie?"

Bunu sinirli ya da rahatsız olmuş bir şekilde söylememişti. Daha çok... sanki bununla uğraşamayacak kadar yorgunmuş gibi bitkin ya da kabullenmiş bir şekilde konuşmuştu.

Ki bu *beni* rahatsız etmişti. Çünkü hiç haksız değildi, bunu yapmaya can *atıyordum.* Aldatan gelinin eski sevgilisi olduğunu söylediği andan beri, bunu yapmak için heyecandan deliriyordum. O damadı kurtarmak istiyordum, evet ama aynı zamanda kalbini kırdığı arkadaşım için onu alt etmek istiyordum.

Onun da kendisini arkadaşımın hissettiği kadar kötü hissetmesini istiyordum.

Ayrıca, şu *Lilibeth*'in -soylu olmayan biri için ne kadar gülünç bir isimdi- neye benzediğini de görmek istiyordum. Benim ulaşabildiğim herhangi bir platformda herkese açık bir profili

yok gibi görünüyordu ki bu da garipti. Ne tür bir psikopat sosyal medyada yer almazdı ki?

Max'in bunu yapmamı istememesi canımı çok sıkıyordu. Onun kızı incinmekten korumaya çalışıyor gibi görünmesi de.

Onu hâlâ seviyor muydu? Ona hâlâ *âşık* mıydı?

Onun sorusuna verecek bir cevap bulmaya çalıştım ama bunun yerine aniden, "Neden benim bunu *yapmamam* için bu kadar can atıyorsun?" deyiverdim.

Sanki bedeninin tam ortasından geliyormuş gibi derin ve uzun bir nefes aldı ve "Her neyse, Sophie," dedi.

"Her neyse mi?" diye sordum. "Bunun üzerine *her neyse* deyip beni başından mı savıyorsun?"

"Gitmem gerek," dedi, sesi o kadar soğuk çıkıyordu ki kalbimi acıttı.

"Neden?" diye sordum, göğsüme bir ağırlık çöküyordu.

"Yarın konuşuruz."

"Bekle, bu akşam bir şeyler içmeyecek miyiz?" diye sordum, sesimdeki yoğun hayal kırıklığından dolayı kesinlikle dehşete düşmüştüm. Onun eski sevgilisine yanlış yapmamdan dolayı benimle kutlama yapmaktan vazgeçmesi, ihanete uğramış gibi hissetmeme neden oluyordu.

Lütfen, lütfen, lütfen beni bırakma, diye düşündüm, çaresizce onun kutlamayı anlık olarak unutmuş olmasını umarak.

"Yapamam," dedi, sesi rahatsız edici ve duygusuz geliyordu. "Üzgünüm."

Göğsümün tam ortasında bir yanma belirdi ve gözlerim yaşaracakmış gibi yanarken hızla göz kırpıştırdım. "Ciddi misin, Max?"

"Yapamam, Soph. Kapatmam gerek."

Ben tek bir kelime bile edemeden konuşmayı sonlandırdı.

- 44 -

Max

Orada, bara yaklaşmış bir şekilde oturuyordum, Sophie'nin yaralanmış sesi defalarca zihnimde dönerken ülser oluyormuşum gibi hissediyordum. Bu planı iptal etmek ve gidip onunla -her acınası şeyle ilgili- konuşmak istiyordum ama artık buraya geldiğime göre başladığım işi bitirebilirdim.

Ama buradaki işim biter bitmez, şampanya ve dondurma alıp koşarak Sophie'ye gideceğime dair kendime söz verdim.

Tam da bunu düşünürken göz ucuyla uzun kızıl saçlar ve iri yeşil gözler gördüm.

Lili buradaydı.

Bakışlarımız buluştuğunda ve bana gülümsediğinde... *bir şeyin* tanıdık sancısı beni çarptı.

Dürüst olmak gerekirse, yıllar içinde bu gülümsemeyi komik olacak derecede fazla kez düşünmüştüm ve bunu yeniden görmek, eskiden içinde yaşadığınız bir evi ziyaret etmek gibi rahat bir şeye döndüğümü hissettirmişti.

"Hey!" Yanımdaki sandalyeye oturmadan önce beni arkadaşça kucakladı.

"Lil," dedim barmene ona bir içecek getirmesi için bir işaret yaparak. "Ne istersin, pinot?"*

---

* *Pinot*, şarap yapımında kullanılan mor veya beyaz Fransız burgonya üzümü.

Gülümsemesi biraz daha arttı. "Tabii ki."

Bu hassas konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum ama sanırım artık onu korumak benim görevim değildi. Sadece -vicdanım adına- kendi payıma düşeni söylemek ve buradan defolup gitmek istiyordum.

"Pekâlâ, seninle konuşmak istememin sebebi."

"Ah, evet," dediğinde onun farklı göründüğünü fark ettim. *Daha iyi.* Her zaman güzel bir kadın olmuştu ama gülümsemesinde daha rahat bir şey, gözlerinde daha canlı bir bakış vardı.

Belki bunun nedeni onu bir süredir görmemiş olmamdı ama daha mutlu görünüyordu.

Lanet olsun, muhtemelen onu hiç mutlu görmemiştim çünkü benimle birlikteydi.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden öylece dökülecegim."

"Ah, Tanrım," dedi uzun saçını kulağının arkasına atıp, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Bu, iyi bir şey olamaz."

"Değil." Konuşmaya başladım ve ona olanların daha hafif bir versiyonunu anlattım. Ona en yakın arkadaşımın ev arkadaşının kız kardeşinin, nişanlısını tanıdığını, kendisinin yasak bir ilişki yaşadığına dair söylentiler olduğunu ve nişanlısının düğünü iptal etmeyi düşündüğünü söyledim.

"Onun hiçbir şey yapmaması ve düğünün planlandığı gibi gerçekleşmesi oldukça olası," dedim, onun ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Ama senin bunu bilmeyi hak ettiğini düşündüm, böylece senden tam olarak emin olmayan biriyle evlenmek zorunda kalmayacaksın."

Ne beklediğimi bilmiyordum ama beklediğim şey onun gözlerini kapatıp, "*Tanrıya* şükürler olsun," demesi değildi.

"Üzgünüm..." Yüzünde saf bir rahatlamanın belirmesini izledim. "Ne?"

Nefesini verdi. "*Fiziksel* gizli bir ilişkim yok, Max ama uzun zamandır başkasına karşı hislerim var ve kısa süre önce onun da aynı şekilde hissettiğini fark ettim."

"Ah?" dedim ve o şarabını yudumlarken onun yanındayken her zaman hissettiğim gibi hissetmediğimi fark ettim. O, muhteşemdi, güzel kokuyordu ve ondan hoşlanıyordum ama onu hayatımda ne kadar istediğim duygusuyla boğuluyor gibi hissetmiyordum.

O ateş azalarak daha çok bir şefkate, eskiden benim için önemli birine karşı duyduğum bir sıcaklığa dönüşmüştü.

Lanet olsun, bunu düşündüğüm an telefonumu çıkarıp Sophie'ye bu aydınlanmayı yaşadığımı mesaj atmak istemiştim.

Ama telefonuma cevap verir miydi?

"Dürüst olmak gerekirse, Garrett'ın düğünü iptal etmesini sağlamak için bu diğer kişiye mesaj atma yüzsüzlüğünü bile gösterdim."

"Bu biraz kötü görünüyor," dedim bira bardağımı elime alırken.

"Biliyorum," diye kabul etti. "Ama annem babam ona tapıyorlar ve bunu kendim yapamayacak kadar korkuyordum."

Önemli değildi. Aniden bu düşünce aklıma geldi. Lili'nin hayatı -ve onun hayatında olanlar- artık benim için önemli değildi. Hem de hiç. Evlensin, evlenmesin; benim için önemli değildi.

Bu kahrolası şey ne zaman olmuştu?

Onun için en iyisini istiyordum ama artık onun ilişkileri beni ilgilendirmiyordu.

"Peki, ne yapacaksın?" diye sordum, artık sorumluluğum olmadığı ve aynı zamanda -lanet olsun ki- açıkça artık onu atlattığım için rahatlamış hissederek.

İç geçirdi ama sesi çok endişeli gelmiyordu. "En baştan beri yapmam gereken şeyi. G'ye gideceğim ve onunla konuşacağım."

"Güzel," dedim, bunun artık benim yapmam gereken bir iş olmadığı için fazlasıyla memnundum.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii," diye cevap verdim, artık oradaki işim bittiği için sadece oradan gitmek istiyordum. "Nedir?"

"Neden sadece *benim sorunum değil* deyip hayatına devam edebilirken, bana mesaj attın ve sonra benimle buluştun? Demek istediğim, yıllardır birbirimizle konuşmuyoruz."

Hiçbir fikrim yok, diye düşündüm ama bu kelimeleri söyleyemeden önce evet, aslında bunun nedenini bildiğimi fark ettim.

"Çünkü seni her zaman umursayacağım, Lil, birbirimizin hayatında olsak da olmasak da."

Bardan ayrıldığım an, kamyonetimle eve gittim ve hızla üstümü değiştirdim. Sonra önce şampanya almak için Cenex'te, sonra da dondurma almak için Ted & Wally'de durdum ve köşedeki çiçekçiden yaz çiçeklerinden oluşan karışık bir buket çiçek aldım.

Kutlama zamanıydı.

Neredeyse koşarak onun binasına gittim ve lobiye geldiğimde kapı zilini çaldım.

"Ne?" diye cevap verdi Rose, sesi boş giriş salonunda yankılanıyordu.

Tabii ki Rose cevap verecekti.

"Ben Max, Sophie'yi görmeye geldim."

"O seni görmek istemiyor, Julian," diye bağırdı, sanki hoparlörü ağzına sokmuş gibiydi. "Git buradan."

"Lütfen ona dondurma getirdiğimi söyler misin?" dedim, Soph'un gerçekten beni görmek istemediğini söyleyip söylemediğini merak ederek.

Onun, kutlamadan vazgeçtiğim için bana sinirli olduğunu biliyordum ama aynı zamanda ona nerede olduğumu ve yaşadığım aydınlanmayı söylediğimde beni affedeceğini de biliyordum.

"Umurunda değil," dedi Rose ama butona basarak beni içeri aldı. Kafam karışmış bir hâlde kapıyı çekerek açtım ama sonra onun, "Lanet olsun, Larry, onu sen mi içeri aldın?" diye cıyakladığını duydum.

Tanrı seni kutsasın, Larry.

Yukarı çıkmak ve aramızı düzeltmeye istekli bir şekilde asansöre atladım. Hızla butona bastım. O benden hiçbir şey istemezken onun için bu büyük hisleri beslemem yeterince kötüydü, bu nedenle de istediğim en son şey arkadaşlığımızın da dengesiz bir zemine geçmesiydi.

Onun odasına gittiğimde Rose hızla kapıyı açtı.

"Şu anda onunla konuşmak istemezsin, Jules," dedi sessizce. "Güven bana."

"Max?" Larry kaşları saç çizgisine kadar kalkmış bir hâlde oturma odasına girdi ve inanmazlık içinde bana, "Kahrolası gelini uyardın mı, seni küçük pislik?" diye sordu.

Tamam, haberler hızlı yayılmıştı. "Sen *bunu* nereden duydun?"

"Çünkü gelin *eski bir arkadaşı* kendisine söyledikten sonra düğünü iptal etti."

Lanet olsuuuuuun. "Larry, Sophie..."

"Ben tam buradayım." Koridorda doğruca bana doğru ilerlerken yanakları kızarmıştı. "Ve lütfen Larry'nin sorusuna cevap ver."

"Biz dışarı gidiyoruz," dedi Larry, sonra da Rose'un kıyafetinin kolunu yakaladı ve onu balkona çekiştirdi. Onların birbirlerine çarpmalarını izledim ve ne kaçırdığımı merak ettim.

Sophie o kadar *üzgün* olamazdı, değil mi?"

Onlar dışarı çıktığı anda, dairenin içindeki havanın ağır ve sessiz olduğunu hissettim. Sophie bana ters ters bakıyordu, çenesini kaldırmış ve o gözlüğün ardındaki gözleri kısılmıştı.

"Sana şampan..." dedim.

"Eski sevgilini uyardın mı?"

İç geçirdim ve ağırlığımı bir ayağımın üzerine verdim, kafam hâlâ karışıktı. "Bu o kadar aşırı bir şey değil, Soph. Ben sadece onu önceden uyar..."

"Bunu nasıl yaparsın?" diye sordu, sesi yüksek ve sinirli çıkıyordu. "İşi *ben* buldum, işi ben aldım ve işi ihtiyatlı bir şekilde ben *yapacaktım:* birine yardım etmek için her zaman yaptığımız gibi. Senin benim arkamdan iş çevirip, *Lilikahrolasıbeth*'e her şeyi döküldüğüne inanamıyorum."

Bu da neyin nesiydi? "Sana bunu yapamayacağımı..." derken yüzüne bakıp bir ipucu aradım.

"Neden yapamazdın?" Yüzünün önündeki saçları çekti ve "Neden kahrolası hayatını onunla yeniden bağlantı kurmadan yaşayamıyorsun? Bu normal değil, Max. Başka herkesin ne istediği önemli olmaksızın *eski sevgiline* karşı onu kurtarmak için her yolu deneyecek kadar koruyucu olman normal değil."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum çünkü *lanet olsun*, öfkesini çok yanlış bir yere yönlendiriyordu.

Hakkında vaaz verdiği şeyler onu neredeyse... kıskanç gibi gösteriyordu ki kıskanmış olamazdı.

Olabilir miydi?

Onun gözlerine bakıp gerçeği söylerken kendimi biraz gergin hissediyordum. "Üzgünüm, Soph ama onu o şekilde incitemezdim."

"Ama beni incitmek konusunda bir sıkıntın yoktu," dediğinde sesi gergin çıkıyordu.

Onu incitmiştim. Eğer Lili'ye gitmem onu incitiyorsa, bu Sophie'nin beni önemsediğini gösteriyordu. Öyle değil mi? Ona doğru yaklaştım. "Soph, seni incittim mi?" derken kalbim hızla çarpıyordu.

Gözlerimin içine bakıyordu ve bir dakika için birbirimizi izlerken onun saçını kulağının arkasına atmak konusunda kendime engel olamadım.

Ve sonra onun ne söylediğinin farkına varmasını izledim.

Bunun gerçek olabileceğini fark ederken kaşlarının arasında bir kırışıklığın oluşmasını izledim.

Bakışları her yerde geziniyordu, düşünceleri kontrolden çıkarken hızla gözlerini kırpıyordu. Başını hafifçe iki yana salladı. "Hayır."

"Sorun değil," dedim, çaresizce onu rahatlatmak istiyordum. Ellerimi kaldırdım. "Sadece bir şey hissediyor olman..."

"Hissetmiyorum," diye sözümü kesti, benden geriye doğru bir adım atarken.

"Ama eğer hissediyorsan," dedim sakin bir şekilde, "bu şu anlama gelmiyor..."

"Hissetmiyorum, tamam mı Max?" diye tersledi, bakışlarında kapana kısılmış bir hayvanınki gibi bir panik vardı. "Hissetmiyorum."

Yutkundum ve bundan sonra söylediğim kelimelerle dünyayı yakıp yıkmak istedim. "Tamam, ben hissediyorum."

Sert bir şekilde nefes aldı ve elini boğazına götürdü. "Hayır, hissetmiyorsun."

"Lanet olsun, Sophie, hissediyorum. Senin için deliriyorum ama bu aramızdaki şeylerin..."

"*Aramızdaki şeyler* diye bir şey yok," dedi tiksinmiş gibi. Yüzümden başka her yere bakıyordu. "Tanrım Max, sana bunu istemediğimi söyledim."

"Ben de istemiyordum ama işte burada." Duygular bana çarpıp ona karşı hissettiğim her duygu ortaya çıkma kararı verirken çenemi sıktım. "Buna karşı çıkmak için çok mücadele verdim çünkü güven bana, bu istediğim en son şeydi. Ama artık beni tükettin, Soph, her bir parçamı ve bundan *hoşlandım*. Senin kullanışsız arabanı düşünmeden araba kullanamıyorum, *senin* koşma şeklini düşünmeden koşamıyorum, senin o aptal sarı kaskın içinde nasıl göründüğünü düşünmeden bir baret takamıyorum. Bir şekilde benim merkezim hâline geldin ve Tanrı yardımcım olsun, bunun doğru olduğunu hissediyorum."

"Hayır," diye fısıldadı bana değil de kendisine. Gözünün köşesinden bir damla yaş aktı. Bekledim, kalbim daha da hızlı atarken biraz daha bekledim.

"Bana devamlı Detroit'teki kahrolası o geceyi düşünmediğini söyle," dedim ona hatırlatma ihtiyacı duyarak. "Birlikteyken *inanılmazdık,* Soph, o kadar iyiydi."

Sophie gözlerini kapattı ve yutkundu ama gözlerini yeniden açtığında anladım. O viski rengi gözlerin derinliklerinde bir karar vardı ve bundan nefret etmiştim. "Lütfen git," dedi.

"Lütfen git mi?" Kalbime bir bıçak saplandığını hissettim ve sinirlendim. Ona. "Ben kahrolası ruhumu sana açmışken söyleyeceğin şey gerçekten bu mu?"

Elleriyle yanaklarını sildi, kalbimi kıracak kadar üzgün görünüyordu ve "Lütfen Max, sadece git," dedi.

@ayisigikitap

- 45 -

Sophie

Konuşabilir miyiz?

Bu mesajı gördüğümde ağlamak istedim çünkü her şey çoktan değişmişti. Hâlâ onun ismini ekranımda gördüğümde o Pavlovyan* şartlandırmasını hissediyor, bedenim bana ihanet ederek en yakın arkadaşımın mesaj attığını görüp seviniyordu ama sonra midem kasılıyor ve gerçekler aniden bana geri dönüyordu.

Dün gece gittiğinden beri aramamış ya da mesaj atmamıştı ki bu hem beni rahatlatmış hem de nefes almamı bile zorlaştıracak kadar üzülmeme neden olmuştu. Tüm gün boyunca onunla konuşmamış olmak daha şimdiden boş hissetmeme neden olmuştu ama buna alışacaktım.

Onu o kadar uzun zamandır tanımıyordum bile.

Edie'nin ofisine doğru bakıp bugün işyerinde olmadığına sevindim çünkü mutlu rolü yapacak kadar bile enerjim yoktu. Sadece kendimi işe kaptırmak daha iyiydi. Çaresizce çalışmaya devam etmek için öğle arası bile vermemiştim ama Max'in mesajı, çizilmiş bir plak gibiydi ve şimdi kendimi donakalmış gibi hissediyordum.

---

* *Pavlovyan*, Pavlov isimli klasik koşullanma üzerinde çalışan Nobel ödüllü Rus fizyoloğun köpeklerin koşullanma üzerine davranışlarının değiştiğini gösteren çalışma.

Mesaj attım:

Bunun iyi bir fikir olduğunu
düşünmüyorum.

Yani ne oldu, bu kadar mı? Artık arkadaş değil miyiz?

Koltuğumda arkama yaslandım. Cevap verdim:

Ben sadece dün hiç yaşanmamış gibi
davranmak istiyorum.

Lütfen seni yemeğe çıkarmama ya da sana kahve ısmarlamama ve seninle konuşmama izin ver. Bunun acısız olacağına söz veriyorum.

Acısız kelimesi artık Max Parks'a uymuyordu.

Çünkü bir şekilde evren bizim zararsız arkadaşlığımızın arasına girmiş ve onun Lilibeth'i uyardığında kalbimin şiddetle acımasına neden olacak şekilde duyguları araya sokarak her şeyi karıştırmıştı.

Sonunda öyle olmadığını bilmeme rağmen bunun bir ihanet olduğunu hissetmiştim hatta neredeyse Max'in beni Stuart'tan bile daha çok incittiğini hissetmiştim.

Telefonum çalmaya başladı ama arayan Max yerine Rose'du.

Tam da ihtiyacım olan şey.

İç geçirdim. "Alo?"

"Selam, şey, Sophie?"

Arayan numara onun olsa da arayan kişi Rose değildi. "Evet?" dedim.

"Ben Benny. Yan komşunuz..."

Benny Ginsburg, oldukça gürültücü olan kapı komşum mu? O adam beni neden arıyordu ki? "Selam Benny. Rose iyi mi?"

"*Rose*," dedi dramatik bir şekilde, onun sormamı beklediğini anlayabiliyordum.

"Neden onun telefonundan arıyorsun?"

Bugün boş lafa ayıracak vaktim *yoktu*.

"Evet, pekâlâ, benden aramamı o istedi."

"Tamam?" Tanrım, bu adam aramasının nedenini ağzından zorla mı aldıracaktı?

"Sağlık ekibinin az önce Larry'yi hastaneye götürdüklerini bilmeni istediğini söyledi."

"*Ne?*" diye sordum, kalbim hızla atmaya başlarken nefesim kesilmişti. "Ah, Tanrım. Ne oldu?"

Masamın üst çekmecesini açtım, anahtarlarımı elime alıp ayağa kalktım.

"Bilmiyorum. Biri onu merdiven boşluğunda, zor nefes alırken ve göğüs ağrıları çekerken bulmuş."

"Ah, Tanrım," dedim yeniden bilgisayarımı kapatıp koridorda asansörlere doğru koşarken. "O iyi mi?"

"Dediğim gibi, bilmiyorum," diye tekrarladı rahatsız olmuş bir ses tonuyla. "Sadece seni arayacağımı söyledim."

"Peki, onu hangi hastaneye götürdüklerini biliyor musun, Benny?" diye sordum, bir pislik gibi konuştuğumu biliyordum ama umursamayacak kadar korkmuştum. "Rose biliyor mu?"

"UNMC," dedi. "Ama emin değilim..."

"Teşekkür ederim."

Konuşmayı sonlandırdığım anda Max mesaj attı:

Yalvarmak istemiyorum ama daha
şimdiden dizlerimin üzerindeyim ve
eğer bana inanmazsan, bunu kanıtlayan
bir video atabilirim.

Hızla gözlerimi kırpıştırdım ve yürürken ona mesaj attım:

Az önce bir telefon aldım, nefes darlığı
ve göğüs ağrısı şikâyetleriyle Larry'i
acil servise götürüyorlarmış.

O iyi olacak, Steinbeck. Araba
kullanacak kadar iyi misin yoksa seni
almamı ister misin?

Ben iyiyim, diye mesaj atarken başım dönüyordu ve asansörlere doğru gerçek anlamda koşarak ilerledim.

Hangi hastane?

Asansör geldiğinde lobi butonuna bastım, asansörün lobiye inmesi sonsuza kadar sürüyormuş gibi geldi.

UNMC.

Dikkatli sür. Yola çıkıyorum.

"Larry?" dedim sessizce, acil servis odasındaki doktor sandalyesine oturup sandalyeyi yatağın yanına götürürken. Larry'nin gözleri kapalıydı ve solgun, zayıf -yaşlı- görünüyordu ki bu beni dehşete düşürdü. Şehrin içinde hızla oraya ulaşmaya çalışırken onun *gerçekten* en yakın arkadaşım olduğunu fark ettim.

Onu bağladıkları mavi makineye baktım, tansiyonu ve oksijen seviyesi görece olarak normal görünüyordu.

Dolayısıyla en azından bu vardı.

"Soph?" diye fısıldadı ve kırpıştırarak gözlerini açtı.

"Seni hain..." Elini tutup ellerimin arasına aldım ve ağlamamak için dudağımı ısırdım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Julian nerede?" diye sordu, bakışlarını arkama doğru dikerek.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim. "Rahat mısın?"

"Dinle, dün akşam kavga ettiğinizi duydum," dedi, sesi nefes nefese çıkıyordu ve onu anlamak zordu. Onu daha iyi duyabilmek için ona biraz daha yaklaştım. "Ve sen bir çocuk gibi davranıyordun."

"Ne?" diye fısıldadım, onu üzmek istemiyordum ama Max'in gelini uyarmasına *patlayan kendisiydi.* Bana bunun *pislik hareketlerden en pisliği* olduğunu söyleyen kendisiydi. Zayıf bir hâldeyken bile ağız dalaşına girmek istemesine bayılmıştım ama gücünü koruması lazımdı. "Belki bu konuda daha sonra konuşmalıyız," dedim.

"Ne kadar zamanımız olacağını bilmiyorum," dediğinde, midemin ortasına bir yumru oturdu. Bunun bir anlamı mı vardı? Ona hastalığın seyriyle ilgili bir şeyler mi söylemişlerdi? Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarına engel olmaya çalışırken önümdeki yüzü bulanıklaştı ve "O yüzden şimdi beni dinle, tamam mı?" dedi.

Başımla onayladım ve elini sıktım. "Tamam."

"Duyabildiğim kadarıyla," dedi gıcırdar gibi çıkan sesiyle, kesik kesik nefes alıyordu, "Max senin için deliriyor ama sen bunu istemiyorsun."

"Doğru," dedim, Larry hastane yatağında *böyle* bir hâlde yatarken Max'i düşünmek ya da onun hakkında konuşmak istemiyordum.

Özellikle de ona kendimi kaptırdığım için kendime bu kadar kızgınken. Ayaklarımı sağlam zemine basmak için bu kadar

çok uğraşırken, Max'e karşı duyduğum duygularla dolu bu kahrolası çukura nasıl düşmüştüm?

"Yani onu çekici bulmuyorsun, öyle mi?" diye sordu, fazla uzamış beyaz kaşlarından birini kaldırarak.

"Ah, hayır," dedim Detroit'i hatırlayarak. "Max ile aramızdaki kimyasal çekim tavan seviyede."

"O zaman o tam bir pislik mi? Dürüst olmak gerekirse onun böyle olacağını düşünüyordum, iyi biri olabilmek için fazla ateşli."

"Aslında bir pislik değil," dedim, zayıf olmasına rağmen Larry'nin herhangi bir acı çekiyor gibi görünmemesinin iyi bir işaret olduğunu düşünerek.

"Bir kadın avcısı mı?"

"Hayır."

"Bir sapık?"

"Ne yaptığını anlıyorum," dedim istemesem de gülümseyerek. "Ve seni anlıyorum. Ama Max'le ilgili eve döndükten sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Lanet olsun, onunla ilgili şimdi konuşuyoruz çünkü harcayacak zamanımız yok."

Gözlerimde yaşlar yeniden belirdi ve onu endişelendirmemek için hızla yaşları sildim.

"Gerçek aşk için gerçekten iyi bir fırsattan neden geri kaçtığını anlayamıyorum."

"Bu konuda konuşmamış mıydık?" diye sordum, neşesiz, hüzünlü bir kahkaha atarak. "Böyle bir şey olmadığı konusunda benimle aynı fikirde olduğunu düşünüyordum."

"Senin çeneni kapatmak istiyordum, o yüzden rol yaptım," dedi gözlerini kapatarak. "Gerçek şu ki geçmişte incinmiş olman kimin umurunda? Aldatılmış olman kimin umurunda? İyi

şeylere erişebilmek için *incinmen* gerekiyor, bunu görmüyor musun?"

"Hayır."

"Bir bebekken, bir kere düştün diye adım atmayı bıraksaydın asla yürüyemezdin. Lanet olsun, o düşüşler senin *nasıl* yürüyeceğini, denge sağlayacağını ve yürüyüş şeklini belirleyeceğini öğrenmene yardımcı olur. Eğer hiçbir zaman düşmezsen, bir balerin gibi parmak uçlarının üzerinde yürümek gibi aşırı derecede aptalca bir şey yaparsın ve bu da bir ahmak gibi göründüğün için her gün canına okunmasına neden olur."

"Bu... hiçbir şey ifade etmiyor."

"Ama ilk kısmı ediyordu," dedi ve ben de ona katılarak başımla onayladım.

"Bunu bir düşün. Ya geleceği görebilseydin ve Max'in sadece iki hafta daha yaşayacağını bilseydin. Bu iki haftayı onun arkadaşı olarak ve hislerini uzakta tutarak -sana verileni boşa harcayarak- mı geçirmek isterdin yoksa her günün her dakikasını tüm benliğinle onu severek mi geçirmek isterdin?"

Gözlerimi kırparak yaşları durdurmaya çalıştım. *Lanet olsun,* haklı mıydı?

Ben bize verileni boşa mı harcıyordum?

"Ve işin aslı şu ki, eğer bugün ona delice âşık olup, ihtiyatı tamamen elden bırakırsan -ve bundan iki sene sonra seni aldatırsa- bu gerçekten kendini hak ettiğin aşk ve yoldaşlıktan mahrum etmenden daha kötü hissetmene mi neden olur? Şu anda hissettiğinden daha kötü hissetmene?"

"Larry," diye iç geçirdim ama bundan fazlasını söyleyemedim çünkü bir nedenden ötürü söylediği kelimeler mantıklı geliyordu.

Kapı çalındı ve Rose içeri girdi, öfkeli görünüyordu.

"Rose," dedi Larry gözlerini kapatarak.

"Kalk seni kahrolası yalancı," dedi Rose tıslar gibi, ona uzanıp omzuna sertçe vururken.

"Rose! Ne yapıyorsun?" diye sordum ayağa kalkıp Rose ve Larry'nin arasına girerken. "Onun dinlenmesi gerekiyor."

"Neyi dinlendirmesi... *dudaklarını* mı?" Rose gerçekten sinirli görünüyordu.

"Kes sesini, Rosebud,"* dedi Larry.

Gözlerimi kıstım ve Rose'a, "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Tanrı aşkına, o kalp krizi geçirmiyor." Kaşlarını çatıp Larry'ye baktı. "Market alışverişini getiren adamla merdiven boşluğunda oynaşırken yakalandığı için bir endişe nöbeti geçirmiş."

"*Ne?*"

"Buradaki Kazanova, merdiven boşluğunda rezilleşirken suçüstü -daha doğrusu dudak üstü- yakalanmış ve bu yüzden de merdiven boşluğuna gelmiş olan zavallı Bayan Ginsbury'nin dikkatini dağıtmak için mavi kod** verilmiş rolü yapmış."

"Merdiven boşluğu mu?" diye sordum inanmazlık içinde.

"Merdiven boşluğu," diye tekrarladı Rose. "Ve sonra da yalandan kalp krizine daha fazla dram katmak için Benny'ye seni aramasını söylemiş."

"Tamam..."

"Ve ne tür bir hayvan -beni duyduğunu biliyorum, Larry, seni kahrolası hayvan- kamuya açık bir merdiven boşluğuna gitmeyi bile bekleyemeyecek kadar azmış ve rahatsızdır?"

---

* *Rosebud*, Rose gül anlamına gelirken, Rosebud gül goncası anlamına gelmektedir.

** *Mavi kod*, ani kalp durması yaşayan hasta için mavi kod talimatı verilmesi.

Bakışlarımı indirip Larry'ye baktım, kaşlarını oynatırken bana göz kırptıktan sonra gözlerini kapattı ve "Merdiven boşluğu," diye mırıldandı.

"Seni küçük bok," dedim ve sonra bir saat boyunca ona beni böyle korkuttuğu için nasıl bir pislik olduğu konusunda nutuk çektim.

Ama yaşadığım korku ve endişe patlamasından dolayı sinirli ve bitkin bir şekilde ikisini hastanede bıraktıktan sonra, Larry'nin kelimeleri zihnimde dönüp duruyordu.

Ve ne kadar tuhaf olursa olsun, bir konuda haklıydı.

Sonunda Max'in kalbimi kırması, onun hayatımda hiç olmamasının hissettirdiği kadar kötü hissettiremezdi, değil mi?

O zaman ne yapmam gerekiyordu?

- 46 -

Max

"Bıraktığın için teşekkürler."

"Ne demek," dedim kamyonetimi park edip, Rose ardında Larry ile arabadan inerken. Sophie'nin mesajından sonra hızla hastaneye gitmiştim ama Larry'nin soy ismini bilmediğim ve aileden olmadığım için beni onun odasına aldıkları zaman Sophie çoktan gitmişti.

Ve Rose hastaneye Uber taksi uygulamasıyla ve Larry de ambulansla gittiği için ikisinin de eve bırakılması gerekiyordu. "Yukarı çıkarken size eşlik edebilir miyim?"

Sophie evde mi yoksa işe geri mi döndü, bilmek için ölüp bitiyordum.

Rose, sanki benim sadece Sophie'yi görmek istediğimi bilir gibi sırıttı ve o sırada bana ilk kez gülümsemiş olduğunu fark ettim. "Biz iyiyiz, Max ama çok teşekkür ederiz."

"Bana *Max* dedin," dedim neredeyse kendime çünkü genellikle bana *Julian* diyordu.

"Çünkü bana artık Julian'ı hatırlatmıyorsun."

"Julian *kim*?" diye sordum.

"Çok yakışıklı, ünlü bir porno yıldızı," dedi Larry ve sonra arkalarına dönüp binanın içine girdiler.

Dürüst olmak gerekirse, gururum mu okşanmalı, aşağılanmış gibi mi hissetmeli ya da tiksinmeli miydim, bilmiyordum.

Kendi binama ulaştığımda, hastaneye ulaşma telaşımda cüzdanımı iş yerinde bıraktığımı fark ettim. Garaja girme kartım yanımda değildi, bu nedenle de sokakta arabamı park edecek bir yer bulmam gerekiyordu.

Lanet olsun.

Bir perşembe akşamüstü, tüm şehir çalışıyorken bunu yapabilmek imkânsız bir şeydi.

Arabamla etrafta dolaştım ve sonunda birkaç blok ötede, benimkinden çok Sophie'nin dairesine yakın bir noktada bir yer buldum. Arabayı kilitledikten sonra üç adım attım ve onu gördüm.

Bana lanet olsun.

Birkaç araba ötede, onun siyah arabası Nick duruyordu. Onun Ray-Ban güneş gözlüğü gösterge panelinin üzerinde, Detroit'te giydiği eşofman üstünü yolcu koltuğunda görmek karnıma yediğim lanet olası bir yumruk gibiydi, âdeta fazla önemsediğim için muhtemelen çoktan kaybettiğime dair zalim bir hatırlatma gibi.

Kendi oturduğum binaya girdiğimde, kapıyı açan yaka kartım yanımda olmadığı için giriş kapısında anahtarımı kullanmak zorunda kaldım ve bununla ilgili bir şey beni rahatsız etti.

Ne kahrolası berbat bir gündü.

Kilit açıldığında kapıyı o kadar hızla ittim ki yüksek bir sesle arkasındaki duvara çarptı.

"Yüce Tanrım, ödümü koparttın."

Kalbim durdu ve tüm bedenim donakaldı.

Arkamı döndüm ve Sophie oradaydı, posta kutularının önündeki battal boy okuma koltuğunda kıvrılıp oturmuştu, gözleri uyuyormuş gibi yarı kapalıydı ve topuklu ayakkabıları önünde, yerde duruyordu.

"Selam," dedim anlamsızca. Bunun ne anlama geldiğini, onun yaşadığım binanın lobisinde olmasının ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordum.

"Bana beş dakika ayırabilir misin?" diye sordu, ayağa kalkıp topuklu ayakkabılarını eline alırken.

Yüzünden bir şey okumak imkânsızdı, saçları biraz dağınıktı ve ne bok olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Tabii ki." Onun için kapıyı açtım ve ikimiz de asansörü bekleyip asansörle oturduğum kata çıkana kadar tek bir kelime etmedik. Onun yüzüne bakmamak için kendimi zorluyordum -elimdeki kartları açık etmiştim ve nasıl hissettiğimi biliyordu- çünkü en son istediğim şey, aşk acısı çeken bir ezik gibi görünmekti.

Özellikle de bana *duygularla ilgili söylediğin her şeyi unutalım* konuşması yapacağından bahse girecek kadar eminken.

Kapının kilidini açtım ve içeri girerken, "İçecek bir şey ister misin?" dedim.

"Duruma göre değişir," dedi, girişte ayakkabılarını yere bırakırken. "Bugün işe geri dönecek misin?"

Onun yüzüne, o sonbahar rengi gözlerine baktım ve sadece başımı salladım.

"O zaman lütfen benimle bir viski iç," dedi, *keşke kafasının içinde neler döndüğünü bilseydim* diye düşündüm.

Cookie aniden ortaya çıktı ve bacaklarıma sürtündü ama o anda ona ayıracak vaktim yoktu.

"Tamam, hadi gel o zaman," diye cevap verdim ondan uzaklaşıp mutfağa doğru giderken. "Buzlu mu?"

"Evet, lütfen," dedi ve doğruca içki dolabına gidip bir şişe Jameson viski alırken omuzlarımın gerildiğini hissettim.

Çünkü aniden fark ettim ki eğer dün yaşanmamış gibi davranmak istediğini söylerse, artık bunu yapmaya devam etmek isteyeceğimden emin değildim.

Bir şekilde hislerimi sesli olarak itiraf etmek, onların inkâr edilemez bir varlığa bürünmelerine neden olmuştu.

"Peki, ne var ne yok, Sophie?" İçkileri arkam dönük bir şekilde hazırladım, kesinlikle sakin olmamama rağmen sesimin sakin çıkması için elimden geleni yapıyordum.

Sophie boğazını temizledi ve ben de parfümünün kokusuna aldırmamaya çalıştım. "Sana birkaç özür borçluyum."

Elimde viski bardaklarıyla arkamı döndüğümde, onun mutfak tezgâhının üzerine çıkıp oturmuş, çıplak bacaklarını aşağı sarkıttığını gördüm.

Tanrım, gerçekten güzeldi.

"Teşekkür ederim," dedi bardağı ona doğru uzatırken.

"Bir şey değil." Sırtımı arkamdaki tezgâha yasladım, ona döndüm ve viskimi dudaklarıma götürdüm.

"Tamam, bekle." Kendi viskisini ağzına götürdü, iki parmak yüksekliğindeki içkiyi iki yudumda bitirdi. Bardağını bıraktığında kaşlarımı kaldırmış olduğumu görmüş olmalı ki omuz silkti ve "Ne?" dedi.

Sadece başımı iki yana salladım ve elimle ona devam etmesini işaret ettim.

"İlk özrüm berbat bir arkadaş olduğum için." Sophie telefonunu tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra, "Lilibeth yeniden hayatında ortaya çıktığında iyi olup olmadığını ya da onun nişanlı olması konusunda kendini nasıl hissettiğini sormalıydım," dedi. "İyi bir arkadaş bu kadar zaman sonra onunla konuşmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek isterdi ama ben kıskanç ve bencilce davrandım ve senin yanında değildim. Üzgünüm."

"Sorun... değil," dedim, özrü karşısında şoke olmuştum.

Bu, kesinlikle söylemesini beklediğim şey değildi.

"Bu konuya geri dönmek ve konuşmak istedim çünkü umursuyorum," dedi yeniden telefonuna bakarak. "Ama bir tür görevdeyim ve eğer sorun olmazsa devam etmem gerekiyor."

"Az önce telefonunda madde işaretleri mi gördüm?" Yemin ediyorum bir PowerPoint sunumuna bakıyor gibi görünüyordu.

Bir dakika boyunca bana baktı, itiraf edip etmemeye karar veriyormuş gibi gözlerini hafifçe kısmıştı. "Hiçbir şeyi atlamadığımdan emin olmak için hızlıca bir sunum çalışması yapmış olabilirim."

"Devam et," dedim, bu kesinlikle ona uygun bir şey olmasına rağmen *bu* konuda iyi hissetmiyordum.

"Ayrıca sen benden yapmamamı istemene rağmen o düğünü aldığım için de özür diliyorum. Aynı bir önceki konuda olduğu gibi, senin hislerine saygı duymak yerine, *kendi* hislerimden dolayı yapmak istediğime göre ilerledim."

Kendi hisleri. Kahrolası *hisleri* neydi?

"Ve bu da konuyu hislerime getiriyor." Yeniden telefonuna baktı ama onu bir kılavuz olarak kullanmak yerine telefonu yüzünün önüne getirdi ve sadece kelime kelime okumaya başladı.

Öğle yemeği yerken okuduğu tanıtım belgesindeki kelimeleri ağzından geri çıkarıyor gibiydi.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum, Max ama bir şekilde, bundan kaçınmak için yaptığımız her girişime rağmen, aramızda bazı hisler var. *Senin* hislerini etiketleyemem ama benimkiler..."

"Dur," diye araya girdim, içkimden bir yudum daha alıp, viskinin boğazımdan aşağı yakarak akmasına izin verdim. Bana duygularının dökümünü PowerPoint sunumuyla anlattığına inanamıyordum.

Bana baktı, kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşmuştu. "Ne?"

"Bana nasıl hissettiğini söylemeni istiyorum."

"Bunu yapmaya *çalışıyordum*," dedi kendini savunur gibi kaşları kırışırken. Bakışlarını yine telefonuna çevirdi. "Nerede kalmıştım. Ah, burada."

Boğazını temizledi. "Ben, şey, *senin* hislerini etiketleyemem ama benimkiler..."

"Yüce Tanrım, *dur*," diye inledim buna daha fazla dayanamayarak.

İç geçirdi, telefonunu aşağı indirdi ve kaşlarını çatıp bana baktı. "Ben sana nasıl hissettiğimi söylemeye çalışırken neden bunu yapıp duruyorsun?"

"Çünkü o kahrolası sunumu istemiyorum," dedim, neden dolayı olduğundan emin olmasam da aniden öfkelenmiştim. "Senin benimle *konuşmanı*, kafanın içinde neler olduğunun düzenlenmemiş bir versiyonunu vermeni istiyorum."

"Bunu yapamam," dedi, sesinde sanki yapılması imkânsız bir şey istemişim gibi bir inanmazlık vardı. "Çünkü bunu daha ben de bilmiyorum ya da anlamıyorum. Bunun yerine elimde olan ise somut bir..."

"Hayır." Elimdeki içkiyi tezgâhın üzerine bıraktım ve ona doğru bir adım attım. "Bana nasıl *hissettiğini* söyle."

"Nasıl mı hissediyorum?" dedi yüksek sesle, başını kaldırıp bana bakarken gözlerini kısmıştı. "Kendimi bok gibi hissediyorum. Korkmuş hissediyorum. Her şey değişmiş, hiçbir şey yolunda gitmeyecek ve yüzümde patlayacakmış gibi hissediyorum. Söylememi istediğin şey bu mu?"

"Eğer böyle hissediyorsan..." dedim, onun kendisini bana açmak konusundaki isteksizliği öfkenin içimde kaynamasına neden oluyordu. "...o zaman evet."

"Ah, tamam," dedi sinirlenmiş bir şekilde, gözleri parlıyordu. "Pekâlâ, eğer bunu yapıyorsak, o zaman sana devamlı seninle konuşmak ve seninle birlikte olmak isteme şeklimden nefret ettiğimi söylemeliyim. İş görüşmemin ardından aramak istediğim tek kişinin sen olmasından nefret ediyorum ve ah, evet... Seni ve eski sevgilini birlikte düşünmek *gerçekten* midemi bulandırıyor.

Senin onu görmek için beni yüzüstü bıraktığını duyduğumda arabamın camından dışarı kustuğum gibi."

Sinirle paylamaya başlarken gözlerinde yoğun bir bakış vardı. "Beynim artık lavanta kokusunu otelde seninle geçirdiğimiz zamanla ilişkilendiriyor ki bu berbat bir şey, âdeta bir porno bağımlısı gibi aklımda *devamlı* aynadaki seks sahnesini canlandırıyorum ve sanırım seninle bir köpek sahibi olmak istiyorum ve tüm bu kâbus gibi düşünceler kesinlikle benim sonumu getirecek."

"Ama..."

"Hayır." Sophie işaret parmağını göğsüme doğrulttu, gözleri alev alev yanıyordu ve gıcırdattığı dişlerinin arasından, "Getirecek," dedi. "Bunu, bunun kahrolası kalbimin ölüm haberi olduğunu biliyorum ama buna rağmen kendimi bunların hepsini istemekten alıkoyamıyorum ve bunu istemeyi istemiyorum, Max."

Onun bacaklarının arasında duracak şekilde ona doğru bir adım attım ve ellerimi kızarmış yanaklarına doğru kaldırdım. Tüm bunların ona bu kadar acı vermesinden nefret ediyordum ama o duymak istediğim tüm kelimeleri söylerken tam içimde oluşmakta olan yavaş, uğultulu yanmayı görmezden gelemiyordum. "Biliyorum, tatlım."

Derin, titrek bir nefes aldı. "Ve eğer bir ilişki yaşarsak, sana nasıl güveneceğimi bilmemekten korkuyorum. Yani, bana karşı duyduğun hislere güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum çünkü ben fazlasıyla kırılmış bir karmaşa hâlindeyim."

"Steinbeck." Başparmağımı onun yumuşak boynunda gezdirdim. "Kırılmış hissetmende bir sorun yok çünkü ben de öyleyim. Ve az önce bağırarak, kesintisiz bir şekilde bana söylediğin inanılmaz diğer her şeye gelince... Bunları da devam ederken çözeriz."

Onun gözlerinin içine baktım ve itiraf ettim: "Ama senin bizimle ilgili kendini güvende hissetmeni nasıl sağlayacağımı bilmiyorum çünkü *ben* de bizimle ilgili kendimi nasıl güvende hissedeceğimi bilmiyorum. Ben de bundan kahrolası derecede nefret ediyorum, gerçekten ediyorum."

Bunun üzerine bakışları yumuşadı ve dudağının kenarını ısırdı.

"Ama Soph, senden bu dünyadaki herkesten daha çok hoşlandığımı biliyorum. Ve işte, önemli olan şey bu değil mi? Aşkın ve ilişkilerin canı cehenneme, seninle birlikte olmak istiyorum çünkü sen benim kahrolası derecede en sevdiğim insansın. Ve senin benim hislerime güvenmemenin imkânsız olacağını hissediyorum çünkü hislerimi sana her baktığımda gözlerimde göreceksin."

"Max..."

"Hem de. Her. Seferinde," dedim, bunun doğru olduğunu biliyordu. "Daha şimdiden orada. Sadece gözlerime bak."

Sophie'nin gözleri, âdeta kuşkuya dair bir kanıt bulmaya çalışırmış gibi yüzümün her yanında geziniyordu. En sonunda dudaklarını birbirine bastırdı.

Başını iki yana salladı.

"Bizim kadar birbiri için doğru olan iki insan daha hayal edemiyorum. İkimiz de birbirimiz için bu kadar çok şey hissederken, birlikte olmamamız gerektiğine dair herhangi bir neden göremiyorum. *Kahretsin.*" Sesim çatladı ve önemli olana dikkatini çekecek bir şey söylemeye çalışırken mutfağa göz gezdirdim. "Görüyor musun? Kimse itiraz etmiyor, Soph."

Sanki buna kafa yoruyormuş gibi gözlerini hızla kırpıştırıyordu. *Lütfen, Soph.* Onun zihnini okuyabiliyor olmayı diliyordum, özellikle de iç geçirdiğinde.

Uzun, derin bir şekilde iç geçirdiğinde.

Neredeyse... bunu kabul ediyor gibiydi...

Lütfen, Soph.

"Tamam, şey, açık bir şekilde PowerPoint sunumlarından nefret ediyor gibi görünsen de sana madde işaretlerimin sonucunu okuyabilir miyim?" Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi ve bacaklarını bedenimin etrafında biraz daha yaklaştırırken gözlerinde o kek atarken beliren, kahrolası taptığım çılgın ışıltı göründü. "Bunu takdirle karşılayacağını düşünüyorum."

"Sanırım," dedim ellerimi onun dizlerine koyarken elbisesini yukarı çekmeyi çok fazla istiyordum. "Ama PowerPoint sunumları en *kötüsü*."

"Biliyorum, *tatlım*," dedi telefonuna uzanırken bana alaycı bir bakış atarak.

"Velet."

"Şşşşt." Sophie, *gülünç* derecede fazla slaydı geçtikten sonra konuştu: "Sonuç olarak aşk hâlâ bir yalan ve ben de o aptalca peri masalına dâhil olmak istemiyorum. Ama senin için hissettiğim bu *şey*, bu arkadaşlık, inkâr edilemez kimyasal çekim, yakınlık, saygı, takdir, mutluluk -eğer kabul edersen AİYSTM kısaltması-* aşırı derecede etkili ve bunu daha da fazla keşfetmeyi isterim. Eğer programında müsait bir zaman varsa, seninle anlamlı bir şekilde seks yapmakla fazlasıyla ilgileniyorum."

Bakışlarını telefonundan kaldırırken, inanılmaz derecede savunmasız görünüyordu. "Ama bu sefer sadece kendim için değil, *senin* için de seks yapmak istiyorum. Seninle *birlikte* seks yapmak istiyorum, Max."

---

* *AİYSTM*, İngilizcede kısaltması FUCKRAH olan, hem sevişme hem de *yaşasın* ibarelerini içeren bir kelime.

- 47 -

Sophie

Tek bir kelime bile söylemedi ama çenesini sıktı ve beni izlerken gözleri alev gibi yanıyordu.

"Yani..." dedim, onun sessizliğini nasıl algılamam gerektiğini bilmiyordum.

"Yani, hayır. Hayır, teşekkür ederim," dedi, sesi boğuk çıkıyordu ama ellerini kalçama götürdü ve beni kendisine, tezgâhın kenarına doğru çekti.

"Hayır... teşekkür ederim?" diye tekrarladım. Ellerini elbisemin eteğinin içine sokup bacaklarımın üst kısmına koyarken kalbim hızla atmaya başlamıştı.

"Senin *hiçbir zaman* senin için olmayan bir seks yapmanı istemiyorum, Soph," dedi dudaklarını aşağı indirip, boynuma olabilecek en yumuşak öpücüğü kondururken. "Senin *kendinin olanı* benimle birlikte alman, benim şimdiye kadar yaşadığım kahrolası en seksi şeydi."

Gözlerimi kırpıştırarak kapattım. "Öyle mi?"

"Sikeyim, evet," dedi hırlar gibi, dişlerini boğazımın üzerinde gezdirerek.

Bunun nedeninin duygusal itirafımın sonucu olup olmadığını bilmiyordum ama kontrolsüz bir istek beni ele geçirdi ve parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim. Birdenbire, ona

ihtiyacım olduğunu hissettim. Ön sevişme, öpüşme ya da romantik bir şekilde onun yatak odasına taşınmak istemiyordum, sadece onunla *birlikte* olmaya ihtiyacım vardı.

Şimdi.

"Max," dedim nefes nefese, aniden bedenimi kaplayan şehvetle sarhoş olmuştum. "Ceketimin cebinde prezervatif var."

Dilini boynumdan aşağı indirdi ve gıcırtılı bir sesle, "Tanrım, senin bu kadar düzenli olmana bayılıyorum," derken sesi neredeyse yarı uykulu geliyordu. "Bu da sunumunun eki mi?"

"Evet," dedim inlerken, ben bacaklarımı onun kalçasının etrafına sıkıca dolarken bedenlerimiz ateşle birbirine dolanıyordu. Onun sertleştiğini hissedebiliyordum ve her şeyini istiyordum.

"Senin ceket cebine gidene kadar oldukça fazla zamanımız var," dedi boğazımın üstünde. "Acele etmenin anlamı yok."

"Aslında var," diye itiraf ettim, bedenimi ona sürterek dişlerinin arasından nefes alıp vermesine neden olurken. "Çünkü seni hemen içimde hissetmezsem öleceğimi düşünüyorum."

"Yani diyorsun ki..." dedi Max, başını kaldırdı, bana baktı ve kısık bir sesle ekledi: "...eğer şu anda, mutfağımda seni becerirsem hayatını kurtaracağım."

O görünür bir şekilde yutkunurken yüzündeki gerilim, gözlerindeki ateş dizlerimin titremesine neden oldu.

"Biz konuşurken ölüyorum," dedim nefes nefese, kanım damarlarımda hızla akarken pantolonunun düğmelerine uzandım. Daha en başından beri beni, bana açmış, benim öpüşlerim onun varlığını körüklüyormuş ve öpüşlerimden mümkün olduğunca fazla almaya ihtiyacı varmış yoksa kesinlikle perişan olacakmış gibi öpüyordu.

Hiçbir şüphem olmadan onu sonsuza kadar öpebileceğimi ve karnımdaki kelebeklerden tek birini bile kaybetmeyeceğimi biliyordum.

Çılgınca birbirimizin kıyafetlerini çekiştirip çıkarırken, bu âdeta ateşliyken görülen tuhaf bir rüya gibiydi. Ben, parmak uçlarım onun teninin sıcaklığını hissetmeye can atarak hızla onun düğmelerini açıp tişörtünü çıkarırken, o da hızla elbisemi ve iç çamaşırlarımı âdeta, onun günahkâr amacının karşısında hiçbir şansı olmayan hologramlarmış gibi çekip attı.

Ve sonra -*ah, Tanrım*- Max oradaydı, bana ayak uydurmuştu, elleriyle kalçamı kavramış ve *kahrolası derine* kadar içime giriyordu. Birbirimizin gözlerine baktık ve o bakışta ikimizin de henüz dile getiremeyeceği binlerce kelime ve duyguyu birbirimize geçirdik. O ateşli bakıştaki vahşi vaat nefesimi kesti ve o hareket etmeye başladıkça tüm bedenimi bir ürperti kapladı.

"Buraya geldiğin gün su içmek için mutfağa girdiğinde..." dedi yavaş ve yoğun nefis hareketleriyle bedenimin uğuldamasına neden olurken. Ateşli bakışlarıyla iç organlarımın eridiğini hissetmeme yol açıyordu. "...tam olarak bunun fantezisini kurduğumu biliyor musun?"

Gözlerim kapandı, bacaklarımı ona daha sıkı dolarken dizlerim titriyordu. Onun benimle ilgili fantezi kurduğunu düşünmek, kontrol edilemeyen bir yangının ortasına benzin dökmekle eşdeğerdeydi. Nefes nefese, "Bizi düşünürken ben hâlâ burada mıydım?" diye sordum.

"Evet." Daha hızlı hareket ederken boğazının derinlerinden gelen bir ses çıkardı. "Sen tam burada durmuş, öpüşmekten bahsederken yemin ederim ki zihnimde *bunu* canlandırıyordum."

Giderek daha hızlı ve ateşli bir şekilde hareket ediyordu ve bedeni bedenime çarparken canlı canlı tutuştuğumu hissediyordum.

"Sadece bunu mu?" diye sordum, o dudaklarıyla tenimi emerken fısıltıyla inleme arası bir sesle.

"Masayı da," dedi nefesini göğsüme doğru verirken, sonra ellerini kalçamın altına götürüp, beni tezgâhtan kaldırdı.

Bacaklarım ona dolanmış bir şekilde beni muhteşem masasına doğru taşırken yeniden öpmeye başladı ve bunu nasıl bu kadar rahatlıkla yaptığını bilmiyordum ama bir anda masanın üzerindeydik.

Max beni masanın ortasına yatırdı, beni için için yanar gibi defalarca öperken sırtım serin ahşaba değiyordu ve tam ben mutfak mobilyalarının etkileyici sağlamlığı hakkında bir yorum yapacaktım ki, yer değiştirdi. *Lanet olsun,* yeni pozisyonumuz, o herhangi bir şeyi düşünmeyi imkânsız hâle gelen insafsız bir güçle hareket ederken, her şeyi yoğunlaştırmıştı.

"*Siktirrr,*" diye inledi, beni bedeninin gücüyle masada daha ileri iterken kalın bir sesle. Bedenini üstümde tutarken kollarındaki kaslar kaskatıydı, onu sıkıca kavramak için ona uzandım. Avuçlarımı bedeninde gezdirip tırnaklarımı sırtına geçirdim ve onu sıkıca içimde tuttum.

Onunla birlikte hareket ederken topuklarımı masaya saplar gibiydim, defalarca ismini söylüyordum. O içime girip çıkarken çözülüyor ve tamamen aklımı yitiriyordum.

Ve tam da gerilim telinin daha sıkı bir şekilde çekilemeyeceğini düşünürken, Max kulağıma homurdandı: "Şimdi *senin* paramparça olmanı izleme sırası bende, Steinbeck. Bırak kendini."

Ve ben de bıraktım.

- 48 -

Max

"Sunumunu dinleyebilir miyim?"

"Ne?" Sophie mutfağa giderken iliklemekle uğraştığı düğmelerden başını kaldırıp bana baktı. Üzerinde bacaklarının üst kısmına kadar uzanan gömleğim vardı ve ben de takım elbisemin pantolonunu giymiştim çünkü birinin kurye için kahrolası kapıyı açması gerekiyordu.

Evet, seksimizin bitmesinden sadece birkaç saniye sonra pizza sipariş etmişti ve şimdi tek bir kıyafeti paylaşmak zorunda kalmışız gibi görünüyorduk.

"Sözünü kestim," dedim kuryeye vereceğim nakit parayı almak için masanın çekmecesini çekerken. "...ve gerçekten ne söyleyeceğini duymak istiyorum."

"İlk olarak, sen kimsin de masanın çekmecesinde bir zarf içinde nakit bulunduruyorsun? John Gotti mi?* İkinci olarak, hayır." Benim pantolonumun cebine iki tane yirmi dolar banknotu koymamı izlerken kaşlarını çattı. "Sana onu sunmaya çalışırken bana *bağırdın.*"

---

* *John Gotti*, New York'un beş mafya ailesinden birinin liderliğini yapan İtalyan-Amerikan mafya babası.

"Bu uyuşturucudan değil, poker oyunundan kazandığım para," dedim, bu kadar üzerine alınmış görünmesi yüzünden gülmemeye çalışarak. "Ve sana bağırmadım."

"Bağırdın ve zaten ben de gereğinden fazlasını söyledim." Gözlüğünü düzeltti ve çenesini kaldırdı. "Gereğinden *fazlasını.*"

"Ve lanet olası şekilde kusursuzdu," dedim odada ilerlerken çünkü ona dokunmam gerekiyordu. Ona ulaştığımda alevlendi ve gömleğin önünü elimle kavrayıp onu kendime doğru çektiğimde dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gülümsemesi aniden dünyamın parlaklığını kontrol eden bir güç anahtarı gibiydi ve bu, aynı anda hem neşelendirici hem de korkutucu bir şeydi. "Ama şimdi kafayı taktığım zeki, stratejik düşünen kadından bizimle ilgili mantıklı sezgilerini duymak istiyorum."

"*Zeki, stratejik düşünen* sıfatını *bebeğim* ya da onun gibi başka seksi bir takma isme tercih etmem garip mi?" diye sordu ve aslında bunu beni gülümsetmek için söylediğini biliyordum.

"Çok garip," dedim. Dudaklarımı onun kulağının yanına götürdüm ve "Seni kahrolası zeki, stratejik düşünen genel müdür yardımcısı," diye fısıldadım.

"Ve şimdi bir başka orgazm daha yaşamaya *bu kadar* yakınım," diye dalga geçti gülerek boynunun yanını ısırdığımda.

"Yani?" diye teşvik ettim başımı kaldırarak. İşin doğrusu, hislerinden bahsetmek üzereyken onun sözünü kestiğim için pişmanlık duyuyordum. Sıcağı sıcağına bana söyledikleri ihtiyacım olan her şeydi ama konuşmasına dâhil etmeye değer bulduğu başka ne düşünceleri olduğunu merak ediyordum.

"Hımm," dedi, gözlerini kısarken dişlerini alt dudağının üzerinden geçirdi. "Sana telefonumu vereyim ve sen de slaytları oku, ne dersin?"

"Bilmiyorum..." diye konuşmaya başladım ama kapı zilinin çalması beni yarıda kesti.

Sophie elini cebime soktu, parayı aldı ve pervasız bir sırıtışla, "Ben gidip pizzayı alırken sen onları okuyabilirsin," dedi.

"Ama üzerinde pantolon yok," dedim inanmaz bir şekilde o kapıya doğru yürürken.

"Gömlek uzun."

"Telefonunun nerede olduğunu bile bilmiyorum," diye seslendim o kapıyı çekip açarken.

"Tezgâhın üzerinde, tam bana çaktığın noktanın yanında," diye seslendi gülerek dışarı çıkarken.

Koşarak kapıya gittim ve koridora doğru, "Şifreni bilmiyorum, pislik," diye bağırdım.

"Bir şifrem yok, gerzek," diye bağırdı ben asansörün zilinin çaldığını duyarken. "Yani sen kafayı ye, ben de hemen döneceğim."

Onun asansöre binmeden durduğu yere bakarak öylece orada durdum, kalbim hissettiklerimle felç olmuş gibiydi.

Siktir, ona o kadar kötü âşık olmuştum ki yerden kalkmaya bile çalışmıyordum.

- 49 -

Sophie

"Pizzayı bırak."

Max, giriş masasının yanında durmuş, beni bekliyordu. Hiddetle parlayan koyu renk gözleri akıcı bir sıcaklığın damarlarımda akmasına neden oluyordu. Kalbim hızla atmaya başladı ama hiçbir şey söylemedim, sadece pizzayı giriş masasının üzerine bırakıp kapının ardımdan kapanmasına izin verdim.

"Sunumun." Boğazını temizledi ve bir şey söyleyecekmiş gibi ellerini kaldırdı ama sonra ellerini başının üzerine koyup, iç geçirdi. "Ben..."

"Max..."

"Şşşşt." Elini kaldırdı ve başını bir kere iki yana sallayarak beni susturdu. O anda bir çete reisi gibi görünüyordu -bir aşk romanındaki bir çete reisi gibi- çünkü çok pahalı bir saat takıyordu ve oldukça şık takım elbisesinin pantolonu belinin altına kadar inmişti (kemeri unutulmuş bir şekilde mutfak zemininin üzerinde duruyordu).

Ve üzerinde başka hiçbir şey yoktu.

O saçma bir şekilde kaslı göğsü, karın kasları, günlerce uğraşılmış pazıları ve düpedüz günahkâr görünen seks sırasında dağılmış koyu renk saçları... Yüzündeki hatlar, gözlerindeki

dengesiz ifadeyle derinleşiyordu ve onun konuşmasını beklerken midem kelebeklerle doluyordu.

"Sunumunda," dedi, "*aşk* kelimesini kullanmışsın."

"Şimdi bir dakika bekle," dedim kendimi savunur bir şekilde. "Birkaç kere açık bir şekilde aşka inanmadığımı..."

"Ama demişsin ki -ve ben de alıntı yapıyorum- eğer inanıyor olsaydın, kendini böyle hissedermişsin." Dişlerini sıktı. "Bunu söylemişsin."

Buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum çünkü paniğe kapılmaya başlamıştım. Bu söylediğimle onu korkutup kaçırmak istemiyordum çünkü güzel şeyler söylemiş olsa bile, bu mutlaka resmî bir ilişkiye girmeye hazır olduğu anlamına gelmiyordu.

Aşk gerçek olmasa bile ona aptalca âşık olmuş olmaktan çok korkuyordum.

O madde işaretini sunuma eklerken karmaşık hislerimin olgun bir şekilde farkındaymışım gibi kendimi cesur hissetmiştim ama bunların yüksek sesle söylendiğini duymak dehşet vericiydi.

"Max..."

"Bu akşam burada kal." Bana biraz daha yaklaştı, iri bedeni kapının önünde beni gölgede bırakırken sesi kısık ve özlem dolu çıkıyordu. "Buna ne ad vermek istediğin umurumda değil ama senin her bir parçanı istiyorum. Sophie Steinbeck'in her bir zeki, güzel parçasını bütün gece boyunca, benimle birlikte, yatağımda istiyorum."

Yutkundum ve başımla onayladım, başımı kaldırıp ona bakarken göz kapaklarım ağırlaşmıştı, ben de onun her bir parçasını istiyordum.

"Seni korkutmak istemiyorum, âşık değilim ama sana âşık sayılırım, Soph."

Bunu söylediğinde içimde bir şey parladı ve daha az korktuğumu hissettim çünkü ona güvendiğimi fark ettim. Bir garantisi

olmasa da onun bunu gerçekten kastettiğine güvendim. Onun benim hislerimle ilgileneceğine ve bu konuda yalan söylemeyeceğine güvendim.

"Yatağını hiç görmedim," dedim biraz da kendi kendime ellerimi onun sıcak göğsünün üzerine koyarken.

"Bu komik," dedi, bana seksi bir şekilde gülümserken gözlerinin kenarları kırışmıştı. "Çünkü kafamın içinde orada uzun saatler geçirdin."

"Biliyorsun, sen bir tür sapıksın," dedim kıkırdayarak, o kalçamı kavramak için elini gömleğin içine sokarken. "Benim hakkımda *çok fazla* fantezi kurmuşsun gibi görünüyor."

"Ah, hiçbir fikrin yok." Max omzunu aşağı indirdi ve devamlı dairesinin içinde kadınları taşıyormuş gibi sıradan bir şekilde beni tek omzunun üzerine aldı. "Bu, gerçek bir sorun."

"Öyle mi? Bu bir sorun mu?"

"Kesinlikle," dedi yatak odasına gittiğini varsaydığım koridorda ilerlerken. "Bunu bir düşün. Biz asansörde çılgınca sevişmeye başlarken, seni duvara yaslayıp bayıldığım gibi, inleyip mırıldanmanı sağladığımla ilgili hayaller kurarken asansörde duruyorum ve sonra kapılar açılıyor. Fazla kıllı bina görevlisi Deano içeri girip ben hızla beynimi toplamaya çalışırken, *Nasıl gidiyor?* diye soruyor. Çok garip."

"Ben *inler mırıldanır* gibi bir ses çıkarmıyorum, değil mi?" diye sordum, yatak odasına girerken devasa yatağından ve beyaz köpük rengi yatak takımından etkilenmiştim.

"Çıkarıyorsun ama bu tahrik edici bir şey. Bu yüzden sakın bunun üzerine fazla düşünmeye cüret etme," dedi beni yatağa bırakıp üzerime çıkarken.

Kaslı bedeni, güler gibi bakan gözleri, altımda hissettiğim yatağının yumuşak yastıkları; o anda her şey tam olarak mükemmel hissettiriyordu.

Bu yüzden ben de derin bir nefes aldım ve "Ben de âşık değilim ama ben de sana âşık sayılırım, Max," dedim.

Hiçbir şey söylemedi ama yüzündeki gülümseme yok oldu. Gözlerindeki bakışlar ciddi ve yoğundu. En sonunda yutkundu.

"Benim zeki," dedi, dudaklarını çenemi ısırmak için indirirken, "stratejik düşünen kadınım."

Sonra beni öptü ve bu öpüştüğümüz her seferden farklıydı. Dudakları yumuşak, tatlıydı. Ateşli bir yavaşlıkla, derin iç çekişleriyle ve titreyen kollarıyla dudaklarıma işkence ediyordu. Eğer genelde beni birçok gürültülü bir sağanak gibi öpüyorsa bu, puslu ışıltısıyla anbean şafağın uyanışı gibi yavaş, çiseleyen bir sis gibiydi.

"Seni sonsuza kadar öpebilirim," dedim, kollarımı onun geniş omuzlarına dolarken neredeyse bir kedi gibi mırlayacaktım.

"Hayır, öpemezsin," diye fısıldadı, konuşmaya devam ederken gözlerinin kenarı kırışmıştı. "Çünkü girişte pizza var."

"Beni bu kadar iyi tanıman korkutucu." Kıvrılarak onun altından çıktım ve saçlarımı yüzümden çekerken doğrularak oturdum. "O zaman yatakta pizza yemek konusunda nasıl hissediyoruz?"

Ters ters bana baktı, koyu renk kaşları çatılmıştı. "Kötü."

"Peki ya, yatak odası zemininde pizzaya ne dersin?" diye sordum, onun nasıl hissedeceğini biliyordum ama yine de ona sataşmaktan zevk alıyordum. "Piknik gibi."

"Steinbeck..." dedi.

"Ya da," dedim. Ellerimi omuzlarına koyup iterek onu sırt üstü yatırırken üzerine çıktığımda koyu renk gözlerinde beliren parıltının tadını çıkarıyordum. Dizlerim kalçasının iki yanında, bedeninin üzerinde dikiliyordum. O, bakışlarıyla beni içine çekerken kendimi güçlü hissettim. "Belki de seni her ne istersem yapmama izin verecek kadar çok yormalıyım."

Âdemelması oynadı ve sonra on parmağıyla birden belimi kavradı.

Ve sıktı.

Hem de çok.

"Beni o kadar yorabilir misin, bilmiyorum," dedi, sesi ateşli ve pürüzlüydü. "Ama denemeye çekinme."

Ellerimi pahalı pantolonunun düğmelerine götürdüm. "Sanırım deneyebilirim."

"Akıllı kız," diye homurdandı ve bana attığı bakış, saf ateş gibiydi.

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

- 50 -

Max

Sophie benim sonum olacaktı.

Çünkü sadece görüntüsü -*görüntüsü*- bile bende ciddi derecede endişe verici kalp çarpıntısına neden oluyordu. Sarışın fantezim, üzerinde sadece benim gömleğim ve o toplantı gözlüğüyle dizlerinin üzerindeydi. Kontrolü eline almak için harekete geçiyordu... Dürüst olmak gerekirse, bu hâli çıplak olduğu hâlinden bile daha seksiydi.

Ellerini omuzlarımın hemen yanına yatağa koydu, dudaklarımı emerken ve esneyen bir kedi gibi bedenini benimkinin üzerine sürterken saçları üzerime düşüyordu. Deliye dönmüş bir adam gibi öpüşlerine karşılık verdim. Teni tenimin üzerinde kayarken kendimden geçiyordum, bu arada ince parmaklarıyla yavaşça -kahrolası derecede yavaşça- fermuarımı indiriyordu.

Ağzını dudaklarımdan çektiğinde homurdandım ve o dudaklarını bedenimde yavaşça -fazla yavaşça- aşağı inerken parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim. Sanırım onun dilinin, parmak uçlarının her dokunuşunu, yumuşak bedeninin her sürtünmesini daha iyi hissedebilmek için nefes almayı tamamen bırakmıştım.

"Siktir, Sophie," dedim nefes nefese. Beni ağzına aldığında, bedenimdeki her bir kasın yetenekli ağzına karşılık gerilimle kaskatı kesilmesine neden olduğunda inliyordum. O beni

mahvederken deli gibi başımı yastığa bastırıp, saçlarını kavradım ve yeniden onun içinde olmak için can atarken kısık sesle yalvardım.

Ama o bedenimin üzerinde sürünerek yeniden yukarı çıkana kadar gerçek deliliği bilmiyordum. Çünkü sıcak, kaygan ağzı dudaklarımı bulurken, parmaklarıyla gömleğin önündeki bütün düğmeleri çözdü ve sonra kendini benim üzerime bıraktı.

Dibine. Kadar.

"Lanet olsun," diye inledim, söyleyecek kelime bulmakta zorlanıyordum çünkü dilini ağzımın içinde, göğüslerini göğsümün üzerinde ve bedenini aletimin etrafında -hem de hepsini bir anda- hissetmek tamamıyla aşırı bir duyusal yüklenmeydi. Ellerimle belini kavradım. O üzerimde oturup benimle, birlikte sağladığımız uyumla, saf zevkle kendini kaybederken, çaresizce orada durmasını istiyordum.

Gözleri kapalı bir şekilde başını arkaya attı, bedenini arkaya verdi ve hareket etmeye başladı.

"Tanrım," dedim bu yoğun hazzın üzerine dişlerimi sıkarak çünkü hiçbir şey bu kadar güzel hissettirmemişti.

Hiçbir zaman.

Bütün sikik hayatım boyunca.

O güzel elleri istediğim her yerde gezinirken, onun zarif bir dansçı gibi hareket etmesini izledim. Orta parmağındaki yüzükler ışığı yakalayıp parlıyordu ve onun her hareketini izlerken arzu pençelerini bana geçiriyor, kanım kulaklarımda uğulduyordu. Her bir günahkâr dokunuş, her bir cinsel okşama, onun bunun karşılığında boğazından çıkardığı her boğuk ses beni giderek sona daha fazla yaklaştırıyordu.

Dişlerimi sıktım ve dayanmaya çalıştım, giderek artan baskıdan dolayı kollarım titriyordu ama gözlerini açıp beni

izlediğinde, daha hızlı hareket etmeye başlarken o viski rengi gözlerini üzerimde hissetmek ikimizin de sonu oldu.

"Hiç istemediğine emin misin?" diye sordu Sophie, elinde bir dilim sucuklu pizzayla yatağın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. "Bu gerçekten şimdiye kadar yediğim en iyi pizza."

"Sen bir psikopatsın," dedim, başımı yastığa yaslayıp onu izlerken gözlerim hâlâ yarı kapalıydı. "Yatağın kendi tarafında oturmuş, pizza yediğine inanamıyorum."

"Daha şimdiden bu tarafa benim tarafım dediğine inanamıyorum," dedi, ağzına bir sucuk atarken gözleri parlıyordu. "O kadar mı bağlandın?"

"Hiç de bile," dedim, onun benim yatağımda pizza yemesi fikrine bayılmıştım. "Ama yatakta yemek yemek yapacağımız bir şey olacaksa, çizgilerin çekilmesi gerekiyor."

"Bu şekilde bitkin olduğunda çok seksi oluyorsun," dedi, yüzünde yüzde yüz kek atan Soph ifadesi vardı.

"Tatlım, bu şekilde görünmemi istediğin her zaman..." dedim daha şimdiden onu arzuluyordum. "...bunu memnuniyetle yapabilirsin."

"Biliyorsun, seni gerçekten AİYSTM," dedi yüzünde neredeyse utangaç bir sırıtışla. "Aslında oldukça fazla."

"Steinbeck," dedim kendimi tek kelimeyle mutlu hissediyordum. "Sanırım Callie'yi kafakola aldığın an sana AİYSTM oldum."

- 51 -

Bir yıl sonra

Sophie

"Eğer buradaki herhangi biri bu ikisinin evlenmemesi için bir neden biliyorsa..."

"Ben biliyorum!"

Misafir sıralarının arasında mırıldanmalar başlarken yanımda her zaman olduğu gibi kayıtsız duran Max'e baktım.

"Şey, beyefendi?" dedi papaz sorgulayarak, nasıl ilerleyeceğini bilmiyor gibi görünüyordu.

"Ben de biliyorum!"

Sırıtarak Max'e baktım, kahkaha atmamak zordu.

Arkamızı döndük ve önden beşinci sırada Larry ve Rose duruyordu. Misafirlerin geri kalanı kafaları karışmış gibi görünürken, onlar çok eğleniyormuş gibi sırıtıyorlardı. Küçük bir törendi, binamızın çatısında oturmuş yaklaşık otuz kişi vardı. Etrafımıza, yere yakın yıldızlardan oluşan bir perdeyle çevriliymiş gibi görünmesini sağlayan beyaz ışıklar asılmıştı.

Larry *önceki seneden kalma* ve *retro şıklığı* olarak değerlendirdiği (ki değildi) toz mavi smokinin içinde öne doğru koşturuyordu ve Rose da *bana kök söktürmek* için uzun beyaz bir elbise tercih etmişti.

"Neden nedir?" diye sordu Max, Larry'ye bir bakış fırlatarak. "Beyefendi."

"Neden şu ki..." dedi Rose yüzünde olabilecek en sevimli gülümsemeyle kıkırdayarak, "...siz ikiniz birlikte çok mükemmelsiniz ve bu da geri kalanımızın kötü görünmesine neden oluyor."

"Otur," dedim, onlar oturmak zorunda kalırken havadan ona bir öpücük göndererek.

Artık bunun bir şaka olduğunu anladıkları için herkes kahkahalarla güldü ve biz de törenimize geri döndük.

Düğün törenimize.

Çünkü sonuç olarak, aşk gerçekten gerçekti.

Aşk kesinlikle bir aldatmaca değildi, daha çok şaşırtıcı derecede çoğu zaman, sonsuz kafa karışıklığına ve fazlasıyla mutsuzluğa neden olan yanlış etiketlendirilmiş bu harika şeydi.

Gerçekten bunu düzeltmeleri gerekiyordu.

Ama gerçek şuydu ki eğer yeterince iyi ararsanız ve bu yolda ilerlerken hayal kırıklıklarından ölmezseniz, gerçek olan *şey* orada bir yerdeydi.

İşte bu nedenle de Max'in gözlerine bakıp, "Evet," dediğimde, şans dilemek için iki parmağımı birleştirmeme bile gerek kalmadı.

Aynı zamanda işte bu yüzden Max, ona gözlerimi hatırlattığı için seçmiş olduğu nefes kesici kehribar ve pırlantalı yüzüğü parmağıma geçirdiğinde, kendime mutluluk gözyaşları akıtmak için izin vermiştim.

Çatıda yaptığımız tören temel olarak sadece puro ve viskiden oluşuyordu, arka planda bir DJ müzik çalıyordu ve her şey mükemmeldi. Annem ve babam, Stuart düğününün ardından olduğundan çok daha stressiz görünüyorlardı. Asha da ilk seferinde yapamamasına rağmen en sonunda baş nedime olarak bizim adımıza kadeh kaldırdı. Edie, eşi Carmen ile oradaydı ve ikisi de mutlu bir şekilde emeklilik hayatlarını yaşıyorlardı.

Tıpkı, bir seneden kısa bir süredir muhteşem eyalet Florida'nın resmî sakinlerinden olmuş olan Max'in ebeveynleri gibi.

Ve evet, genel müdür yardımcılığı görevini aldım.

Planımız mükemmel bir şekilde işledi.

Ek bir güzellik olarak, Stuart benim terfi aldığımın ertesi günü istifa etti çünkü işten çıkış görüşmesinde söylediğine göre, *oradaki günlerinin sayılı olduğunu biliyordu.*

Ki bu komikti çünkü farklı departmanlarda çalışıyorduk, istesem bile ona bir şey yapamazdım.

Ve bir şey yapmak istemiyordum da.

Her şey büyülü, muhteşem bir şekilde mükemmeldi.

"Sophie," diye seslendi Larry, biz tam Max ile pastayı kesmek üzereyken hızla yanımıza gelerek.

"Evet?"

"Küçük bir sorunumuz var," dedi sesini alçaltarak.

"Nedir?" diye sordum, Max'in pasta bıçağını eline alırken bana attığı *bu iyi bir şey olamaz* bakışını fark etmiştim.

"Rose bu akşam eve birini davet etmek istiyor ama onun bir erkekle yaşadığını bilmesini istemiyor."

"Yani?" Birkaç ay önce, Larry ve Rose'a Max'in yanına taşınacağımı söylediğimde, onların harap olacağını varsaymıştım. Ama bunun yerine, bana taşınacağım zamana kadar gün saydıklarını söylediler çünkü belli ki stillerine engel oluyordum.

AyrıcaKaren ve Joanne'den nefret ediyorlardı.

"Yani bu akşam sizde kalabilir miyim?"

"Lanet olsun, hayır," dedi Max, ona sanki aklını kaçırmış gibi baktı. "Bu bizim düğün gecemiz, Einstein."

"Yani?" dedi Larry, Max'in koluna vurarak. "Aylardır birlikte yaşıyorsunuz. Gerçekçi ol, bu sadece başka bir cumartesi gecesi."

"Cevap evet," dedim Max'e bir bakış atarak. "Ama sadece bu akşam başka bir yerde kalacağımız için."

"Senin burada kalmak *istediğini* düşünüyordum." Max, beni balayına gidene kadar aradaki iki gün bir otelde kalmak için ikna etmeye çalışmıştı ama evde kalmamız konusunda ısrar etmiştim.

Çünkü ben bambaşka bir şey planlıyordum.

"Senin düşünmeni istediğim şey buydu," dedim hafifçe ona doğru eğilerek. "Şimdi bana pasta ver."

Bana doğru bir adım attı, gözlerini eğlenir gibi kısmıştı ki bu onun hakkında en sevdiğim üçüncü şeydi (ilk ikisi çılgınca yakışıksızdı). "Hiçbir zaman canım sıkılmayacak, değil mi?"

"Mümkün değil, itirazcı."

Max

"Dur." Sophie güldü ve elbisesinin önünü avuçladığım elime vurdu. "Nişancılığın oldukça etkileyici ama."

"Bu göz bağını ne zaman çıkarabilirim, Bayan Steinbeck-Parks?" Yine öne doğru uzandım ama bu sefer elime sadece hava geldi.

"Bir saniye." Bir fermuar sesi -*teşekkürler Tanrım*- ve bir hışırtı duymamın ardından, "Tamam, şimdi," dedi.

Onun, arkamda hareket edip çatıdan ayrıldığımız andan itibaren gözümü bağlamak için kullandığı bandanayı açtığını hissettim.

Kumaş gözümün üzerinden kaydı ve bir an için karanlık olduğundan nerede olduğumuzu anlamadım, etraftaki tek ışık kaynağı her yerde gibi görünen mumlardı.

Ama sonra gözlerim karanlığa uyum sağladı.

"Lanet olsun." Etrafıma bakındım, kendi etrafımda dönerken kirişleri ve betonları inceliyordum. Parks İnşaat'ın genel müdürlüğüne terfi ettikten sonra bana verilen ilk proje olan Orkide Otel'deydik: şu anda kafayı takmış olduğum yerde. Otel

ilk olarak 1915 yılında inşa edilmişti, Tarihi Yerler Ulusal Kayıtları'nda bulunuyordu ve 75 milyon $ karşılığında, el oyması kızıl balçık sütunlardan sekiz yüzden fazla penceresine kadar her bir köşesini restore ediyorduk. Bazen burada evde geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyordum ama Sophie de burayı seviyordu. "*Lanet* olsun, Soph."

"Beğendin mi?"

Diğer yöne doğru döndüm ve işte oradaydı, mekânın ortasındaki beyaz kumaş kaplı bir şiltenin üzerinde oturuyordu ve üzerindeki -vay canına- fazlasıyla transparan dantel geceliğin içinde ve mum ışığında nefes kesici görünüyordu. Ona doğru yürüdüm, tüm bu yaptıklarından fazlasıyla etkilenmiştim. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Omuz silkti. "Neden evliliğimizin ilk gecesini, senin yeniden hayata döndürdüğün balayı süitinde kutsamayalım mı?"

Gözlerimi kıstım ve boş mekâna baktım. "Burası balayı süiti mi?"

"Doğru." Derme çatma yatağın yanına uzandı ve yerden bir şişe şampanya aldı.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum, onun önünde durup şişeyi elinden alırken.

Bana bakıp gülümseyerek, "Çünkü bana planları gösterdin," derken gözleri parlıyordu.

Şişeyi alıp açtım, oturan gelinime bakarken kendimi anlamsız, saçma bir şekilde, sanki *yasa dışı bir maddenin etkisi altındaymışım* gibi mutlu hissediyordum. "Ve hatırladın."

"Ve hatırladım," dedi, dirseklerinin üzerinde geriye doğru yaslanıp şampanyanın şişeden akmasını izlerken.

"Sana hiç en sevdiğim insan olduğunu söylemiş miydim?" Bir dizimi şiltenin üzerine koyup onun yanına çıkarken, dökülmemesi için şişeyi dik tuttum.

"Söylemiştin," dedi, şişeyi köpüklü sıvı dantelli geceliğinin üst kısmını tamamen şeffaf hâle getirecek şekilde ıslatacak kadar eğerken. Yüzünde *o* ifade vardı. "Ama bunun yerine neden bana göstermiyorsun?"

"Tanrım, seni çok seviyorum," dedim, güzel karıma kadeh kaldırmak için duyduğum hevesle neredeyse ceketimi yırtıyordum.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdi ve sonra karımın düğün şampanyasında müstehcen bir şekilde sarhoş olmak için köpüklü sıvıdan *yanlışlıkla* biraz daha dökerken cıyaklar gibi bir ses çıkardı.

Hayatımızda gerçek anlamda bir daha itiraz edeceğim hiçbir şey yoktu.

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, SANA, bu kitabı okuyan kişiye teşekkür ediyorum. Senin sayende en çılgın rüyalarım gerçekleşti ve beni seçmeye karar verdiğin için sonsuza kadar minnettar olacağım.

Benim için kesinlikle MÜKEMMEL menajer olduğu için Kim Lionetti'ye teşekkür ediyorum. Tek başına kariyerimi hayal etmeye bile cüret etmediğim bir yere getirdin ve bu hâlâ her gün beni şaşırtıyor. Ayrıca bağlı olmaktan çılgınca gurur duyduğum bir telif şirketi olduğu için Bookends'e teşekkür ediyorum.

Angela Kim, BİR KEZ DAHA söylüyorum ki seninle çalışmak kesinlikle bir hayaldi ve senin ekibinle çalıştığım için çok şanslı hissediyorum. Berkley'deki herkes (selam Hannah Engler ve Chelsea Pascoe) dünyadaki tüm övgüleri hak ediyorlar çünkü onlar rüya takımı. Ayrıca, KİTABIMIN KAPAĞINA BAYILIYORUM, dolayısıyla Nathan Burton'a böylesi yetenekli bir sanatçı olduğu için ve Colleen Reinhart'a böylesi müthiş bir tasarımcı olduğu için teşekkür ediyorum.

Tanıdığım için kesinlikle büyük heyecan duyduğum bana keyif veren beklenmedik insanlar: Daniza ve Abi. Çocuklar, ciddi anlamda muhteşemsiniz ve Wes Bennett muhitine davet edildiğim için fazlasıyla minnettarım; Aliza, Chaitanya, Carla, Caryn, Cleo, Larissa Cambusano, Michelle (Michelle.reads), Clio, Anderson Raccoon Jones, Jessy, Em, @lizwesnation, Alexis, Marisol Barrera, Ally Bryan, Anna-Marie, Katie Prouty, Lindsay Grossman, @mythtakenidentity, Jill Kaarlela, Misty Wilson, Diana, Colleen, Mylla, Brittany Bunzey, Tiffany Fliedner, Zainab, temsilci arkadaşım Shaily, diğer temsilci arkadaşım Steph Bolan, Joyful Chaos Book Club, Book Bonanza'da

tanışma ve birlikte zaman geçirme imkânı bulduğum her harika insan ve -elbette ki- Haley Pham.

Spaghetti Works'e bu süper hayranınız bir milyar nefis karbonhidrat tüketerek kutlama yapmak istediğinde yanımda olduğunuz için, Rockstar'a bilgisayarımın başında uyuyakalmama (çoğunlukla) engel olduğu için, Starbucks'a takılıp kaldığım her havaalanında olduğu için (sizi gerçekten seviyorum, adamım) teşekkür ediyorum.

Okumaya karşı olan takıntımdan sorumlu olduğun için ve annem demekten çok fazla gurur duyduğum biri olduğun için teşekkür ederim, anne. Baba, seni her gün özlüyorum ve geçen yaz MaryLee ile beraber Büyükanne Honey'nin evini hafızamızdakilerle bulmaya çalıştığımızda kahkahalarla güldüğünü biliyorum.

Çocuklarıma -Cass, Ty, Matt, Joey ve Kate- teşekkür ediyorum. Sizler gün ışığının canlı bir örneğisiniz, gerçek anlamda en sevdiğim ilk 10 kişinin içindesiniz ve sizinle daha fazla gurur duyamazdım. Babanızla birlikte sizi nasıl bu kadar harika yaptığımızı bilmiyorum ama lanet olsun, sizinle bu işin dibine vurduk, çocuklar.

Ve Kevin... Ne söyleyebilirim ki, Kevin? Bir kitabı daha sana atfediyorum, bu yüzden sanırım bu iş oldukça ciddiye biniyor.

@ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP